Alistair MacLean
Unde se avîntă vulturii

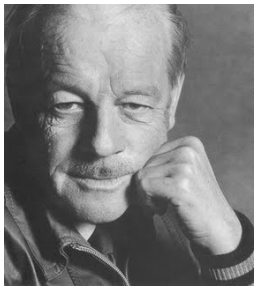

Fiul unui pastor scoţian, **Alistair MacLean** 1922-1987) s-a născut în Highlands unde şi-a petrecut şi copilăria. În 1941, la vârsta de 18 ani, s-a înrolat în *Royal Navy.* La început, pe un torpilor care escorta convoaiele de nave spre Marea Nordului, apoi, pentru doi ani, la bordul unui crucişător, care a făcut parte mai întâi din flotila de coastă engleză şi pe urmă din cea pentru Mediterana şi Orient. A fost un popular scriitor si scenarist, cele mai cunoscute nuvele fiind *Tunurile din Navarone* şi *Acolo unde se avântă vulturii.* În cazul ultimei nuvele MacLean a scris roman si scenariu simultan, iar filmul avându-i în roluri principale pe Richard Burton şi Clint Eastwood, a fost un succes de box-office.

# Alistair MacLean

# Unde se avântă vulturii

Seria Colecţia DELFIN

Traducere: Georgeta Ciocâltea
Editura MERIDIANE, 1984

*Alistair MacLean*
*Where Eagles Dare*
*Williams Collins Sons & Co. Ltd., 1967*

---

# Capitolul 1

Vibrația permanentă a celor patru motoare uriaşe făcea dinţii să clănţăne iar asaltul asupra timpanelor - de nesuportat. Nivelul decibelilor, aprecie Smith, trebuie să fi ajuns la cel dintr-o cazangerie, şi încă una în care se lucra pe rupte, iar frigul cumplit din avionul ticsit de aparatură părea de-a dreptul siberian. Prin comparaţie însă, o cazangerie în Siberia ar fi fost, totuşi, de preferat, reflectă el, fiindcă, în ciuda neajunsurilor ei, n-avea cum să se prăbuşească din văzduh şi nici să se izbească de vreun versant, ceea ce, în împrejurările de faţă, era destul de posibil, ba chiar foarte posibil, cu toate străduinţele pilotului bombardierului Lancaster de a evita o catastrofă. Smith renunţă să se mai uite în întunericul de dincolo de parbrizul ale cărui ştergătoare se luptau inutil cu ninsoarea, şi-şi întoarse privirea către bărbatul din stânga sa, aşezat pe locul căpitanului.

Locotenent-colonelul de aviaţie Cecil Carpenter se simţea în elementul său, mulţumit ca o stridie în cochilie. Comparația cu o cazangerie siberiană i-ar fi părut produsul unei minţi delirante. Pentru el, vibraţiile puternice erau, neîndoios, la fel de relaxante ca serviciile celui mai blând masor, zgomotul asurzitor al motoarelor, un bun somnifer, iar temperatura din jur, potrivită pentru un individ pasionat de lecturi uşoare. În faţa sa, pe o măsuţă pliantă, coborâtă din peretele lateral al cabinei, la o distanţă comodă pentru citit, se afla o carte. Din privirea fugară pe care o aruncă pe ilustraţia lugubră a copertei, înfăţişând un cuţit plin de sânge

implântat în spinarea unei june, ce părea a fi goală puşcă, Smith se lămuri că locotenent-colonelul nutrea un dispreţ superior faţă de romancierii contemporani mai serioşi. Carpenter întoarse o filă.

– Colosal, exclamă admirativ, trăgând adânc dintr-o pipă veche ce răspândea un miros de mirişte fumegândă. Pe cinstea mea, tipul ăsta ştie să scrie. Interzisă, fireşte! Tremayne dragă, i se adresă el tinerelului cu chip de copilandru de pe locul copilotului, deci nu ţi-o pot da până ce nu devii major. Tăcu, împrăştie fumul pentru a îmbunătăţi vizibilitatea, apoi îl fixă pe copilot cu un aer acuzator. Ofiţer de aviaţie Tremayne, iar ţi-ai luat mutra aia înfricoşată şi suferindă.

– Da, sir. Adică nu, sir.

– O manifestare a proastei stări de spirit a timpurilor noastre, zise Carpenter cu năduf. Multe nu mai au tinerii de azi, de pildă gustul pentru un tutun fin de pipă sau încrederea în comandanții lor. Oftă adânc, lăsă grijuliu un semn în carte, ridică măsuţa şi se îndreptă în scaun. Aş zice că orice om are dreptul la puţin calm şi linişte în propriul aparat de zbor.

Deschise hubloul din dreptul său. O rafală de ninsoare pătrunse înăuntru, aducând cu ea uruitul brusc amplificat al motoarelor. Carpenter făcu o grimasă, scoase capul, acoperindu-şi ochii cu mâna dreaptă, înmânuşată. După cinci secunde, descurajat, strânse pleoapele, crispându-se ca de o durere intensă şi se retrase. Închise hubloul la loc, îşi scutură zăpada de pe părul roşu-flacără şi de pe mustaţa stil „ghidon”. Se întoarse spre Smith:

– Nu-i un fleac, domnule maior, să te pierzi noaptea, pe viscol, deasupra unei Europe în plin război.

– Iarăşi, sir? protestă Tremayne.

– Nimeni nu-i infailibil, copile.

Smith îi adresă un zâmbet politicos:

– Vreţi să spuneţi că nu ştiţi unde ne aflăm?

– De unde să ştiu? Carpenter se lasă mai jos în scaun, închise ochii pe jumătate şi căscă prelung. Sunt un simplu mânuitor de aparate. Avem un pilot specialist, pilotul are un radar, iar eu n-am încredere nici într-unul, nici într-altul.

– Ei, poftim! făcu Smith. Când te gândeşti ce gogoşi mi s-au turnat la Ministerul Aviaţiei! Mi-au zis că aţi zburat în vreo trei sute de misiuni şi că ştiţi continentul mai bine decât cunoaşte un şofer de taxi străzile Londrei.

– Cine ştie ce braşoave confecţionate de elemente duşmănoase care se zbat să nu capăt un post călduţ şi sigur într-un birou la Londra! Carpenter se uită la ceas. Te anunţ cu fix treizeci de minute înainte de paraşutarea în zonă. Îşi privi ceasul încă o dată şi se încruntă. Ofiţer de aviaţie Tremayne, grava dumitale neglijenţă în serviciu pune în pericol întreaga misiune.

– Sir!? Neliniştea de pe chipul lui Tremayne spori.

– Ar fi trebuit să am cafeaua gata, exact acum trei minute.

– Da, sir. Imediat, sir.

Smith zâmbi din nou, se ridică din poziţia incomodă în care stătuse, în spatele locurilor de pilot, şi străbătu fuselajul îndreptându-se spre coada Lancasterului - compartimentul sumbru şi îngheţat

al bombardierului, adevărat cavou de fier, în care imaginea cazangeriei siberiene reveni şi mai stăruitor. Zgomotul deveni aproape insuportabil, iar frigul îl pătrundea până la oase; pereţii metalici, pe care se prelingea apa, nu făceau cu nimic mai dulce viaţa, după cum n-o făceau nici cele şase scaune de pânză, cu rame metalice, fixate de podea - culmea trăznită a funcţionalităţii. Numai ideea de a introduce asemenea sadice instrumente de tortură în penitenciarele Maiestăţii Sale ar fi stârnit un val de indignare naţională!

Pe scaune stăteau ghemuite şase persoane, şase dintre oamenii cei mai nefericiţi pe care îi văzuse vreodată în viaţa lui, gândi Smith. Imbrăcaţi, ca şi el, în uniforme ale corpului de vânători de munte german, cărau, fiecare, câte două paraşute. Toţi tremurau de frig, băteau din picioare şi-şi plesneau braţele cu palmele, ca să se mai încălzească. Aburul respiraţiei atârna greu în aerul îngheţat, în faţa lor, pe partea dreaptă, de sus, a fuselajului, şi prelungit deasupra uşii, se afla un cablu de care erau prinse nişte cârlige; de la ele, alte fire duceau spre câteva paraşute împăturite, aruncate peste un maldăr de boccele de diferite forme; una singură îşi dezvăluia conţinutul, din ea ieşind vârfurile unor schiuri.

Paraşutistul care se afla cel mai aproape de Smith, un tuciuriu cu trăsături meridionale, ce sugerau trăiri şi reacţii emoţionale puternice, îşi ridică privirea. „Niciodată nu l-am văzut pe Carraciola cu o figură atât de nenorocită”, îşi zise Smith.

– Ei? Glasul lui Carraciola trăda aceeaşi stare de spirit ca şi expresia de pe chip.

– Ce-i drept, e drept... pare că-şi face zborul de-a curmezişul Europei deschizând hubloul şi adulmecând aerul, din când în când, recunoscu Smith. Dar n-aş fi îngrijorat dacă...

Tăcu în clipa când, din spate, apăru un sergent mitralior cu un ibric cu cafea fierbinte şi nişte căni emailate.

– Nici eu, domnule. Sergentul zâmbi înţelegător. Locotenent-colonelul are micile lui ciudăţenii. Cafea, domnilor? Când se întoarce la bază, pretinde că tot timpul nu face altceva decât să citească romane poliţiste şi că depinde de ce-i spunem noi, când şi când, ca să se dumirească unde ne aflăm.

Smith cuprinse cu mâinile-i îngheţate cana fierbinte.

– Dar dumneata, dumneata ştii unde ne aflăm?

– Bineînţeles, domnule. Păru sincer surprins de întrebare, apoi se uită spre scara metalică ce ducea către turelă. Intraţi o clipă sus, acolo, şi priviţi jos, în dreapta.

Smith ridică sprâncenele, întrebător, îi dădu cana, urcă treptele şi-şi aruncă privirea în jos, prin calota de plexiglas a turelei. Întuneric beznă. După câteva secunde însă, prin noianul de fulgi, zări câteva lumini slabe, în a căror fosforescenţă desluşi, treptat, un petec de străzi întretăiate. Pentru o ciipă, chipul maiorului trăda o totală surpriză; dar îşi recapătă numaidecât expresia obişnuită de sobrietate şi calm.

– Ehe! Îşi luă înapoi cana de cafea. Ar trebui să le spună cineva ălora de jos că, în toată Europa, camuflajul e obligatoriu.

– Dar nu în Elveţia, domnule! îi explică sergentul. Acela e Baselul.

– Basel? Smith făcu ochii mari. Basel! Dumnezeule, a deviat cu 70 - 80 de mile. După planul de zbor, trebuia să ne îndreptăm spre nord de Strassbourg.

– Da, domnule. Sergentul mitralior era netulburat. Domnul locotenent-colonel zice că nu înţelege planurile de zbor. Surâse, pe jumătate ironic, pe jumătate a scuză. Ca să fiu sincer, intrarea în Vorarlberg este floare la ureche pentru noi. Zburăm spre est, de-a lungul frontierei elveţiene, apoi la sud de Shaffhausen...

– Dar asta înseamnă deasupra teritoriului Elveţiei!

– Da? În nopţile senine, se văd luminile Zurichului. Se zice că locotenent-colonelul Carpenter are o cameră permanent rezervată la Baur-au-Lac.

– Ce?

– Spune că dacă ar avea de ales între un lagăr de prizonieri de război german şi o puşcărie în Elveţia, ştie el pe ce parte a frontierei ar ateriza... După aceea, coborâm pe malul elveţian al lacului Constanţa, virăm, spre est, la Lindau, urcăm la peste două mii şase sute de metri, ca să evităm munţii, iar de-acolo, hop! la Weisspitze, care nu-i decât la o azvârlitură de băţ.

– Înţeleg, spuse Smith, cu voce scăzută. Dar... hm... elveţienii nu protestează?

– Ba da, foarte des. Protestele lor par a coincide, de fiecare dată, cu nopţile când ne aflăm noi în zona aceea. Locotenent-colonelul Carpenter susţine că trebuie să fie vreun pilot din Luftwaffe rău intenţionat, care vrea să-l discrediteze.

– Altceva? întrebă Smith, dar sergentul se îndepărtase...

Lancasterul se scutură, pătrunzând într-unul din rarele goluri de aer; Smith se apucă de o bară, pentru a-şi regăsi echilibrul, iar adjunctul său, locotenentul Morris Schaffer, de la Biroul american de servicii strategice, trase o înjurătură zdravănă când o bună parte din cafeaua fierbinte i se vărsă pe picior.

– Exact ce-mi lipsea, zise el, cu năduf. Sunt cu moralul la pământ. Mi-aş dori din suflet să aterizăm forţat în Elveţia. Gândiţi-vă la minunile alea de şniţele vieneze şi ştrudele cu mere. După doi ani la voi, la englezi, băieţelul lui mămica jinduieşte şi el după nişte praf de ouă şi-o uncie de margarina pe zi, să se mai întremeze.

– Ai şi trăi mai mult, prietene, i se adresă Carraciola, ursuz, după care îl măsură îndelung pe Smith cu privirea. Toată combinaţia asta pute, domnule maior!

– Mă tem că nu pricep, rosti Smith, calm.

– E sinucidere curată, asta vreau să zic. Ce mai adunătură! Uitaţi-vă la noi. Arătă spre cei trei bărbaţi din stânga sa - Olaf Christiansen, un Leif Ericsson, fiul lui Eric cel Roşu[1] în carne şi oase, dar cu părul de culoarea cânepii, Lee Thomas, un velş brun şi scund, ambii cu un aer uşor amuzat, şi Torrance-Smythe, cu figură de aristocrat apatic, ca un conte francez în cotiga ce-l duce spre ghilotină, fost profesor la Oxford, tânjind după zidurile universităţii - Christiansen, Thomas, bătrânul

[1] Eric cel Roşu - navigator viking, cuceritorul Groenlandei; sec. al X-lea, e.n. (N.T.)

Smythe şi cu mine. O mână de funcţionari publici, mânuitori de dosare...

– Ştiu foarte bine ce sunteţi, spuse Smith, calm.

– Sau dumneavoastră, de pildă... În uruitul desincronizat al motoarelor, intervenţia trecu neauzită. Maior în „Tartanele Negre”[2]. Nu mă îndoiesc că aţi dat o lovitură trăsnet cu cimpoaiele voastre la El Alamein, dar de ce tocmai dumneavoastră să fiţi comandantul nostru? Nu vreau să vă jignesc, dar nici dumneavoastră nu sunteţi mai potrivit pentru treaba asta decât noi. Sau locotenentul Schaffer, aici de faţă. Un cowboy aeropurtat...

– Detest caii, răcni Schaffer, de-aia am fost nevoit să plec din Montana.

– Sau George ăsta. Carraciola îl arătă cu degetul pe ultimul membru al echipei, sergentul radiotelegrafist George Harrod, un ins îndesat, pe al cărui chip se citea o adâncă resemnare.

– Mai am o informaţie pentru tine: e prima oară că pun piciorul într-un avion.

– N-a mai fost în viaţa lui cu avionul! exclamă Carraciola, cu disperare în glas. Doamne, ce şleahtă de neisprăviţi! Era necesară o echipă, de vânători de munte, o formaţie de şoc, cu alpinişti profesionişti şi spărgători de seifuri. Şi ce-au ales? Pe noi, ăştia de faţă!

Smith răspunse cu blândeţe:

– Numai pe noi a reuşit să ne adune colonelul. Fii drept. Ne-a declarat, ieri, că singurul lucru de pe lume pe care nu l-a avut la dispoziţie a fost timpul.

[2] „Black Watch” - regiment celebru al infanteriei scoţiene din Armata Britanică. (N.T.)

Carraciola nu-i răspunse, tăcură şi ceilalţi, numai că el n-avea nevoie de un instinct deosebit pentru a-şi da seama ce credea fiecare. Ca şi el, se întorseseră, desigur, cu gândul cu câteva ore în urmă, la sute de mile depărtare. Acolo, în Biroul de operaţiuni al Amiralităţii, viceamiralul Rolland – chipurile, director adjunct pentru operațiunile navale, dar, în realitate, șeful cu îndelungată vechime al lui M.I. 6, secţia de contraspionaj a Serviciului Secret Britanic - împreună cu colonelul Wyatt-Turner, îi informase, pe un ton grav, despre o misiune care, recunoscuseră ei, fusese iniţiată din pură disperare.

– Îmi pare al naibii de rău, băieţi etc., etc., dar timpul este o chestiune esenţială.

Colonelul Wyatt-Turner, un tip masiv, congestionat, cu o mustaţă mare, demonstra ceva cu băţul pe o hartă de perete a Germaniei, indicând un punct situat exact la nord de graniţa austriacă şi puţin la vest de Garmisch-Partenkirchen. Omul nostru a căzut aici, azi-noapte, la două, dar tipii de la S.H.A.E.F.[3], în marea lor ştiinţă şi înţelepciune, nu ne-au informat decât la zece dimineaţa. Idioţii dracului! Idioţi, fiindcă ne-au comunicat atât de târziu şi, de două ori idioţi, că nu s-au sfătuit mai întâi cu noi. Doamne Dumnezeule, când o să înveţe ăştia să ne asculte? Clătină mânios din cap şi lovi din nou harta, în orice caz, omul e aici, la Schloss Adler, Castelul Vulturilor. Pe cinstea mea, numele i se potriveşte perfect, doar vulturii pot ajunge acolo. Misiunea noastră...

[3] Cartierul suprem al Forţelor Expediţionare Aliate (N.T.)

Smith interveni:

– De ce sunteţi atât de sigur că e acolo, sir?

– Suntem siguri. Mosquitoul în care era a aterizat forţat la doar zece mile distanţă. Pilotul a transmis un mesaj prin radio, cu câteva clipe înainte de sosirea unei patrule germane. Colonelul tăcu, zâmbi acru, apoi reluă: Schloss Adler, domnule maior, este cartierul general comun al Serviciului Secret German şi al Gestapoului din Germania de Sud. Unde să-l ducă decât acolo?

– Într-adevăr, unde în altă parte? Cum s-au prăbuşit?

– Ghinion cumplit. Azi-noapte, s-a efectuat un raid total deasupra Nurnbergului şi, în mod normal, n-ar fi trebuit să existe nici un avion german de vânătoare pe o distanţă de o sută de mile de frontiera austriacă. L-a reperat însă un Messerschmidt care zbura, întâmplător, în zonă. Dar asta nu mai are importanţă... Ceea ce contează, acum, este să-l scoatem de-acolo înainte de a apuca să vorbească.

– Va vorbi, spuse Thomas, pe un ton sumbru. Toţi vorbesc. De ce nu ne-au ascultat sfatul, domnule, de ce?

– N-are nici un rost să ne punem întrebări, răspunse Wyatt-Turner, cu glas ostenit. Acum, e inutil. Important este că va vorbi. Aşa că-l vom scoate. Adică voi îl veţi scoate de-acolo.

Torrance-Smythe îşi drese glasul:

– Există echipe speciale de paraşutişti.

– Ţi-e frică, Smythe?

– Fireşte, sir.

– Schloss Adler este inaccesibil şi inexpugnabil. Ar fi nevoie de un batalion întreg de trupe paraşutate pentru a-l cuceri.

– Desigur, interveni Christiansen, faptul că nu dispunem de timp pentru a organiza un atac masiv de trupe paraşutate n-are nici o legătură cu problema. Părea sincer bine dispus, era evident că proiectul îl atrăgea grozav.

Wyatt-Turner îi acordă privilegiul de a-l fixa cu ochii săi albaştri, de gheaţă, apoi se decise să-l ignore.

– Caracterul secret al operaţiunii este singura şansă, continuă el. Iar în asta voi sunteţi specialişti şi ştiţi cum să supravieţuiţi în spatele liniei inamice, unde aţi activat cu toţii, perioade îndelungate. Maiorul Smith, locotenentul Schaffer şi sergentul Harrod vor avea misiuni speciale, potrivit gradului şi pregătirii lor militare; dumneavoastră, ceilalţi... hm... veţi căpăta alte însărcinări. Cu...

– Asta, ţinea odinioară, demult, sir! îl întrerupse Carraciola. Cel puţin, în cazul lui Smythe, Thomas, Christiansen şi al meu. Nu mai suntem la curent cu ultimele noutăţi în materie de armament şi tehnici de luptă. Numai Dumnezeu ştie cât de lipsiţi de antrenament suntem. După doi ani de muncă de birou, îmi dau duhul alergând cincizeci de metri să prind autobuzul.

– Va trebui să vă reintraţi în formă rapid, nu? întrebă Wyatt-Turner, cu răceală. În afară de asta, aspectul cel mai important este că toţi, cu excepţia maiorului Smith, cunoaşteţi foarte bine partea apuseană a Europei. Toţi vorbiţi curent germana. Veţi descoperi că antrenamentele voastre, la nivelul la care vi se va cere, vă vor fi la fel de utile de data

aceasta ca şi acum cinci ani. În trecut, aţi făcut dovada unei excepţionale competenţe, iscusinţe şi ingeniozităţi. Dacă avem vreo şansă, numai prin voi am putea reuşi. Toţi sunteţi voluntari, desigur.

– Desigur, îl îngână Carraciola, ca un ecou, luându-şi, precaut, o mină impasibilă. Îl privi, apoi gânditor, pe Wyatt-Turner. Mai există şi o altă soluţie, domnule. Făcu o pauză, apoi, reluă, pe un ton scăzut: O soluţie cu şanse sută la sută de succes.

– Nici eu, nici amiralul Rolland nu pretindem că am fi infailibili, rosti, rar, Wyatt-Turner. Ne-a scăpat cumva o alternativă posibilă? Deţineţi cheia problemei noastre?

– Da. Mobilizaţi o escadrilă de bombardiere Lancaster, cu capacitatea de 10 tone. Credeţi, atunci, că ar mai „ciripi” cineva la Schloss Adler?

– Eu nu cred, se auzi, pentru prima oară, vocea înceată a viceamiralului Rolland, care se apropie de grup. Omul care deţinea o asemenea formidabilă putere n-avea nevoie să ridice tonul pentru a se face auzit. Era un bărbat scund, încărunţit, cu chipul brăzdat adânc şi o expresie de copleşitoare autoritate. Eu nu cred, repetă el. După cum nu cred nici faptul că felul în care interpretezi dumneata situaţia reală ar justifica brutalitatea unei asemenea idei. Prizonierul, generalul-locotenent Carnaby, este american. Dacă l-am ucide, generalul Eisenhower ar deschide, probabil, cel de-al doilea front împotriva noastră şi nu a nemţilor. Făcu un gest dezaprobator, dar zâmbi, de parcă ar fi vrut să anihileze tonul de reproş. Există anumite... hm... amabilităţi obligatorii în relaţiile dintre Puterile Aliate. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

Carraciola nu răspunse nici da, nici ba; părea a nu avea nimic de zis, la fel ca şi ceilalţi, de altminteri. Colonelul Wyatt-Turner îşi drese vocea şi confirmă:

– Aşadar, cam asta e, domnilor. Diseară, la zece, să fiţi la aerodrom. Înţeleg că nu mai aveţi întrebări, aşa-i?

– Ba da, ar fi al naibii de multe, cu îngăduinţa domnului colonel, interveni, aprins, sergentul George Harrod, pe al cărui chip se citea iritarea. Ce-i cu toată povestea asta? De ce e aşa de nemaipomenit de important babalâcul? De ce dracu' trebuie să ne riscăm noi viaţa?!

– Destul, sergent! tună Wyatt-Turner, aspru şi autoritar. Aţi aflat tot ceea ce e absolut necesar să ştiţi...

– Când trimitem un om într-un loc unde are toate şansele să-şi găsească moartea, domnule colonel, consider că are dreptul să ştie şi motivele, interveni, cu blândeţe, viceamiralul. Ceilalţi le cunosc. Se cuvine să le afle şi el. Totu-i nemaipomenit de simplu, sergent Harrod. Generalul-locotenent Carnaby, coordonatorul şef al planurilor de manevre cunoscute sub numele de „Operaţiunea Overlord” - cel de-al doilea front - este, neîndoielnic, omul cel mai informat în legătură cu pregătirile Forţelor Aliate pentru deschiderea acestui front. Noaptea trecută, a plecat pentru a se întâlni cu omologii săi din Orientul Mijlociu, Uniunea Sovietică şi de pe Frontul italian, pentru coordonarea planurilor finale de debarcare în Europa. Întâlnirea trebuia să aibă loc în Creta, singurul loc acceptat de ruşi; ei nu au un avion destul de rapid care să poată depăşi viteza avioanelor de vânătoare germane.

Mosquitoul britanic poate, dar iată că noaptea trecută n-a reuşit.

În austerul birou de operaţiuni se lăsă o tăcere grea. Harrod se frecă la ochi, apoi clătină din cap, ca pentru a-şi limpezi mintea. Când vorbi din nou, asprimea şi mânia îi dispăruseră din glas. Îngăimă:

– Şi dacă generalul vorbeşte...

– Va vorbi, spuse Rolland, pe un ton blând, dar ferm. Cum spunea, adineaori, şi domnul Thomas, toţi vorbesc: efectul unui simplu amestec de mescalină cu scopolamină. Generalul nu va avea încotro.

– Deci o să le dezvăluie toate planurile celui de-al doilea front. Harrod rostea cuvintele rar, ca în transă. Când, unde, cum... Dumnezeule mare, ar însemna să anulăm întreaga operaţiune!

– Exact. O anulăm. Nu vom putea deschide cel de al doilea front anul acesta, Încă nouă luni de război, un alt milion de vieţi irosite. Înţelegi că e o misiune urgentă, de urgenţă pur şi simplu disperată, sergent?

– Înţeleg, sir. Acum înţeleg. Harrod se întoarse către Wyatt-Turner. Vă rog să mă iertaţi că am vorbit astfel. Cred că... În fine, sunt nervos...

– Toţi suntem niţeluş nervoşi, sergent Harrod. Aşadar, la zece la aerodrom; acolo vom face verificarea echipamentului. Mă tem că uniformele n-o să vi se prea potrivească; azi, magazinele de pe Savile Row se închid devreme, încheie el, zâmbind, dar cu umor forţat.

De frig, sergentul Harrod se ghemui mai strâns în scoica scaunului, bătându-se pe umeri cu palmele înghețate; îşi inspectă, posomorât,

uniforma mototolită ca o piele de elefant - îi era cu vreo trei numere mai mare - şi răcni, ca să acopere uruitul motoarelor:

– Ei bine, constată el, amărât, cel puţin cu uniformele astea a avut dreptate, fir-ar ale dracului să fie!

– Şi-a dat-o în bară cu toate celelalte chestii, rosti Carraciola, apăsat. Susţin cu tărie că ar fi trebuit să trimită Lancasterele.

Rezemat, în picioare, de peretele din dreapta al fuzelajului, Smith îşi aprinse o ţigară, fixându-l, gânditor, pe cel care vorbise. Deschise gura ca pentru a-i spune ceva, dar brusc îşi aminti că văzuse, la viaţa lui, şi oameni mai puţin cârcotaşi, mai înțelegători. Îşi mută privirea în altă parte şi tăcu.

În carlingă, lungit în scaun şi cu ceafa rezemată de spătar, locotenent-colonelul Carpenter continua să se preocupe intens de ceea ce îi făcea plăcere: pipa, cafeaua şi literatura. Tremayne, aşezat alături, nu putea, desigur, să-şi permită luxul unei asemenea relaxări. Cu maximă concentrare, urmărea permanent când tabloul de bord, când bezna de dincolo de parbriz, sau chipul superiorului său, care părea în pericol de a aţipi dintr-o clipă într-alta. Deodată, Tremayne se îndreptă în scaun, se uită atent prin parbriz şi se întoarse, agitat, spre Carpenter:

– Schaffhausen, sir! Acolo, jos!

Carpenter mormăi ceva, închise cartea şi împinse suportul la loc. Sorbi ultimele înghiţituri de cafea, se îndreptă din şale cu un geamăt şi trase hubloul din dreptul său; cu gesturi studiate, se prefăcu a examina atent reţeaua de lumini ce se

zăreau jos, în depărtare, dar nu se osteni să-şi scoată capul în viscol, închise la loc şi se întoarse spre Tremayne.

– Fantastic, făcu el, admirativ, am impresia că ai dreptate. Mi-eşti de mare ajutor, băiete, zău aşa. Răsuci butonul interfonului, în vreme ce Tremayne îşi arborase un aer stânjenit, aşa cum se cuvenea. Maiorul Smith? Mai avem treizeci de minute. Închise, apoi către Tremayne: dreapta. Coborâm la sud-est de Bodensee şi, Dumnezeule, ai grijă să te menţii de partea elveţiană.

Smith îşi scoase căştile şi aruncă o privire ironică înspre cei şase bărbaţi aşezaţi pe scaune.

– Aşadar, asta e. O jumătate de oră. Să sperăm că acolo, jos, o să fie mai cald decât aici.

Nimeni nu avu nimic de comentat, după cum nici unul nu părea a nutri vreo speranţă. Schimbară priviri între ei, tăcuţi, cu chipurile golite de expresie, apoi se ridicară, ţepeni de frig, în picioare. Cu mişcări lente şi anevoioase, din cauza mâinilor amorţite şi a poziţiei incomode, începură să se pregătească de lansare. Se ajutară între ei să-şi lege raniţele în chingi, sub paraşute, îşi traseră cu greu pantalonii impermeabili de schi. Harrod reuşi chiar mai mult: îşi puse hanoracul, se luptă cu fermoarul şi-şi trase gluga pe cap. Se răsuci pe călcâie, întrebător, şi se bătu cu palma peste protuberanta din hanorac.

– Mi-e neplăcut să ţi-o spun, i se adresă Schaffer cu glas sfios, dar zău nu văd cum o să reziste aparatul tău la şocul aterizării, sergent Harrod.

– Şi de ce, mă rog, să nu reziste? Harrod arăta mai posomorât ca oricând. Altora le-a reuşit.

– Da, dar tu încerci pentru prima oară. După calculele mele, te vei izbi de sol cu o viteză de 290 km pe oră. Ca să pun punctul pe i, destul de apăsat, cred că o să ai parte de niscai greutăţi la deschiderea paraşutei.

Harrod îl privi, se uită apoi la ceilalţi camarazi, care nu aveau hanoracele pe ei, şi încuviinţă, lent, din cap, pipăindu-l pe al lui:

– Vrei să spui că trebuie să mi-l pun abia când ajungem jos?

– Păi, îşi cumpăni Schaffer cuvintele, ca să-ţi spun drept, eu cred că aşa ar fi bine.

Harrod îi surâse ironic. Schaffer îi răspunse cu un rânjet vesel. Până şi Carraciola schiţă un surâs. În fuzelajul îngheţat, tensiunea deveni aproape materială.

– Ei, ei, iată că sosi timpul să-mi câştig şi eu leafa de locotenent-colonel, cât staţi voi, ţângăii, cufundaţi în extaz. Carpenter se uită la ceas. Două şi cinşpe. E momentul să ne schimbăm locurile.

Cei doi îşi desfăcură centurile de siguranţă şi-şi inversară locurile, cu mişcări nesigure. Cu gesturi minuţioase, Carpenter îşi potrivi scaunul, cel din dreapta, şi paraşuta în poziţia cea mai confortabilă cu putinţă, îşi puse centura de siguranţă, îşi fixă căştile şi microfonul şi apăsă pe un buton:

– Sergent Johnson! Carpenter ignora totdeauna formulele regulamentare de apel. Eşti treaz?

În nişa sa strâmtă şi oribil de incomodă, Johnson, sergent navigator, era cum nu se poate mai treaz, şi asta de multe ceasuri, aplecat continuu peste radar, cu ochii fixaţi pe ecranul verzui, cu

excepţia unor priviri fugare peste hărţile aeriene, harta Ordnance, busolă, altimetru şi indicatorul de viteză. Întinse mâna şi apăsă pe buton:

– Sunt treaz, sir.

– Johnson, dacă ne dirijezi pe partea dinspre Weisspitze, îl informă, pe un ton ameninţător Carpenter, să ştii că te retrogradez şi ajungi iar soldat prost.

– Nu mi-ar place, sir. Nouă minute.

– Am căzut şi noi doi o dată de acord. Aşa-mi ziceam şi eu. Carpenter închise interfonul şi se uită afară, prin parbriz. Razele de lună fiind foarte palide, vizibilitatea era redusă. În bezna de nepătruns, nu se vedeau decât fulgi mărunţi. Cu o expresie de regret, îşi puse atent pipa în buzunar, gest care, pentru Tremayne, fu dovada concludentă că locotenent-colonelul se pregătea să intre în acţiune. Tânărul rosti, cu un aer nefericit:

– E o chestie cam riscantă, nu credeţi, sir? Vreau să zic, să nimereşti piscul Weisspitze în zona asta. Ţine de hazard.

– De hazard? repetă Carpenter, aproape cu veselie în glas. Nu văd de ce. E mare cât un munte în toată regula, n-avem cum să-l ratăm, băiete dragă.

– Asta voiam să zic. Făcu o pauză semnificativă, şi-şi reluă fraza. Platoul ăsta de pe Weisspitze, pe care trebuie să-i lăsăm. Nici trei sute de metri lăţime, domnule. Munte deasupra, stâncă dedesubt. În plus, vânturile adiabatice, sau cum s-or fi numind, care bat la munte din cele mai neaşteptate direcţii. O mică deviere spre stânga, şi ne izbim de peretele muntelui, o mică deviere spre

nord, şi băieţii se prăbuşesc pe stânca aia uriaşă, şi-şi frâng gâtul! Trei sute de metri!

– Şi, ce-ai vrea? se aprinse Carpenter. Aeroportul Heathrow? Trei sute de metri, zici? Păi ai spaţiu berechet, băiete, mai mult nici nu-ţi poţi dori. Cu rabla asta, aterizăm noi pe piste de zece ori mai mici, şi, oricum, mai înguste.

– Da, sir. Luminile de semnalizare de pe pistă mi-au fost întotdeauna, de mare ajutor. Dar la o înălţime de două mii trei sute de metri, deasupra unui Weisspitze...

Bâzâitul interfonului îi curmă fraza. Carpenter apăsă pe buton:

– Johnson?

– Eu, sir. Johnson era aplecat deasupra ecranului radar, în mijlocul căruia, puţin către dreapta, apăruse o pată aibă. L-am detectat. Exact unde trebuia să fie. Zero-nouă-trei, domnule, îi raportă el, după ce verifică şi confruntă calculele.

– Bravo, flăcăule. Carpenter îi zâmbi lui Tremayne, modifică uşor cursul şi începu să fredoneze o melodie, în surdină, ca pentru sine. Ia deschide în dreptul tău, băieţaş. Mustaţa mea musteşte de apă.

Tremayne se execută, îşi scoase capul cât putu în afară, dar ochii i se izbiră de acelaşi întuneric cenuşiu-opac. Se retrase, clătinând din cap.

– Nu-i nimic. Trebuie să fie pe undeva, pe acolo, zise Carpenter, înţelegător, după care comunică ordinul prin interfon: Sergent! Cinci minute! Pregătirea!

Sergentul mitralior repetă ordinul către cei şapte bărbaţi aliniaţi pe partea dreaptă a fuzelajului:

– Pregătiţi-vă! Cinci minute!

În tăcere, băieţii îşi prinseră carabinele paraşutelor de cablul de deasupra capului, în vreme ce sergentul controla minuţios fiecare legătură. În dreptul uşii, stătea sergentul Harrod, cel care avea să sară primul. După el, venea locotenentul Schaffer care, datorită experienţei sale în cadrul O.S.S.-ului[4], era, de departe, cel mai bine pregătit paraşutist al grupului; el avea sarcina, deloc de invidiat, de a nu-l scăpa din ochi pe Harrod. Urmau, în ordine: Carraciola, Smith (în calitatea sa de şef al misiunii, preferase să se plaseze la mijloc), Christiansen, Thomas şi Torrance-Smythe. În spatele lui, doi tineri soldaţi erau gata să împingă pachetele şi paraşutele de-a lungul cablului şi apoi să le azvârle în gol, îndată ce Torrance, ultimul, va fi sărit. Sergentul-mitralior se postă lângă uşă. Atmosfera redeveni încordată.

Carpenter deschise iar hubloul din dreptul său, pentru a cincea oară în cinci minute. Mustaţa-i, acum pleoştită, nu mai aducea nici pe departe cu mândra podoabă de odinioară, dar locotenent-colonelul ajunsese, după cum se putea observa clar, la concluzia că, în viaţă, există probleme mai importante decât mustăţile intrate la apă. Îşi pusese ochelarii de protecţie, pe care îi ştergea încontinuu cu o piele de căprioară, dar priveliştea - mai bine zis, absenţa oricărei privelişti - se încăpăţâna să rămână aceeaşi, cu fulgii cenuşii ce se topeau în bezna de nepătruns. Închise.

Se auzi bâzâitul interfonului. Carpenter apăsă pe buton, ascultă mesajul, încuviinţă din cap.

[4] Office of Strategic Services - Biroul de servicii strategice. (N.T.)

– Trei minute, îi spuse lui Tremayne. Zero-nouă-doi.

Tremayne execută manevra, încetase să se mai uite afară, fiind acum cu totul concentrat asupra pilotării bombardierului greu. Atenţia îi era absorbită de trei elemente: busola, altimetrul şi... Carpenter. O deviere de un singur grad spre sud, şi Lancasterul s-ar izbi de un versant al lui Weisspitze; câteva zeci de metri mai jos, şi pericolul ar fi acelaşi; o singură indicaţie a lui Carpenter să-i fi scăpat, şi misiunea s-ar fi încheiat înainte de a fi început propriu-zis. Chipu-i tânăr, incredibil de tânăr, se golise de orice expresie; înţepenit în scaun, pilota Lancasterul cu precizia unui campion de tir. Doar ochii i se mişcau pe o traiectorie fixă: busola - altimetrul - Carpenter şi iarăşi: busola - altimetrul - Carpenter, câte o secundă pentru fiecare şi atât.

Carpenter deschise din nou hubloul; răsplata fu aceeaşi beznă cenuşiu-opacă. Cu stânga, făcu semnul „în faţă”. Tremayne apăsă imediat levierele... Uruitul motoarelor scăzu în intensitate.

Carpenter îşi retrase capul şi închise. Oricât de reală i-ar fi fost îngrijorarea, nu lăsă nici o umbră să i se citească pe chip. Începu să fredoneze din nou, în surdină; cu mină calmă, relaxată, scrută bordul avionului, apoi i se adresă lui Tremayne, pe tonul său obişnuit de conversaţie:

– La şcoala aia, de piloţi, ai auzit, vreodată, vorbindu-se despre pierderea de viteză?

Tremayne tresări, îşi aruncă ochii pe bord şi acceleră puţin. Carpenter surâse, se uită la ceas şi apăsă de două ori pe butonul de apel.

Soneria bâzâi deasupra capului sergentului mitralior, care stătea în picioare, lângă uşa

fuzelajului. Sergentul cercetă cu privirea chipurile încordate ale băieţilor şi făcu un semn din cap:

– Două minute, domnilor.

Trase uşa câţiva centimetri, pentru a verifica dacă funcţionează uşor. Prin mica deschizătură, mugetul motoarelor deveni brusc asurzitor, dar nu era nici pe departe atât de deprimant ca rafala îngheţată, şuierătoare, ce năvăli înăuntru. Paraşutiştii schimbară între ei priviri deliberat prudente, pe care însă sergentul le interpretă corect; trase uşa la loc.

– De acord, domnilor, asta nu-i noapte nici pentru jivine, darămite pentru oameni.

La fel gândea şi locotenent-colonelul Carpenter, care-şi mai scoase o dată capul în viscol. După cinci secunde faţa i se acoperi de ace ca de arici; în cincisprezece secunde, pielea îi amorţi total, ca sub anestezie. Distracţia avea să înceapă însă când va băga capul la loc: se aştepta la dureri cumplite care însoţesc întotdeauna restabilirea circulaţiei. De data asta, însă, Carpenter era hotărât să suporte supliciul până ia capăt, adică până în clipa în care va zări muntele Weisspitze. Cu mişcări mecanice şi meticuloase, îşi şterse cu pielea de căprioară ochelarii de protecţie, scrutând încontinuu spaţiul cenuşiu-obscur, în speranţa de a repera muntele înainte ca Weisspitze să-l repereze pe el.

În carlingă, Tremayne îşi rotea privirile după tipic: busolă - altimetru - Carpenter, busolă - altimetru - Carpenter, numai că acum întârzia mai îndelung cu ochii pe chipul comandantului, în aşteptarea semnalului de înclinare bruscă a bombardierului spre stânga singura manevră posibilă de evitare a impactului. Carpenter nu dădea

însă nici un semnal; bătea, în schimb, darabana cu degetele pe genunchi. Lui Tremayne îi căzu deodată fisa: ăsta trebuie că era gestul care-l trăda pe comandant, în momentele sale de maximă emoţie şi încordare - atât lăsa să se ghicească.

Se scurseră zece secunde. Mai trecură cinci, apoi alte cinci. În ciuda frigului din cabină, Tremayne simţea prelingându-i-se pe obraji picuri de sudoare. Era nerăbdător la culme să facă odată virajul la stânga, pentru a evita coliziunea care amenința să-i zdrobească din clipă-n clipă. Era conştient de faptul că nu mai trăise în viaţa lui o asemenea spaimă, că nici nu se gândise vreodată la asta; intră într-un soi de panică animalică. Apoi îşi mai dădu seama de ceva: Carpenter încetase să mai bată darabana.

Muntele, în sfârşit, se ivi, nu atât în dimensiunile lui reale, ci, mai curând, în cele bănuite, dar tânărul, oricum, îl văzu. Apăru încet-încet în faţa ochilor săi, puţin către dreapta direcţiei de zbor; intui prezenţa covârşitoare a concretului, a acelui concret palpabil care eclipsează cu totul mica speranţă ce începuse să se materializeze din nimic. Orice speculaţie fu însă anulată de priveliştea reală, de neconfundat, a versantului neted ce se înălţa în văzduhul cenuşiu-opac pe o verticală aproape perfectă. Carpenter îşi retrase capul, fără a închide însă hubloul, şi apăsă pe butonul interfonului:

– Sergent Johnson? Articula cu greu, nu din pricina emoţiei, ci a faptului că maxilarele îi îngheţaseră de-a binelea.

– Sir? Vocea albă, impersonală, a lui Johnson, cu inflexiuni metalice, trăda o încordare extremă, în pofida unicului cuvânt rostit.

– Cred că „ofiţer de aviaţie” Johnson ar suna mult mai bine.

– Vă rog, sir?

– Pe loc repaus; l-am reperat. Poţi să adormi la loc.

Închise legătura, se întinse în sus şi apăsă pe un buton de deasupra capului, după ce mai aruncă o privire fugară prin hublou.

Pe peretele din dreapta al fuzelajului, se aprinse un bec roşu. Sergentul mitralior se sprijini cu mâna de uşă.

– Un minut, domnilor. Trase uşa larg; în fuzelaj se iscă un viscol în miniatură. Când se aprinde becul verde...

Nu-şi mai termină fraza, fiindcă puţinele cuvinte rostite erau cât se poate de limpezi; pe de altă parte, ca să se facă auzit în vacarmul motoarelor şi al viscolului ar fi trebuit să răcnească, şi orice vorbă în plus nu ar fi fost decât un efort inutil.

Din acelaşi motiv, nimeni nu zise nimic. În orice caz, privirile pe care şi le schimbau paraşutiştii între ei exprimau mai clar decât vorbele gândul care-l frământa pe fiecare: dacă aici, înăuntru, era aşa, atunci cum trebuie să fi fost afară? La un semn al mitraliorului, se aliniară lângă uşă, în frunte cu sergentul Harrod, pe al cărui chip era întipărită expresia martirului creştin în prima şi ultima sa încleştare cu un leu.

Ca un uriaş pterodactil din negurile istoriei, Lancasterul înfrunta uruind stihiile, de-a lungul versantului neted. Peretele de stâncă învelit în gheaţă părea, într-adevăr, foarte aproape; pentru Tremayne, neverosimil de aproape. Ochii îi

rămăseseră ţintuiţi pe hubloul deschis, deasupra capului lui Carpenter şi ar fi putut să jure că vârful aripii drepte zgârie peretele muntelui. Faţa continua să-i fie scăldată în sudoare, dar buzele şi le simţea ca de cenuşă. Şi le umezi pe furiş, să nu-l observe Carpenter, dar degeaba.

Sergentul Harrod, în schimb, nu avea buzele arse; asta însă numai fiindcă îl biciuiau rafalele care izbeau din plin în fuzelajul bombardierului. Altminteri, împărtăşea aproape întru totul spaima lui Tremayne. Stătea în prag, în picioare, ţinându-se strâns de perete, pentru a nu fi smuls de pala de vânt; chipu-i exprima o ciudată resemnare. Privirea îi era aţintită, ca în transă, asupra unui punct, la stânga sa, unde, dintr-o clipă într-alta, vârful aripii din dreapta urma să se izbească de Weisspitze.

Înăuntru, becul roşu continua să pâlpâie. Mitraliorul îşi lăsă mâna pe umărul lui Harrod, într-un gest de încurajare. Harrod, căruia îi trebuiră trei secunde să-şi poată desprinde ochii de pe vârful aripii de avion, făcu o jumătate de pas înapoi. Cu un gest ferm, îndepărtă mâna sergentului de pe umărul său.

– Nu mă împinge, camarade, urlă el, ca să se poată face auzit. Dacă n-o să am încotro, mă voi sinucide, adică voi muri după moda veche, din bătrâni, de propria-mi mână.

Îşi reluă poziţia, lângă uşă.

În aceeaşi clipă, Carpenter aruncă o ultimă privire prin hublou şi-i dădu lui Tremayne semnalul mult aşteptat: rotirea lentă a mâinii stângi. Pilotul înclină imediat bombardierul după care îl îndreptă la loc. Se îndepărtară uşor de versant, care rămase undeva, mai jos. Episodul zborului razant nu fusese

un act gratuit de vitejie, ci o etapă premergătoare traseului minuţios calculat pentru zborul deasupra îngustului platou. Încă o dată - pentru ultima oară, însă - comandantul îşi scoase capul în viscol, întinzându-şi între timp braţul, sub privirile înfrigurate de nerăbdare ale lui Tremayne, spre un buton situat în aparatura de deasupra parbrizului, pe care, în sfârşit, îl apăsă.

Din poziţia lui incomodă, cu capul pe spate, de-i înţepenise ceafa, sergentul Harrod văzu că becul roşu se stinse; la aprinderea becului verde, îşi îndreptă spatele, închise ochii strâns şi, fluturând anapoda din braţe, îşi dădu drumul în gol; lansarea nu fu tocmai reuşită, pentru că, în loc să sară direct, făcuse mai întâi un pas înainte, acum se răsucea în aer, în timp ce i se deschidea paraşuta. Îi urmă Schaffer, cu o demonstraţie elegantă, corectă, cu călcâile şi genunchii lipiţi, apoi Carraciola, apoi maiorul.

Smith privi în jos şi chipul i se crispa, în hăul cenuşiu de sub el, îl zări pe Harrod zbătându-se în aer ca un pendul dereglat. Corzile paraşutei se încurcaseră rău, iar în eforturile lui disperate şi stângace de a le descurca, nu reuşise decât să le încâlcească mai tare. Cele din stânga fuseseră trase prea jos, iar bietul om aluneca pe o parte, cu o viteză dementială, cum Smith nu mai văzuse niciodată în asemenea situaţii. Urmări cu privirea silueta ce se rostogolea rapid, sperând, din tot sufletul, ca soarta să nu-l azvârle pe radiotelegrafist peste muchia prăpastiei.

Înnegurat se uită la ceilalţi; slavă Domnului, nu era nici un motiv de spaimă, căci Thomas, Christiansen şi Smithy efectuau o coborâre perfectă,

la o distanţă atât de mică unii de alţii, încât mai-mai să se atingă.

Sergentul mitralior se năpusti spre coada fuzelajului încă înainte de lansarea ultimului paraşutist, Torrance-Smythe, zis Smithy. Trase iute de-o parte un cufăr, îndepărtată o prelată şi se aplecă să-i ajute unei făpturi ghemuite să se ridice în picioare. Noul personaj se dovedi a fi o fată, mai curând scundă, cu ochii mari, negri, şi trăsături fine. Chipu-i gingaş sugera un trup firav, dar era greu să-ţi dai seama de adevăr, încotoşmănată cum era, în veşminte groase peste care mai trăsese şi o salopetă de schi. În plus, paraşuta. Fata era înţepenită de frig şi din cauza poziţiei în care stătuse până atunci, dar sergentul avea ordine precise de îndeplinit.

– Haideţi, miss Ellison, o zori el, apucând-o de talie şi împingând-o spre uşă. N-avem nici o clipă de pierdut.

Mai pe jos, mai pe sus, o târî până în prag, unde un ostaş tocmai dădea drumul penultimei paraşute şl penultimului container. Se auzi pocnetul sec al cârligului. Mary Ellison se întoarse ca pentru a rosti ceva, dar se răsuci brusc şi dispăru în beznă, urmată, după o secundă, de ultima paraşută, cu containerul respectiv.

Sergentul scrută câteva clipe întunericul, îşi frecă bărbia, dădu din cap a îndoială, făcu un pas înapoi şi trase la loc uşa grea. Lancasterul zumzăi mai departe, despicând întunericul şi ninsoarea, cu acceleraţie redusă. Curând nu se mai văzu deloc, iar după alte câteva clipe pieri şi bâzâitul slab al motoarelor.

# Capitolul 2

Smith îşi încleştă mâinile cât putu de sus în faldurile paraşutei, împinse cu putere şi realiză o aterizare perfectă - cu genunchii îndoiţi şi călcâiele lipite - în stratul de zăpadă, gros mai bine de o jumătate de metru. Vântul izbea năpraznic pânza. Apăsă dispozitivul de strângere rapidă a paraşutei, o trase la pământ, o rulă şi o împinse adânc în omăt, folosind ca greutate pachetul pe care-l purtase în spinare.

Aici, jos - dacă se putea spune astfel, la o altitudine de peste două mii de metri - ningea blând, prin comparaţie cu viscolul în care se aruncaseră, sărind din Lancaster, dar vizibilitatea era aproape la fel de redusă; vântul sufla cu o viteză de douăzeci de noduri pe oră, iar pulberea fină de nea era destul de deasă. Smith îşi aruncă iute privirea în jur, dar nu zări nimic şi pe nimeni.

Cu mâinile îngheţate, se scotoci în tunică, reuşind, în cele din urmă, să scoată o lanternă şi un fluier, cu care semnaliza alternativ, spre est şi spre vest. Primul îşi făcu apariţia Thomas, urmat de Schaffer; în două minute se prezentară toţi, în afară de sergentul Harrod.

– Adunaţi paraşutele aici şi puneţi o greutate peste ele, ordonă Smith. Aşa, îngropaţi-le adânc. L-a văzut cineva pe Harrod? Nimeni? Chiar nimeni?

– Ultima oară când l-am zărit, se legăna deasupra mea ca un distrugător pe o mare agitată, răspunse Schaffer.

– Aşa l-am văzut şi eu, încuviinţă Smith. Faldurile erau răsucite?

– Nu le-ai fi putut descâlci nici cu tirbuşonul. Dar aş zice că nu era în pericol de prăbuşire. N-am avut timp să mă lămuresc... l-am pierdut din ochi când eram gata să ating pământul.

– Ai vreo idee cam pe unde ar fi putut să cadă?

– Greu de zis. Dar n-a păţit nimic, domnule maior, poate are o gleznă scrântită sau un cucui, nimic grav.

– Împrăştiaţi-vă şi căutaţi-l, cu lanternele, ordonă Smith.

Se răspândiră, păstrând între ei distanţa la care fascicolele de lumină se puteau încrucişa; Smith cerceta minuţios terenul. Pe chipu-i încordat nu puteai totuşi ghici dacă împărtăşea sau nu optimismul lui Schaffer. După trei minute, un strigăt se auzi din dreapta. Maiorul o luă într-acolo în pas alergător.

Alarma o dăduse Carraciola, pe care-l găsiră stând în picioare, la capătul aflorimentului, cu lanterna îndreptată în jos. La vreo doi metri sub stâncă, pe o porţiune de teren ce forma un soi de adăpost de vânt, într-un troian înalt de zăpadă zăcea, pe jumătate îngropat, cu faţa în sus şi braţele în lături, sergentul Harrod; ochii larg deschişi parcă priveau nepăsători ninsoarea.

Ajunşi acolo, zăriră cu toţii trupul nemişcat. Smith sări în nămetele de zăpadă, îngenunche şi-l apucă de umeri, încercând să-l ridice. Capul lui Harrod se legăna pe spate, ca la o păpuşă de cârpă, stricată. Smith îl culcă la loc, în zăpadă, şi-i pipăi pulsul, la gât. Rămase o vreme în genunchi, cu capul plecat, apoi se ridică, greoi.

– Mort? întrebă Carraciola.

– Mort. Şi-a frânt gâtul, îi lămuri Smith, cu un chip golit de expresie. Probabil că s-a încurcat în faldurile paraşutei şi a aterizat prost.

– Se mai întâmplă, zise Schaffer, am auzit şi eu de asemenea cazuri. După o tăcere, întrebă: îi iau aparatul de radio, domnule maior?

Smith încuviinţă din cap. Lăsându-se în genunchi, Schaffer începu să caute catarama de la cureaua de la spate.

– Nu te supăra, interveni Smith, nu-i bine. Are o cheie legată de gât, sub tunică. Cheia se potriveşte la lacătul de la catarama de sub buzunarul de la piept.

Schaffer găsi cheia, descuie lacătul cu oarecare dificultate, dădu jos curelele de pe umărul mortului şi scoase, în sfârşit, aparatul. Se ridică, cu radioul bălăngănindu-i-se în mâini.

– Acu', dacă ne gândim bine, ce rost mai are...? făcu el, cu ochii la Smith. După o asemenea prăbuşire, de şi-a frânt gâtul, nu văd cum ar mai putea funcţiona scula asta.

Fără un cuvânt, Smith apucă aparatul, îl puse jos, scoase antena, potrivi butonul de transmisie şi-l răsuci pe cel de apel. Beculeţul roşu se aprinse, semn că circuitul de transmisie funcţiona. Răsuci apoi butonul de recepţie, mări volumul, umblă la butonul de acord şi prinse o melodie lentă. Ascultă câteva secunde, apoi închise aparatul şi i-l întinse lui Schaffer.

– A ajuns pe sol în condiţii mai bune decât sergentul Harrod, comentă Smith, pe un ton sec. Haidem.

– Îl îngropăm, domnule maior? întrebă Carraciola.

– Nu-i nevoie, răspunse Smith, indicându-i cu lanterna perdeaua de fulgi care se cerneau necontenit, într-o oră îl vor acoperi. Haideţi să căutăm proviziile.

– Pentru Dumnezeu, nu slăbi strânsoarea! se auzi glasul speriat al lui Thomas.

– Ăsta-i necazul cu voi, celţii, cârti Schaffer, n-aveţi încredere nici în umbra voastră. N-ai motiv de spaimă, viaţa ta se află pe mâinile sigure ale lui Schaffer şi Christiansen. N-ai de ce să te alarmezi.

– Tocmai de-aia, altfel de ce m-aş alarma?

– Dacă începem toţi coborârea, îl încuraja Schaffer, n-o să-ţi dăm drumul decât în ultima clipă.

Cu o ultimă privire tristă peste umăr, Thomas se lăsă să alunece pe buza neagră a prăpastiei. Schaffer şi Christiansen se bizuiau fiecare pe câte un singur picior, fiind traşi, la rândul lor, de ceilalţi. La distanţa pe care o putea străbate cu lumina lanternei, Thomas văzu un perete de stâncă perfect vertical coborând în beznă, o stâncă goală ale cărei singure fisuri vizibile erau acoperite de gheaţă; în rest, nimic de care să-ţi propteşti o mână sau un picior.

– Am văzut tot ce aveam nevoie, rosti el, peste umăr. Fu tras înapoi; îşi croi cu grijă drumul în sus, până la maldărul de provizii, apoi se ridică în picioare, înşfăcă pachetul din care se iveau vârfurile schiurilor.

– Extrem de utile, n-am ce spune, de mare ajutor în situaţia asta, făcu el, mohorât.

– E chiar aşa de abrupt? întrebă Smith.

– Vertical, neted ca sticla, iar în jos nu se vede nimic. Ce adâncime credeţi c-o avea prăpastia, domnule maior?

– Cine poate şti? Smith dădu din umeri. Ne aflăm la vreo două mii trei sute de metri înălţime. Pentru asemenea altitudini, hărţile nu indică niciodată detalii. Scoate nailonul ăla.

Găsiră pachetul cu nailon - o rolă de vreo trei sute de metri lungime - într-un sac de pânză, aşa cum fusese ambalat din fabrică. Deşi nu depăşea ca grosime o sârmă de rufe, frânghia era extrem de rezistentă, datorită firului metalic din interior. Înainte de a ieşi din fabrică, coeficientul de rezistenţă fusese verificat metru cu metru. Smith legă capătul de un ciocan şi, ţinut strâns de doi oameni, îi dau drumul să alunece în prăpastie, socotind, între timp, numărul de metri. De câteva ori, ciocanul se izbi de câte un obstacol, dar îl depăşi de fiecare dată. Într-un târziu, în ciuda manevrelor lui Smith, frânghia rămase complet întinsă.

– Bun, făcu Smith, dându-se înapoi un pas, cam asta ar fi.

– Şi dacă nu-i aşa? întrebă Christiansen. Dacă s-o fi agăţat, dracului, în vreun colţ de stâncă, la trei-patru sute de metri altitudine?

– Ai măsurat adâncimea prăpastiei? întrebă Carraciola.

– Şaptezeci de metri.

– Ne-au mai rămas aproape trei sute, ai? rânji Thomas. Taman bine cât ne-ar trebui să facem un brâu în jurul garnizoanei de la Schloss Adler.

Nu râse nimeni. Smith rupse tăcerea:

– Am nevoie de un piton şi de două aparate emisie-recepţie.

Cam la vreo patru-cinci metri de buza prăpastiei, curăţară zăpada şi înfipseră adânc în stâncă, cu ciocanul, un piton. Smith întinse capătul frânghiei, alcătui două cercuri pe care şi le petrecu în jurul pulpelor, îşi strânse centironul şi-şj atârnă pe umăr un aparat de emisie-recepţie. Frânghia fu apoi răsucită în jurul pitonului; trei inşi din echipă, care stăteau cu spatele spre stâncă, şi-o înfăşurară de câteva ori pe mână, gata să preia greutatea. Schaffer aşteptă cu celălalt aparat.

După ce verifică dacă nu existau colţuri ascuţite pe vârful stâncii, Smith se răsuci cu precauţie şi făcu semn să fie lăsat în jos. Coborârea în sine era uşoară. Aşa cum le spusese Thomas, verticala era perfectă, deci tot ce avea de făcut era să se ferească de peretele stâncii. O singură dată întâlni o protuberantă; se răsuci puternic în aer, dar îşi recapătă echilibrul în câteva clipe. „Alpinismul pentru toţi”, gândi Smith, doar poate că uşurinţa cu care aluneca era o simplă aparenţă: avea avantajul de a nu vedea nimic în hăul ce se căsca sub el.

Se afundă cu picioarele într-un strat gros de zăpadă şi se opri. Descrise cu lumina lanternei un semicerc; se oprise pe o stâncă, atunci trebuie să fie foarte mare, căci se întinde cât vede cu ochii... un platou uşor înclinat. Versantul însuşi avea o suprafaţă netedă, cu excepţia unei singure fisuri superficiale, lată de câţiva paşi, situată chiar în apropiere. Îşi scoase frânghia şi răsuci butonul aparatului de emisie-recepţie.

– Pânã acum, e-n regulă. Trageţi frânghia sus. Mai întâi proviziile, după aia voi.

Frânghia şerpui în beznă. În două transporturi, pachetele ajunseră toate jos în cinci minute. Curând îşi făcu apariţia şi Christiansen.

– Ce s-o fi făcând atâta caz de alpinismul ăsta? întrebă el, vesel. Până şi bunică-mea s-ar fi descurcat.

– Poate că ar fi fost mai bine s-o luăm pe bunică-ta în locul tău, îi replică Smith, acru. Mai avem de coborât. Ia-ţi lanterna şi vezi cât de lată e stânca şi cum se poate coborî mai bine; şi, ferească Dumnezeu, nu te rostogoli în prăpastie.

Christiansen se îndepărtă, cu un surâs ironic. Viaţa le aparţine celor vii, iar el era cât se poate de viu. Cât îşi îndeplini misiunea, ceilalţi coborâră cu toţii, pe rând, în afară de Schaffer. Din aparatul de emisie-recepţie, răzbătu un glas plângăreţ.

– Da' eu cum cobor? În mâini, aproape şaptezeci de metri? Cu mâinile bocnă, pe o frânghie aşa de lungă şi de groasă? Ar fi trebuit să se gândească cineva şi la asta.

– S-a gândit cineva şi la asta, îi explică Smith, netulburat. Verifică dacă frânghia mai este strânsă bine în jurul pitonului şi dă-ţi drumul în jos.

– Un răspuns se găseşte întotdeauna, comentă Schaffer.

Coborî. Christiansen se întoarse aproape în aceeaşi clipă cu el.

– Nu-i chiar atât de groaznic... Mai e o stâncă, la vreo cinşpe-şaişpe metri deasupra noastră, ce se curbează înspre est. Cel puţin aşa mi-a apărut mie, ca o stâncă. N-am încercat să văd cât e de abruptă, că sunt om însurat, dar platoul ăsta coboară într-o pantă lină, încolo, înspre apus, şi pare a se prelungi

o bună bucată de drum. Sunt şi copaci - am mers de-a lungul lor aproape două sute de metri.

– Copaci, la altitudinea asta?

– Mă rog, nu sunt ca nişte catarge, doar nişte pini pirpirii, dar tot te poţi adăposti printre ei.

– E destul de bine, încuviinţă Smith, acolo vom petrece noaptea.

– Aşa de aproape? Tonul mirat al lui Schaffer trăda foarte puţin entuziasm pentru o asemenea idee. N-ar trebui să coborâm cât putem de departe până diseară, domnule maior?

– Nu-i nevoie. Dacă pornim imediat ce se crapă de ziuă, vom depăşi binişor şirul principal de pomi până ce apucă să răsară soarele.

– Sunt de părerea lui Schaffer, adăugă Carracioia, cu un aer înţelept. Să înaintăm cât mai mult posibil. Tu ce crezi, Olaf? îl întrebă pe Christiansen.

– Părerea lui Christiansen nu are nici o importanţă, îi replică Smith calm, dar cu o răceală de gheaţă, în ton cu aerul de munte. Aici nu ne aflăm la o masă rotundă sau la un seminar, ci avem de îndeplinit o operaţiune militară, iar operaţiunile de acest tip sunt conduse de un şef. Şi, fie că vă convine sau nu, amiralul Rolland m-a însărcinat pe mine cu comanda acestei misiuni. Vom înnopta aici. Aduceţi totul încoace.

Cei cinci bărbaţi schimbară priviri între ei, apoi se aplecară să ridice pachetele. Într-adevăr, conducerea grupului nu putea constitui un subiect de discuţie.

– Instalăm corturile acum, şefule? întrebă Schaffer.

– Da! În limbajul lui Schaffer, „şefule” exprimă, probabil, mai mult respect decât „domnule maior” sau „sir”, îşi zise Smith, apoi continuă cu voce tare: Pe urmă, o masă caldă, o cafea fierbinte, şi încercăm să stabilim legătura cu Londra, prin radio. Trage frânghia jos, Christiansen. Să se lumineze de ziuă, nu vrem să dea damblaua în figurile alea de la Schloss Adler care se tot fâţâie cu binoclurile la ochi.

Christiansen dădu din cap şi începu să tragă de frânghie. Când se ivi capătul liber, Smith ţipă şi se repezi la Christiansen, apucându-l de braţ. Christiansen se opri, mirat.

– Sfinte Sisoie! Smith îşi şterse fruntea cu palma. Taman la tanc!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Schaffer, îngrijorat.

– Am nevoie de doi dintre voi, să mă ridice. Hai, iute, până nu dispare nenorocita asta de sfoară!

Doi camarazi îl săltară în aer. Smith se întinse şi apucă frânghia care se bălăbănea, sări jos şi o legă apoi bine, cu multă grijă, de celălalt capăt.

– Acum, că aţi isprăvit... interveni, politicos, Torrance-Smythe, puteţi să ne explicaţi...

– Radioul. Smith trase un oftat lung de uşurare. Avem o singură listă de frecvenţe, semnale de apel şi un cod. Raţiuni de securitate. Lista se află în tunica sergentului Harrod.

– Aoleu, pot să-mi şterg şi eu fruntea, şefule? făcu Schaffer.

– Mă duc eu în locul dumneavoastră, dacă vreţi, se oferi Christiansen.

– Mulţumesc, dar e vina mea, aşa că trebuie să merg eu. În afară de asta, sunt singurul de-aici cu ceva experienţă de alpinist - sau, cel puţin, aşa apreciază colonelul Wyatt-Turner - şi am impresia că

urcuşul pe stânca aia e mai greu decât coborâşul. Nu-i nici un zor. Să ne instalăm însă mai întâi tabăra şi să mâncăm ceva.

– Dacă nu te poţi descurca mai bine de atât, Smithy, să-ţi dăm un preaviz de o săptămână... care expiră azi, îi zise Schaffer lui Torrance; râcâi dosul plăcuţei de metal, scuturându-se de oroare. M-am născut într-o casă de creştini, aşa că nu trebuie să-ţi spun ce-mi aminteşte chestia asta.

– Nu-i vina mea că au împachetat un alt tip de deschizătoare de conserve, se tângui Torrance-Smythe, amestecând în vasul de pe maşina de gătit cu butan, în care pusese la încălzit gulaşul de culoare incertă. Aruncă o privire optimistă către camarazii săi aşezaţi în semicerc în cortul slab luminat: Mai vrea careva o porţie?

– N-ai haz deloc, făcu Schaffer, sumbru.

– Aşteaptă până o să guşti din cafeaua asta, îl sfătui Smith, şi o să te miri de ce-oi fi cârtit mai înainte. Se ridică, scoase capul afară din cort să vadă cum mai e vremea, apoi se întoarse spre ai săi: S-ar putea să lipsesc cam o oră, dar dacă acolo, sus, viscoleşte...

Încuviinţară din cap, devenind brusc, sobri. Sigur, Smith va avea mult de furcă până să dea de cadavrul lui Harrod.

– E o noapte cumplită, zise Schaffer, vin şi eu să vă dau o mână de ajutor.

– Mulţumesc, nu-i nevoie. O să mă caţăr şi o să-mi dau drumul în jos singur. O coardă legată de un piton nu e chiar ca un ascensor, dar e destul de bună ca să ajung acolo şi să mă întorc, iar o persoană în plus n-ar sluji la nimic. Dar am să-ţi

spun imediat ce-ai putea să faci. Smith dispăru şi reveni îndată cu aparatul de radio, pe care i-l aşează în faţă: n-am chef ca după tot chinul ăla până sus, ca să recuperez carnetul cu cifru, să constat că nu ştiu ce cretin l-a izbit cu bocancii lui cu ţinte şi l-a paradit. Păzeşte-l ca pe ochii din cap, locotenente.

– Da, sigur şefule, promise Schaffer, solemn.

Înarmat cu ciocanul şi cu câteva pitoane de rezervă la brâu, Smith îşi legă strâns frânghia, petrecându-şi-o în jurul mijlocului şi al pulpelor, cum mai făcuse de atâtea ori; se prinse apoi de capătul liber şi începu urcuşul. Afirmaţia-i de mai înainte, că asta era treabă de alpinist încercat, nu avea acoperire. Nu era vorba de cine ştie ce tehnică sau pricepere; fiind mai mult o chestiune de efort fizic, ce-i drept istovitor, dar atât. Cel mai greu i se păru urcuşul pe peretele vertical al stâncii, trebuind să se caţere aproape de şpagat; din cauza încordării cumplite, fu nevoit, în două rânduri, să se ţină într-o singură mână şi să-şi tragă răsuflarea până îi mai trecu durerea aprigă din umăr şi din musculatura antebraţului. Când izbuti, în sfârşit, gâfâind cumplit şi asudat ca într-o saună, să ajungă sus, pe culme, era aproape epuizat. Nu ţinuse seama de efectul paralizant al altitudinii asupra celui neobişnuit cu ascensiunile.

Zăcu pe burtă câteva minute, pentru a-şi recăpăta suflul, iar pulsul să-i revină la normal, mă rog, la ce însemna normal la o asemenea altitudine, de peste 2300 de metri; apoi se ridică şi verifică pitonul de care fixase frânghia de nailon. Pitonul părea înfipt zdravăn dar, pentru mai multă siguranţă, îl mai izbi de câteva ori cu ciocanul; îşi dezlegă coarda, apoi o răsuci încă o dată strâns în

jurul pitonului, trăgând de ea până ce i se păru că nodul e de-ajuns de solid.

Se trase câţiva paşi înapoi de buza prăpastiei, curăţă zăpada în jurul său şi bătu cu ciocanul unul din pitoanele de rezervă pe care le adusese cu el. Îl încercă cu mâna, să vadă dacă se desprinde uşor. Se desprindea. Îl mai bătu o dată şi înfăşură în jurul lui o bucată din frânghia strâns legată de primul piton, înainta apoi pe platoul uşor înclinat, fredonând „Lorelei”, ce-i drept, cam fals, după cum singur recunoscu, zâmbind...

Din beznă se ivi o siluetă care se îndreptă spre el în goană, împleticindu-se şi alunecând în troiene: Mary Ellison. Fata se opri în faţa lui, proptindu-şi mâinile în şolduri:

– Aşa, vasăzică! Da' ştiu că nu te-ai omorât cu firea să vii încoace, ai? îl luă ea, iute, neputându-şi stăpâni clănţănitul dinţilor.

– N-am irosit nici o clipă, se apără el, dar a trebuit mai întâi să îmbuc ceva cald şi să beau o cafea.

– A trebuit, auzi! Bestie egoistă ce eşti, te urăsc! îl acuză fata, după care făcu un pas înainte şi i se aruncă la piept.

– Ştiu. Ai îngheţat. Smith îşi scoase mănuşa şi o mângâie uşor pe obraz.

– Nu mai spune! Sigur că am îngheţat, era cât pe-aci să mor în avionul ăla. Cum de n-ai fost în stare să faci rost de nişte sticle cu apă caldă sau de un costum cu fire electrice, sau, în fine, ceva de genul ăsta? Credeam că mă iubeşti!

– N-am cum să te conving de contrariu, îi spuse Smith, cu blândeţe, bătând-o pe umeri. Unde ţi-e aparatura?

– La vreo cinşpe-şaişpe metri mai încolo. Şi încetează odată să mă mai baţi aşa pe spate, de parcă mi-ai fi unchi.

– Vorbe, vorbe, o îmblânzi Smith, hai mai bine s-o recuperăm.

Îşi croiră cu greu drum prin nămeţi. Mary se ţinea strâns de braţul lui.

– Şi ce pretext ai găsit, pentru Dumnezeu, ca să urci până aici? îl întrebă, plină de curiozitate. Că ţi-ai pierdut un buton de manşetă, sau ce?

– Am avut un motiv serios, în afară de persoana ta, chit că am jucat teatru până în ultima clipă, aproape că era prea târziu, prefăcându-mă că am uitat de el; carnetul cu cifruri pentru semnale radio, din tunica sergentului Harrod.

– L-a... l-a pierdut? L-a scăpat? Cum a putut să fie atât de neglijent? Tăcu, amintindu-şi brusc, de un amănunt: carnetul era legat...

– E tot acolo, în tunică, o lămuri Smith, pe un ton sumbru. Harrod e mort.

– Mort? Mary se opri din mers, scuturându-l de braţ. Mort! repetă ea, după o îndelungată tăcere. Omul ăla simpatic? L-am auzit când spunea că n-o să mai sară în ruptul capului cu paraşuta. A făcut o săritură greşită?

– Aşa se pare.

Găsiră sacul. Smith îl cară până la muchia prăpastiei. Mary întrebă:

– Şi acum? Nu luăm carnetul?

– Să aşteptăm un minut. Vreau să-mi arunc un ochi la frânghie.

– La frânghie? De ce?

– De ce nu?

– Atunci nu-mi spune, făcu Mary, cu resemnare. Eu sunt doar o biată fetiţă. Presupun că ştii tu ce ai de făcut.

– Ce n-aş da să ştiu, îi răspunse Smith, cu obidă.

Aşteptară în tăcere, aşezaţi cuminţi alături, pe sacul de echipament, cu privirile aţintite asupra frânghiei, cu un soi de solemnă concentrare, de parcă, la altitudinea de 2300 de metri, un asemenea obiect dobândeşte o semnificaţie specială. Smith încercă în două rânduri să-şi aprindă o ţigară, dar nu reuşi, din pricina ninsorii. Se scurseră astfel vreo trei-patru minute, care li se părură fără sfârşit. Lângă el, fata tremura cumplit şi-şi încleştase gura ca să-şi reprime clănţănitul dinţilor. Mai groaznic însă era faptul că braţul stâng, cu care incercase s-o protejeze pe fată de vânt şi ninsoare, îi amorţea din ce în ce mai tare. Se ridică în clipa în care, brusc, frânghia se smuci puternic, smulgând cel de-al doilea piton, înfipt ceva mai departe de buza prăpastiei. Bucla corzii alunecă rapid pe lângă pitonul de care fusese prinsă, până se întinse. Forţa necunoscută care acţiona asupra frânghiei se amplifică, până ce nailonul se cufundă adânc în stratul proaspăt de omăt. Smith făcu un pas, încercă rezistenţa corzii - mai întâi precaut, apoi cu toată puterea. Frânghia era ţeapănă, dar pitonul nu slăbise.

– Ce... ce naiba... Mary dădu să spună ceva, dar glasul i se pierdu într-o şoaptă nedesluşită.

– Splendid, splendid, murmură Smith. Cineva, acolo, jos, nu mă are la inimă? Te miră?

– Dacă... dacă n-ar fi ţinut cârligul ăla, n-am mai fi ajuns din nou jos, spuse fata, cu un tremur de groază în voce.

– O săritură clasică, făcu el.

O luă de braţ şi porniră. Stratul de zăpadă era acum mai gros, iar vizibilitatea, chiar cu lanternele aprinse, nu depăşea raza de doi metri; orientându-se după aflorimentul stâncos, Smith izbuti totuşi să-l găsească pe Harrod în câteva minute într-un troian. Cadavrul arăta acum ca o moviliţă informă. Smith dădu la o parte giulgiul de zăpadă, descheie tunica şi scoase carnetul prins de lănţişor. Şi-l legă de gât, ascunzându-l sub uniformă.

Următoarea treabă pe care o avea de făcut era să întoarcă mortul pe-o parte, desigur ceva neplăcut. Nu-i trecuse însă prin cap că ar fi aproape imposibilă. Efortul mai că-l doborî, cadavrul fiind ţeapăn ca o scândură, căci îngheţase tun în poziţia în care se prăbuşise, cu braţele în lături. Pentru a doua oară în noaptea aceea, Smith îşi simţi sudoarea prelingându-se pe faţă, amestecată cu fulgii ce se topeau. Reuşi, cu greu, să-l răsucească pe o parte. Un braţ rămase întins spre cerul plumburiu. Smith îngenunche şi examina atent, la lumina lanternei, ceafa lui Harrod.

– Ce-ţi trece prin minte? Ce cauţi? întrebă Mary, în şoaptă.

– Şi-a frânt gâtul. Vreau să constat cu precizie cum s-au petrecut lucrurile, îi explică Smith, ridicându-şi privirea. Nu-i nevoie să te uiţi şi tu.

– Nu-ţi fă griji, nici n-aveam de gând, îl lămuri fata, îndepărtându-se.

Îmbrăcămintea lui Harrod era şi ea îngheţată bocnă. Când îi trase de pe cap gluga, aceasta trosni

şi i se sfâşie în palme. Smith descoperi ceea ce căuta: o pată roşie, la baza craniului, unde pielea era julită. Se ridică în picioare, îl apucă de glezne şi-l târî cam un metru în josul pantei.

– Şi acum? Fascinată şi îngrozită totodată, Mary urmărea din nou scena, fără să vrea. Acum ce mai cauţi?

– O piatră, răspunse el, sec. O anume răceală din glasul lui o făcu să nu mai pună alte întrebări, deşi îşi dădu seama că asprimea tonului nu i se adresa ei.

Smith curăţă zăpada pe o rază de un metru în jurul capului lui Harrod. Cercetă cu meticulozitate terenul, pipăind atent, peste tot; apoi se ridică încet, o luă pe Mary de braţ şi o conduse mai încolo. După câţiva paşi, se opri, se întoarse la cadavru şi-l răsuci la loc, pentru ca braţul drept să nu mai stea ţeapăn ca o săgeată îndreptată spre cer.

În timp ce mergeau spre buza prăpastiei, Smith rosti, pe neaşteptate:

– Harrod a fost lovit în ceafă cu un obiect contondent. M-am gândit că trebuie să fi fost o piatră, dar, acolo unde zace, n-am găsit nimic.

– Dar aflorimentul ăla, din apropiere, o stâncă goală...

– Pe care n-ai însă cum să-ţi frângi gâtul, iar pe urmă să te scoli în picioare şi să sari într-un nămete. Chiar dacă s-ar fi rostogolit printre troiene, n-ar fi avut cum să sfârşească astfel, la o distanţă de doi metri jumate de stâncă. A fost izbit cu un obiect metalic, gen pat de puşcă sau mâner de cuţit. Pielea e julită, dar nu-i vânătă, semn că fractura s-a produs instantaneu. Asta, ca să credem noi că a fost un accident. Fapta s-a petrecut pe stâncă, zăpada

din jurul lui Harrod era neatinsă. A fost lovit când era în poziţie verticală. O izbitură în ceafă, o răsucire rapidă a gâtului, apoi omul a fost împins peste afloriment. Bună unealtă, ce n-a lăsat urme... comentă Smith, cu amărăciune.

Mary se opri, săgetându-l cu privirea:

– Îţi dai seama ce spui? Surprinzându-i expresia gânditoare, îl apucă de braţ şi rosti, pe nerăsuflate: Nu, nu mă refeream la implicaţii. Iartă-mă, sigur că ştii. John, mie mi-e frică! Nici chiar în lunile alea, cât am stat noi în Italia... În fine, ştii tu, nimic de genul ăsta... Tăcu o clipă, apoi continuă: Nu s-ar putea... Oare, nu ar fi cumva şi o altă explicaţie?

– Gen „s-a lovit, în cădere, la ceafă”, sau „cumplitul om al zăpezii i-a făcut de petrecanie!”.

Mary îl fixă îndelung, cu ochii ei negri, ce păreau şi mai mari sub fruntea acoperită cu glugă.

– Nu merit să mă tratezi aşa, John. Realmente, mă tem.

– Şi eu.

– Nu cred.

– Mă rog, dacă până acum nu mi-a fost frică, a sosit şi pentru mine clipa.

Smith verifică panta de coborâş, situată ceva mai jos de doisprezece metri, după calculele sale, de baza stâncii. Îşi înfăşură de două ori frânghia în jurul coapsei stângi şi o fixă cu o clemă. Se răsuci pe stânga, îşi scoase mănuşa dreaptă cu dinţii şi o vârî în tunică. Îşi pregăti Lugerul, îi trase piedica, apoi îşi continuă coborârea, reglându-şi ritmul cu ajutorul mâinii stângi. Ideea că persoana care încercase să

smulgă frânghia l-ar putea aştepta jos, să ducă treaba la bun sfârşit, nu i se părea deloc absurdă.

Nu-l întâmpină însă nici o „delegaţie”, nu zări pe nimeni. Cercetă iute cu lanterna spaţiul din jur. Nimic; orice urmă de paşi ar fi fost, oricum, de mult era acoperită de zăpadă. Cu pistolul într-o mână şi lanterna în cealaltă, parcurse vreo treizeci de metri, apoi se înapoie, descriind un soi de semicerc. Cel ce încercase să smulgă coarda optase, era clar, pentru discreţie. Smith se apropie din nou de frânghie şi o smuci. În două minute, sacul lui Mary ajunse jos, apoi coborî şi fata. Smith aşteptă să-şi desprindă frânghia, după care o rulă. Mâinile îi erau acum atât de ţepene de frig, încât operaţiunea îi luă aproape un sfert de ceas.

Cu frânghia pe un umăr şi cu sacul pe celălalt, Smith o conduse pe Mary la nişa din stâncă.

– Să nu-ţi instalezi cortul. Desfă-l, intră în sacul de dormit, şi trage cortul peste tine. Într-o jumătate de oră, vei fi complet camuflată de zăpadă care, nu numai că-ţi va ţine de cald dar te va feri şi de ochiul vreunui somnambul. Eu revin în zori, înainte de plecare.

O luă din loc; după câţiva paşi, se opri şi privi îndărăt. Mary, cu ochii pironiţi în urma lui, nu se clintise. Fata îi apăru acum, în mod ciudat, ca o făptură lipsită de apărare, singură şi părăsită - impresia era greu de definit, dar percutantă. După o ezitare, Srnith se întoarse, îi desfăcu cortul şi o aşteptă să se bage în sacul de dormit. Închise fermoarul şi trase peste ea cealaltă jumătate de cort, acoperind-o până la bărbie. Mary îi surâse. El îi potrivi gluga, o acoperi cu un colţ al cortului şi se îndepărtă, fără un cuvânt.

Îşi reperă uşor propriul cort, după becul care pâlpâia necontenit înăuntru. Se scutură de zăpadă, se aplecă şi intră. Înveliţi cu sacii de dormit, Thomas, Christiansen şi Carraciola aţipiseră, sau cel puţin aşa lăsau impresia. Torrance-Smythe verifica stocul de explozibile, focoase, amorse şi grenade, iar Schaffer era cufundat în lectura unui roman nemţesc, trăgând între timp dintr-o ţigară nemţească şi păzind cu străşnicie radioul. La apariţia iui Smith, lăsă cartea de-o parte.

– OK?

– OK. Smith scoase carnetul de coduri din tunică. Îmi cer scuze pentru întârziere, dar mi-era teamă că n-o să mai dau de el niciodată, acolo sus viscoleşte puternic.

– Am stabilit să facem de gardă cu rândul şi să ne schimbăm la o jumătate de oră. În trei ceasuri se luminează, zise Schaffer.

Smith zâmbi:

– Şi de cine, mă rog, vă păziţi voi, în pustietatea asta?

– De omul zăpezii, cel ticălos.

Lui Smith, surâsul îi pieri de pe chip. Se apucă să studieze carnetul lui Harrod. Timp de zece minute, memoriza semnale de apel şi lungimi de undă şi codifică un mesaj. Când isprăvi, Schaffer era în sacul de dormit, iar de gardă făcea Torrance-Smythe. Smith împături mesajul şi-l vârî în buzunar. Se ridică, luând cu el aparatul de radio şi o învelitoare de muşama, pentru a se apăra de ninsoare.

– O să ies niţel, zise. Recepţia e proastă între copaci, în afară de asta, nu vreau să-i trezesc pe ceilalţi. N-o să lipsesc mult.

La aproape trei sute de metri de cort, după două opriri şi schimbări de direcţie, Smith se lăsă pe genunchi, cu spatele în direcţia vântului. Scoase antena telescopică, lungă de vreo patru metri, potrivi butonul de apel şi răsuci o manivelă. Repetă operaţia de câteva ori; a cincea oară, reuşi. Era evident că cineva aştepta cu nerăbdare transmisia.

– Aici Danny Boy, cârâi staţia chemată. Semnalul era slab şi se întrerupea, dar era perceptibil. Danny Boy răspunde la apel. Terminat.

– Aici Broadsword, rosti Smith în microfon. Pot vorbi cu papa Machree sau cu mama Machree? Terminat.

– Regret, nu sunt aici. Terminat.

– Cod, comunică Smith. Terminat.

– Dă-i drumul.

Smith scoase petecul de hârtie din buzunar şi-l lumină cu lanterna. Decodificat, mesajul celor două rânduri de combinaţii de litere, aparent absurd, suna în felul următor: AJUNS CU BINE HARROD MORT VREMEA BUNĂ ROG AŞTEPTAŢI MESAJ ORA 8 GMT SMITH. Dictă textul cifrat şi încheie:

– Rog transmiteţi acest mesaj lui papa Machree înainte de ora şapte. Negreşit.

Torrance-Smythe îl privi uimit:

– Te-ai şi întors?! Ai stabilit legătura?

– Imposibil, făcu Smith, enervat. Munţi de jur-împrejur, fir-ar al dracului,

– Dar nici n-ai insistat prea mult, aşa-i?

– Două minute jumătate. Fu rândul lui Smith să se mire: Doar ştii că asta e limita de siguranţă în timp, nu?

– Crezi că s-ar putea să existe staţii de radio de control prin preajmă?

– Nici vorbă, replică Smith, pe un ton sarcastic. Cine şi-ar putea închipui că la Schloss Adler ar funcţiona asemenea staţii?

– Ei, ei, şi dumneata acum, zise Torrance-Smythe, cu un zâmbet silit. Parcă-mi aduc aminte că cineva a spus, într-adevăr, că aici ar fi sediul sudic al cartierului general al Serviciului Secret German. Scuză-mă, domnule maior, nu c-aş fi îmbătrânit, ceea ce e, oricum adevărat, dar creierul meu, amorţit de ger şi nesomn, nu mai e în stare de funcţionare.

Smith îşi scoase cizmele şi salopeta de schi, după care trase aparatul de radio lângă el.

– Atunci trebuie să te odihneşti puţin. Nu-mi va servi la nimic un artificier care nu mai poate deosebi un detonator de o clanţă. Hai, culcă-te, preiau eu garda.

– Bine, dar stabilisem că...

– Cârtiţi tot timpul, domneşte indisciplina. Calmează-te, Smithy, îl îndemnă, zâmbind, sunt cum nu se poate mai treaz. Oricum, noaptea asta eu nu pot dormi.

„Minciună gogonată”, îşi zise Smith, în sinea lui. Dar afirmaţia cuprindea şi o parte de adevăr. Era epuizat fizic şi psihic, iar o slăbire, cât de mică, a efortului de voinţă şi concentrare l-ar fi doborît în câteva clipe. La fel de sigur era însă şi de faptul că nu va închide ochii toată noaptea, cu nici un preţ. Date fiind împrejurările, era poate mai înţelept să nu i-o spună lui Torrance-Smythe.

# Capitolul 3

Cerul avea culoarea cenuşiu-lăptoasă de dinainte de revărsatul zorilor. Smith şi camarazii săi ridicaseră tabăra. Cortul şi sacii de dormit fuseseră strânşi deoparte, iar după un mic dejun frugal - dacă putea fi numit astfel - ustensilele de bucătărie fură vârâte în săculeţe de provizii. Totul se desfăşură într-o tăcere deplină, atmosfera nefiind propice conversaţiei. „Arată mai obosiţi şi mai încercănaţi decât în urmă cu trei ore”, observă Smith, întrebându-se ce mutră o fi având el însuşi, care nu aţipise nici o clipă. „Bine că echipamentul trupei de şoc nu conţine oglinzi.” Se uită la ceas:

– Plecăm în zece minute, le comunică el. O să avem astfel suficient timp să ajungem la lizieră înainte de a se lumina. Asta, dacă nu dăm de stânci. Mă întorc imediat. Vizibilitatea e mai bună şi m-aş duce în recunoaştere pe creastă. Cu puţin noroc, poate reuşesc să descopăr panta cea mai bună de coborât.

– Şi dacă n-aveţi noroc? întrebă Carraciola, posomorât.

– Mai avem şi frânghia aia de nailon, de trei sute de metri lungime, veni replica scurtă a lui Smith.

Îşi trase salopeta şi plecă în direcţia stâncii. De îndată ce se văzu dincolo de liziera de pini, de unde nu mai putea fi observat de ceilalţi, schimbă direcţia şi o luă pieptiş, în pas alergător.

De sub colţul ridicat al unei prelate acoperite de omăt, se iţi un ochi; Mary Ellison auzise tropăitul înfundat al paşilor care se apropiau, precum şi

primele două măsuri din „Lorelei”, fluierate, în surdină. Trase în jos fermoarul de la sacul de dormit şi se ridică în capul oaselor.

– Imposibil, protestă ea, cum, a şi sosit momentul?

– Chiar aşa. Hopa sus!

– N-am apucat să dorm o clipă.

– Nici eu. Am vegheat tot timpul afurisitul ăla de radio şi am stat la pândă ca nu cumva să-i vină vreunui somnambul cheful să facă o plimbare încoace.

– Ai stat treaz pentru mine?

– Da. Gata, în cinci minute plecarea. Lasă-ţi cortul şi sacul aici, n-o să mai ai nevoie de obiectele astea. Ia-ţi numai ceva de mâncare şi de băut, atât. Şi, pentru Dumnezeu, nu te apropia prea tare de noi. Se uită la ceas, apoi reluă: Facem popas la ora şapte dimineaţă. Verifică-ţi ceasul. Deci la şapte fix. Şi nu cumva să dai buzna peste noi.

– Drept cine mă crezi?

Dar Smith nu mai apucă să-i răspundă. O şi luase din loc.

La vreo trei sute de metri mai jos, pe versantul muntelui Weisspitze, arborii îşi meritau denumirea: brazi uriaşi, de treizeci de metri şi peste, se avântau semeţi spre înălţimi. Ninsoarea încetase, iar cerul era acum albastru. Se luminase de ziuă.

Panta continua să fie foarte abruptă, mult mai abruptă decât una obişnuită. Pe povârniş, cei şase bărbaţi, în şir indian, cu Smith în frunte, alunecau şi cădeau mereu, dar căzăturile pe plapuma groasă de omăt erau de preferat coborâşului pe un zid vertical de piatră, pe o frânghie de rufe ridicol de subţire.

Sudalmele curgeau cu duiumul, dar fără motive serioase; nu era nici un pericol şi înaintau rapid, prin reţeaua deasă de pini, la adăpost de ochii duşmanilor.

Ţinându-se la câţiva zeci de metri distanţă, Mary Ellison cobora cu grijă pe urmele bărbaţilor. Fără echipament în spinare, fata aluneca şi cădea destul de rar, şi nici nu se temea că s-ar putea apropia prea tare de Smith şi ai săi, riscând să fie observată. Pe munte, când e ger fără vânt, sunetul se transmite cu o uluitoare claritate, astfel că după glasurile ce se auzeau mai la vale, putea aprecia cu precizie distanţa. Mary se uită la ceas pentru a douăzecea oară: se făcuse şapte fără douăzeci.

Puţin mai târziu, Smith, care repetase acelaşi gest de mult mai multe ori, îşi aruncă încă odată ochii pe cadran. Era şapte fix. Lumina zilei se cernea printre crengile încărcate de nea ale brazilor. Se opri din mers, ridică braţul şi-i aşteptă pe ceilalţi.

– Suntem la jumătatea drumului. Cred că e momentul să admirăm puţin peisajul, le zise, lepădându-şi sacul din spinare, bucuros să scape de povară.

Îşi puseră toţi echipamentele laolaltă şi o luară spre dreapta. După un minut de mers, pinii începură să se rărească. La comanda lui Smith, bărbaţii se ghemuiră şi înaintară târâş cei câţiva metri care îi mai despărţeau de liziera pădurii. Smith căra un telescop, Christiansen şi Thomas purtau binocluri Zeiss. Amiralul Rolland nu pierduse din vedere nici un amănunt. Dincolo de ultimul pin, un nămete uriaş bloca priveliştea văii. Ultimii metri îi parcurseră târâş, făcându-se una cu zăpada, în costumele lor albe de schi, cu glugă.

Li se dezvălui un peisaj de basm, insuportabil şi inadmisibil de frumos, un decor de poveste făurită în negura timpurilor, pe tărâmul visului, un tărâm mai bun şi mai generos, aşa cum omului nu i-a fost nicicând dat să cunoască, din ziua în care a ridicat mâna împotriva fratelui său. „Aşa ceva nu poate să existe, reflectă Smith, dar iată-l aici, în faţa ochilor mei, paradisul de aur, care n-a existat niciodată şi patria celei mai înspăimântătoare organizaţii din lume; Gestapoul”. Incompatibilitatea celor două noţiuni depăşea orice imaginaţie.

Valea era o căldare deschisă spre nord, cu pante abrupte la est şi la vest; la sud, se înălţa verticala masivului Weisspitze.

Într-un decor feeric, Weisspitze, cel de-al doilea pisc muntos al Germaniei, măsurând peste trei mii cinci sute de metri înălţime, părea o verticală ameninţătoare, un perete drept, alb-strălucitor în razele soarelui de dimineaţă. Superbu-i contur se decupa perfect pe cerul senin, de un albastru de ghiaţă. Sus, în înalt, aproape de vârful de con, se desena muchia neagră a stâncii pe care Smith şi ai săi coborâseră în timpul nopţii, iar imediat mai jos, se zărea platoul pe care-şi întinseseră tabăra.

Exact în faţa lor, pe versantul opus şi cam la aceeaşi altitudine, se afla Schloss Adler - Castelul Vulturilor - cum i s-a spus pe bună dreptate - o fortăreaţă inexpugnabilă, un inaccesibil cuib de vulturi, suspendat între pisc şi cer.

De sub locul unde pantele abrupte ale muntelui începeau să se îndulcească, spre nord, la capătul unei văi, un colţ de stâncă, de forma unui ţăruş, ţâşnea în văzduhul îngheţat. Pe acest capriciu

geologic al naturii, pe această verticală de şaizeci de metri înălţime, fusese clădit Schloss Adler. La nord, la vest şi la est, pereţii de stâncă, perfect perpendiculari şi netezi, se uneau în vârf cu structura edificiului, formând o linie continuă; de la distanţa aceea, linia care demarca peretele de stâncă de castelul propriu-zis era imperceptibilă. Spre sud, „ţăruşul" era legat de coasta la fel de abruptă a muntelui Weisspitze printr-o creastă ascuţită.

Cât despre castel, o altă privelişte de vis, o apoteoză a Evului Mediu! Smith era însă perfect conştient de faptul că visul nu era întru nimic mai real decât iluzia epocii de aur sugerată de decorul înconjurător. Castelul nu era medieval, ci fusese construit de-abia pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, din porunca unuia dintre cei mai demenţi monarhi bavarezi care, pe lângă multe alte manii, suferise şi de cea a grandorii - şi încă destul de grav. Dar, maniac sau nu, aşa cum se întâmplă adeseori cu nebunii, spre consternarea semenilor lor mai întregi la minte, el făcuse dovada unui impecabil bun gust. Combinaţia dintre arhitectura castelului şi privelişte a văii era ideală, astfel că orice alt decor natural ar fi fost de neconceput.

Schloss Adler se înscria într-un careu, adăpostind între zidurile sale o curte interioară. Avea turnuri şi creneluri. Cele mai impunătoare erau două turnuri perfect circulare, unul mai înalt, la est, iar celălalt la vest; zidul dinspre nord domina valea. Alte două turnuri mai mici, dar la fel de frumoase, erau situate de-o parte şi de alta a laturii sudice, care dădea înspre masivul Weisspitze. De-acolo de unde se afla, la o altitudine ceva mai mare, Smith

vedea curtea interioară, unde se pătrundea prin spate, prin nişte porţi masive de fier. Razele soarelui de-abia răsărit de după stânci nu ajunseseră încă să lumineze direct castelul, dar zidurile străluceau ca marmura irizată.

Sub meterezele semeţe de la nord, povârnişurile abrupte duceau spre Blau See, un lac splendid ca o nestemată, înconjurat de o dantelă de pini. Albastrul intens, scânteietor, al apei, verdele coniferelor, albul ameţitor al zăpezii şi albastrul mai deschis al cerului alcătuiau un peisaj de o frumuseţe care-i tăie răsuflarea. „Incredibil, se minună Smith, o copie color perfectă ar fi unanim calificată drept falsă”.

Oamenii săi observau că brâul de pini în care se ascunseseră se întindea în vale până aproape de lac. Coborâşul nu ridica nici un fel de probleme, căci se puteau strecura neobservaţi. O altă fâşie de pini, pe partea cealaltă a văii, la est, forma o simetrie perfectă. De pe lac, cele două coame lungi de pădure, cotind în sus, înspre sud, trebuie să fi semănat cu o pereche de coarne îmbârligate care mai că se atingeau în vârful celei mai joase dintre cele două piscuri ascuţite.

La capătul lacului se întindea un sat: o uliţă principală, nu mai lungă de două sute de metri, nelipsitele biserici - aici, două - fiecare cocoţată pe gorganul ei, şi câteva case împrăştiate pe colinele abrupte, de-o parte şi de alta a văii. Un drum şerpuia în vale, de la capătul de sud al satului, până la, coama dinţată de la sudul castelului, de unde urca, în curbe periculoase, spre porţile uriaşe ce străjuiau curtea interioară. Drumul era complet blocat, din pricina ninsorii abundente, aşa că

singura cale de acces era telefericul. Două cabluri suspendate pe câte trei piloni asigurau legătura directă dintre castel şi sat. Văzură, de altfel, o cabină înaintând pe ultima porţiune a urcuşului spre castel. De la distanţa de mai puţin de treizeci de metri care-i despărţea de zidurile sclipitoare ale fortăreţei, li se părea că telecabina e suspendată pe o verticală aproape perfectă.

Pe malul lacului, cam la o milă de sat, o reţea de căsuţe aşezate geometric, cu spaţii egale între ele aducea izbitor cu o tabără militară.

– Măi, fir'aş al dracului! izbucni Schaffer, care abia de reuşi să-şi desprindă privirea dintr-acolo. Smith îi citi în ochi uluirea. Să fie aievea oare ce văd eu, şefule?

Întrebare ce nu mai avea nevoie de răspuns. Schaffer exprimase clar surpriza împărtăşită de toţi, şi orice alte vorbe ar fi fost de prisos. Culcaţi pe burtă, în zăpadă, urmăriră în tăcere urcuşul lent, poticnit, al cabinei, pe ultimii metri până la castel. Li se părea că e imposibil să ajungă acolo, iar Smith avea senzaţia că fluidul de voinţă, al lui şi al celorlalţi, de a împinge din spate minusculul vehicol pentru a ajunge la capătul lumii, era de-a dreptul palpabil. Dar iată că sosi cu bine, după care dispăru sub acoperişul adăpostului construit special la poalele zidului dinspre vest. Respirară uşuraţi, iar Schaffer îşi drese galsul:

– Şefule, i se adresă el timid, aş avea două chestiuni mărunte care ar trebui, hm, ca să zic aşa, lămurite. În primul rând, dacă n-aş fi văzut ceva mai grozav la viaţa mea, aş spune că acolo, jos, lângă balta aia, e o cazarmă.

– Nici n-ai văzut tu ceva mai grozav, dacă vrei să ştii. Da, e chiar o cazarmă şi încă una neobişnuită, as spune eu. Este cartierul general al batalioanelor de vânători de munte ale Wehrmachtului.

– Ei, drăcie! Vânători de munte! Dacă aş fi ştiut, nu mă înrolam de fel. Dar nepreţuitului odor al doamnei Schaffer de ce nu i-a spus nimeni despre chestia asta?

– Credeam că ştii, îi răspunse Smith, cu un aer suav. Oare de ce crezi că nu ne-am deghizat în marinari germani sau surori ale Crucii Roşii?

Schaffer îşi trase în jos fermoarul costumului alb, şi-şi examina uniforma de Alpenkorps, de parcă atunci ar fi observat-o pentru prima oară. Trase fermoarul la loc, apoi, cântărindu-şi cu grijă cuvintele, rosti:

– Vreţi să spuneţi că ne vom amesteca, firesc, printre militarii germani?

Smith confirmă, cu un zâmbet. Nevenindu-i să creadă, Schaffer izbucni:

– Dar... dar o să-şi dea seama că suntem străini!

– Trupele care vin pentru instrucţie se schimbă des, îi explică Smith, cu dezinvoltură. Ce contează şase mutre noi printre alte şase sute?

– E cumplit, făcu Schaffer, mohorât.

– Mai rău decât la cai. La urma urmei, vânătorii de munte nu-ţi trag copite şi nu te zdrobesc sub ele.

– Caii nu au mitraliere, replică tânărul, posomorât.

– Ei, şi cea de-a doua chestiune?

– A, da. Cea de-a doua, da. Păi, ar fi mărunta problemă a castelului însuşi. Se pare că au cam scăpat din vedere elicopterul, nu? Cum pătrundem acolo?

– Aici ai dreptate, recunoscu Smith. Trebuie să ne gândim. Faptul că Wyatt-Turner, ditamai colonelul, a putut să se infiltreze în comandamentul suprem german şi, mai mult decât atât, să se şi înapoieze, e pentru noi ca o pleaşcă din cer.

– Cum? Dar cum a reuşit?

– Nu ştiai?

– De unde să ştiu? Schaffer era iritat. De-abia ieri l-am cunoscut.

– A stat în Germania din 1940 până în 1943, activând o vreme ca ofiţer al Wehrmachtului. În cele din urmă, a ajuns în Cartierul General din Berlin; spune că-l cunoaşte bine pe Hitler.

– Ptiu, drace! După o îndelungă meditaţie, Schaffer trase, în sfârşit, o concluzie: Individul trebuie să fie nebun!

– Mă rog, posibil. Dar dacă a putut el, putem şi noi. Găsim noi o cale. Să ne retragem în pădure.

Se târâră încet înapoi, la adăpost, lăsându-l pe Christiansen de veghe, să continue observaţia cu telescopul lui Smith. După ce-şi instalară o tabără provizorie şi băură cafea caldă, Smith le anunţă intenţia sa de a încerca din nou să ia legătura cu Londra.

Despachetă radioul şi se aşeză pe o raniţă, la câţiva metri mai încolo de camarazii săi. Butonul circuitului de transmisie se afla pe latura stângă a aparatului, aşa că ceilalţi nu-l puteau observa. Smith îl întoarse; după un declic de bun augur, răsuci, cu stânga, manivela de apel. Încă de la prima rotire,

apăsă, succesiv, pe „închis” şi „deschis”, astfel că uruitul estompă semnalul de apel. Smith insistă cu perseverenţă, făcând nişte pauze, pentru cuvenitele adaptări la modulaţie, dar în final renunţă. Se îndreptă din şale, clătinând din cap a dezgust.

– N-o să reuşeşti niciodată, între copacii ăştia, îi zise Torrance-Smythe.

– Ăsta trebuie să fie motivul, fu de acord Smith. Am să încerc de partea cealaltă a pădurii, poate am mai mult noroc.

Îşi atârnă transmiţătorul pe umăr şi se îndepărtă greoi, croindu-şi drum anevoie prin zăpada înaltă. Când socoti că e în siguranţă, la o distanţă suficient de mare pentru a nu fi auzit de ceilalţi, mai aruncă o privire rapidă în urmă. Nu zări pe nimeni. Făcu un unghi de nouăzeci de grade şi începu să urce, grăbit, până ce ajunse la urmele ce le lăsaseră pe omăt; o luă pieptiş, după ele, fluierând în surdină melodia „Lorelei”. În aerul îngheţat, sunetul se propaga periculos de clar până departe. Se opri din fluierat în clipa când apăru Mary, de după trunchiul căzut al unui pin, unde stătuse ascunsă.

– Bună, iubitule, îl întâmpină ea, veselă.

– O să ne spunem mai rar „iubito” şi „iubitule”, i-o tăie Smith. E opt. Papa Machree aşteaptă. Să vorbeşti încet.

Se aşeză pe trunchiul copacului, răsuci manivela şi stabili legătura aproape imediat. Transmisia de la Londra era încă foarte slabă, totuşi mai clară decât la primele ore ale dimineţii.

– Papa Machree aşteaptă, croncăni aparatul. Rămâneţi pe recepţie.

Smith auzi vocea de neconfundat a amiralului Rolland preluând legătura de la operator.

– Poziţia, vă rog, Broadsword.

Smith se uită pe petecul de hârtie din palmă, apoi confruntă cifrul cu textul real al mesajului, care era următorul: PĂDURE DIRECŢIA VEST OBLIGATORIE DESCINDERE LA CASTEL ÎN ACEASTĂ SEARĂ. Smith citi literele de cod corespunzătoare.

După o pauză pentru descifrarea mesajului, vocea lui Rolland se auzi iar:

– Am înţeles. Acţionaţi. Harrod a murit într-un accident?

– Nu. Terminat.

– De mâna inamicului? Terminat.

– Nu. Cum va fi vremea? Terminat.

– Se anunţă vânt slab, mai târziu cu intensificări. Ninsoare. Terminat.

Ridicându-şi privirea spre cerul senin şi calm, Smith îşi zise, totuşi, că Rolland n-avea cum să fi încurcat buletinele meteo. Continuă:

– Nu pot spune data viitoarei transmisii. Rămâneţi acolo. Terminat.

– Voi fi la Cartierul General până la îndeplinirea misiunii. Vă urez succes şi noroc. La revedere.

Smith închise aparatul şi se întoarse spre Mary, cu un aer preocupat:

– Atunci, la sediu, n-am dat prea multă atenţie felului în care mi-a spus „la revedere”.

La Whitehall[5], în Biroul operaţiuni navale, viceamiralul Rolland şi colonelul Wyatt-Turner

[5] Sediul Consiliului de Miniştri britanic (N.T.)

schimbară priviri grave peste capul radiofonistului care mânuia aparatul de emisie-recepţie.

– Aşadar, nenorocitul a fost ucis, spuse Wyatt-Turner, sec.

– Uriaş preţ pentru confirmarea bănuielii noastre, comentă Rolland, sumbru. Nenorocitul, cum bine ziceai. În clipa când am hotărât ca el să care aparatul de radio, i-am semnat condamnarea la moarte. Mă întreb care va urma la rând, nu cumva chiar Smith?

– Exclus, îl contrazise Wyatt-Turner, pe un ton categoric. Unii oameni sunt dotaţi cu un al şaselea simţ; ei bine, Smith îl are şi pe al şaptelea, şi pe al optulea, ba chiar şi pe-al nouălea. Tipul funcţionează ca un radar, când simte pericolul. Smith e capabil să supravieţuiască în orice împrejurare pe care mi-o pot imagina. Nu l-am ales la întâmplare, sir, este cel mai bun agent din Europa.

– Poate, cu excepţia dumitale; şi nu uita, domnule colonel, se pot ivi situaţii pe care nici chiar dumneata n-ai fi în stare să le prevezi.

– Aveţi dreptate, recunoscu Wyatt-Turner, privindu-l pe Rolland în ochi. Ce şanse credeţi că are, sir?

– Şanse? Privirea lui Rolland era undeva, departe. Cum adică, şanse? Nici una.

Acelaşi gând îl chinuia şi pe Smith, care-şi aprinsese o ţigară şi trăgea cu ochiul spre fata de lângă el, preocupat ca expresia chipului să nu-l trădeze. De-abia în momentul când a văzut castelul pentru prima oară aievea, îl fulgerase ideea că misiunea ar putea eşua. Acum se îndoia puternic că

ar fi acceptat să plece, dacă ar fi ştiut cu precizie topografia locului. Undeva, în sinea sa, era însă perfect conştient, deşi respingea gândul, că n-ar fi avut cum să refuze. Da, n-ar fi venit, dar uite că era aici: şi dacă tot e aici, atunci nu putea rămâne cu mâinile-n sân.

– Ai apucat să arunci o privire la Schloss Adler? o întrebă pe Mary.

– Este extraordinar. Cum Dumnezeu îl scoatem noi pe generalul Carnaby de-acolo?

– Simplu. La noapte, facem o plimbare până sus, intrăm în castel şi-l luăm cu noi.

Mary îl fixă cu o privire neîncrezătoare, aşteptând amănunte. Smith însă nu mai veni cu alte lămuriri, într-un târziu, fata îl întrebă iar:

– Asta-i tot?

– Asta-i tot.

– Ideile simple aparţin marilor genii. Sigur că elaborarea planului i-a luat o groază de timp. Cum el tot nu-i răspunse, continuă, pe un ton voit sarcastic: În primul rând, fireşte că pătrunderea noastră în fortăreaţă nu ridică nici un fel de probleme. Ne oprim la poarta principală şi batem.

– Oarecum. Pe urmă, uşa, sau fereastra, se deschide, eu îţi zâmbesc, îţi mulţumesc şi intru.

– Ce zici că faci?

– Îţi zâmbesc şi îţi mulţumesc. Chiar şi în vremuri de război, nu văd de ce micile gesturi de amabilitate...

– Te rog! îl întrerupse fata, de-a dreptul exasperată. Dacă nu eşti în stare să vorbeşti serios...

– Cea care-mi va deschide uşa vei fi tu, în persoană, îi explică Smith, calm.

– Ce-i cu tine, nu cumva delirezi?

– Germania suferă de o acută lipsă de braţe de muncă. Schloss Adler nu face excepţie, iar tu eşti exact genul de care au nevoie acolo: tânără, deşteaptă, nurlie, ştii să găteşti, să lustruieşti, să-i coşi colonelului Kramer nasturii...

– Cine-i colonelul Kramer? întrebă fata, sincer uluită.

– Adjunctul şefului Serviciului Secret German.

Mary rosti cu vehemenţă în glas:

– E clar că eşti nebun!

– Dacă n-aş fi, n-aş avea ce căuta în meseria asta. Se uită la ceas: Am lipsit prea mult şi mă tem de spiritele suspicioase. Plecarea e la cinci fix. Jos, în sat, pe partea dinspre est a uliţei principale, se află un han care se cheamă „Zum Wilden Hirsch”, adică „La Cerbul Sălbatic”. Să nu cumva să nimereşti în altă cârciumă. În spate, e o magazie unde ţin ei berea, şi care e de obicei încuiată. La noapte însă, cheia va fi în uşă. Te aştept acolo, la opt.

Dădu să plece, dar fata îl apucă de braţ:

– De unde ştii toate chestiile astea? îl întrebă ea, cu un glas încărcat de emoţie. Despre han, şi despre magazia cu bere, şi colonelul Kramer, şi...

– Sttt! făcu Smith, a dojana, punându-i degetul arătător pe buze. Manualul de spionaj, legea de aur numărul unu!

Mary se dădu mai încolo, cu privirile aţintite în pământ:

– N-ai spune nimănui nimic, decât dacă e absolut necesar?! rosti ea, pe un ton scăzut, încărcat de reproş. Nici măcar mie?

– Mai ales ţie, inimioară! O mângâie pe obraz. Plec, să nu întârzii.

Se îndepărtă şi o luă la vale, urmărit de privirea împietrită a fetei.

Ascuns după o buturugă, culcat la pământ şi îngropat aproape cu totul în plapuma groasă de omăt, locotenentul Schaffer urmărea ceva cu luneta. Se răsuci brusc, la auzul unui scârţâit înfundat de paşi. Era Smith; care se apropia tiptil.

– N-aţi învăţat să bateţi la uşă, sau să vă anunţaţi în vreun fel? îl întrebă el, iritat.

– Iartă-mă. Băieţii mi-au zis că ai să-mi arăţi ceva.

Schaffer îi întinse luneta.

– Îhî. Aruncaţi-vă privirea pe pata aia. Cred că o să vă intereseze.

Smith luă instrumentul şi şi-l potrivi cu grijă, până ce imaginea deveni perfect clară.

– Mai jos, spuse Schaffer, uitaţi-vă la poalele stâncii.

Smith parcurse cu privirea zidurile castelului şi pereţii abrupţi ai stâncii vulcanice, fixând în obiectiv poalele înzăpezite. Doi soldaţi, cu carabinele pe umăr, traversau panta, însoţiţi de patru câini fără lesă.

– Drace, exclamă Smith, în şoaptă, înţeleg.

– Ăia-s dobermani, şefule.

– Mda, văd şi eu că nu-s canişi pitici, fu de acord Smith, deplasând luneta ceva mai sus, în direcţia ţăruşului vulcanic. Cum, şi reflectoare?! întrebă el, ca pentru sine. Coborî luneta, trecând de patrulele cu câini, până ce prinse în obiectiv un gard înalt de sârmă care părea a înconjura baza stâncii vulcanice. Uite şi un gărduleţ cochet.

– Gardurile, decretă solemn Schaffer, sunt făcute pentru a fi tăiate sau escaladate.

– Numai să încerci tu, băieţaş, să-l tai sau să-l escaladezi pe ăsta, şi te faci scrum într-o clipită. Model clasic, voltaj clasic, două mii trei sute de volţi curent monofazic, şaizeci de cicli, ca la orice scaun electric de primă calitate.

Schaffer dădu din cap a mirare:

– Ce nu fac unii pentru a-şi proteja singurătatea!

– Garduri, reflectoare şi dobermani. Nu e o combinaţie care să ne împiedice, nu-i aşa, locotenente?

– Fireşte că nu. Pe noi?! Nicidecum! După câteva clipe de meditaţie, Schaffer izbucni: Dar cum naiba intenţionaţi să...

– Vom hotărî la momentul potrivit, răspunse Smith, cu dezinvoltură.

– Adică dumneavoastră veţi hotărî, mai bine-zis, se plânse Schaffer. Jucaţi pe muchia prăpastiei, ai?

– Asta fiindcă sunt prea tânăr ca să dau ortul popii.

– De ce tocmai eu, pentru Dumnezeu?! De ce m-aţi ales tocmai pe mine pentru o asemenea misiune? Asta nu-i o ţară pe gustul meu, domnule maior.

– Cine poate şti? Dacă-i pe-aşa, eu ce caut aici?

Schaffer tocmai se pregătea să-l fixeze cu o privire lungă, întrebătoare, când înţepeni brusc şi-şi ridică ochii spre cer, la auzul uruitului inconfundabil al unui elicopter. Amândoi îşi dădură imediat seama că venea dinspre nord, de dincolo de Blau See şi că

se îndrepta în direcţia lor. Era un aparat uriaş, de tip militar, iar conturul zvasticii se zărea clar. Schaffer dădu să se retragă în liziera de pini.

– Schaffer iese din scenă, zise, cu sufletul la gură. Copoii sunt pe urmele noastre.

– Nu cred. Rămâi unde eşti şi trage-ţi gluga peste cap.

Se acoperiră cu glugile albe, până ce li se mai văzură doar ochii; luneta era aproape toată sub omăt. De la o distanţă de peste zece metri, indiferent din ce direcţie, n-aveau cum să fie reperaţi.

Elicopterul traversă valea, apropiindu-se de locul unde zăceau ascunşi cei doi bărbaţi. Când ajunse la vreo sută de metri de ei, până şi Smith simţi că-şi pierde cumpătul, la ideea ghinionului ca duşmanul să ştie sau să le bănuiască prezenţa. Era exclus ca motoarele Lancasterului, chiar aşa silenţioase ca noaptea trecută, să nu fi fost auzite. Să fi dezlegat oare vreuna din minţile inteligente şi bănuitoare de la Schloss Adler - de care fortăreaţa desigur nu ducea lipsă - enigma prezenţei unui bombardier tocmai aici, în inima unuia dintre cele mai ascunse locuri din întreaga Germanie? Nu cumva o echipă de vânători de munte efectua chiar acum o razie în pădure? Iar el, Smith, fusese atât de sigur de sine, încât nici măcar nu se ostenise să posteze o santinelă? Când ajunse exact deasupra lor, elicopterul vira brusc spre stânga, se lăsă iute în jos şi, după ce pluti în aer câteva clipe, ateriza lent în curtea castelului. Smith îşi şterse pe furiş sudoarea de pe frunte şi-şi lipi ochiul de lunetă.

Motoarele se opriră, şi apăru o scară pe care coborî un bărbat. După uniformă, Smith deduse că

trebuie să fie un ofiţer de rang înalt, dar îndată îşi dădu seama că personajul era de rang suprem. Se crispa şi-i întinse lui Schaffer telescopul.

– Uită-te bine, îl sfătui.

Schaffer privi cu atenţie, desprinzându-şi ochiul de pe lunetă în clipa când individul dispăru după o uşă.

– Vreun grangure ca dumneavoastră, şefule?

– Îl ştiu. Reichsmareşalul Julius Rosemeyer, şeful Statului Major al Wehrmachtului.

– Ia te uită, primul Reichsmareşal din viaţa mea şi mă prinde fără lunetă, făcu Schaffer cu regret. Mă întreb ce-o fi căutând aici Înălţimea Sa?

– Ce căutăm şi noi, îi răspunse, sec, Smith.

– Pe generalul Carnaby?

– Ăia care au de gând să-l chestioneze pe comandantul secţiei de coordonare a planurilor Forţelor Aliate în legătură cu cel de-al doilea front, nu trimit un caporal dintr-un regiment de gardă să discute cu el.

– Aşa-i. Credeţi cumva c-or fi venit ca să-l scoată pe moş? întrebă Schaffer, îngrijorat.

– În nici un caz. Gestapoul nu-şi cedează niciodată prizonierii. În ţara asta, Wehrmachtul se supune ordinelor Gestapoului.

– Şi dacă nu o face?

– Nici un „dacă nu”. Hai, întinde-o, băieţii mai au ceva cafea pe foc. Trimite pe cineva să mă schimbe peste o oră.

Prognoza meteorologică transmisă de viceamiralul Rolland pentru zona lor se dovedi a fi exactă. De-a lungul orelor de chinuitoare aşteptare, vremea se înrăutăţi. La amiază, soarele intră în nori,

iar dinspre est se porni să bata un vânt tăios. Curând începu să ningă cu fulgi rari, apoi din ce în ce mai deşi. Vântul se înteţi şi se făcu tot mai frig: „Ne paşte o noapte cumplită, îşi zise Smith, dar o astfel de noapte, cu vizibilitatea aproape zero, care să-i ţină pe oameni înăuntru la căldurică, este taman ce ne trebuie. O plimbare până sus la castel, scăldaţi în lumina plăcută a lunii pline, ar fi foarte greu de făcut.” Se uită la ceas.

– Trebuie să plecăm, zise el, ridicându-se anevoie în picioare şi plesnindu-se pe braţe, pentru a-şi repune sângele în mişcare. Cheamă-l pe Thomas, te rog.

Îşi atârnară pe umeri raniţele şi trusele. Thomas, care rămăsese de veghe, apăru cu telescopul lui Smith. Nu mai era flăcăul vesel de mai înainte. Stătuse o oră în viscol, dar ăsta nu era singurul motiv al proastei sale dispoziţii.

– Afurisitul de radio funcţionează? îl întrebă pe Smith.

– Nici vorbă. Am încercat de şase ori, dar degeaba. De ce mă întrebi?

– Vă spun eu de ce, făcu Thomas, furios. Păcat e că n-am reuşit să-l determinăm pe amiral să-şi schimbe decizia în legătură cu trupele paraşutate. Adineaori a sosit un tren încărcat cu soldaţi, asta-i tot.

– Păi, e-n regulă, zise Smith, netulburat. „Bătrânii” or să creadă că facem parte din „junii” abia veniţi, care, la rândul lor, ne vor lua drept membri ai seriei anterioare. Chestia ne pică de minune.

Thomas îl privi gânditor.

– Într-adevăr, e în avantajul nostru. După o ezitare, continuă: Ce-ar fi să mai slăbiţi niţel şurubul, domnule maior?

– Cum adică?

– Haida de! se repezi Carraciola, doar ştiţi foarte bine ce vrea să zică. E vorba de vieţile noastre, în definitiv. De ce-i musai să coborâm în blestematul ăla de sat? Şi cum aveţi de gând să-l scoatem pe Carnaby? Dacă ne obligaţi să ne sinucidem, trebuie să ştim şi de ce o facem. Ne sunteţi dator măcar cu asta.

– Nu vă sunt dator cu nimic, i-o tăie Smith. Nu vă voi spune nimic; şi dacă nu ştiţi nimic, n-aveţi ce trăncăni. Veţi afla la momentul cuvenit.

– Măi Smith, eşti un monstru cu inimă de piatră, i-o zise pe şleau Torrance-Smythe.

– Mi s-a mai spus asta, replică Smith, nepăsător.

Gara din sat era cap de linie, cu un depou prăpădit şi o cale ferată dublă. Cum se întâmplă mai pretutindeni în asemenea aşezări, depoul ruginit şi mizer funcţiona în limitele strictului necesar, având aspectul mohorât al unei construcţii ce mai aşteaptă încă o mână priceputa care s-o termine ca lumea. Locul părea a fi mai tot timpul pustiu, necălcat de om; în noaptea asta însă, viscolul puternic şi dansul nebunesc al fulgilor în lumina chioară a becurilor ce se legănau în vânt, creau o copleşitoare impresie de totală izolare de restul lumii. După Smith, totul promitea să meargă strună.

Îşi conduse oamenii de-a lungul şinelor până în încăperea gării, care le oferea, oricum, un adăpost. Una câte una, cele cinci siluete

încotoşmănate în pufoaice albe se furişară pe lângă chioşcul de ziare - închis - biroul de mărfuri şi ghişeul de bilete, ascunzându-se iute în întuneric.

Smith lăsă jos aparatul de radio, îşi lepădă rucsacul şi pufoaica şi porni agale de-a lungul terasamentului. „În mintea zgârciţilor ăstora de bavarezi, persoanele trebuie că sunt un lux exorbitant”, gândi maiorul. Se opri în dreptul unei uşi cu un zăvor: deasupra ei, citi inscripţia „GEPACK ANNAHME”. O încercă; era încuiată. După ce aruncă o privire rapidă în jur, pentru a se asigura că nu e urmărit, se aplecă şi cercetă broasca cu o lanternă minusculă. Scoase din buzunar o legătură de chei de modele care mai de care mai bizare. După câteva clipe, descuie. Trase un fluierat slab, iar ceilalţi apărură îndată şi îl urmară tiptil înăuntru, lăsându-şi raniţele jos. Schaffer, care încheia şirul, se opri şi văzu inscripţia:

– Mamă! exclamă el. Biroul de bagaje de mână!

– Păi, unde în altă parte? apelă Smith la logică. Îl trase înăuntru, apoi încuie uşa cu zăvorul. Cu lanterna camuflată, astfel că fascicolul de lumină nu era mai gros decât un creion, cercetă rafturile până în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, unde descoperi o fereastră boltită. O fereastră obişnuită, tip „ghilotină”. O studie minuţios, ferindu-se tot timpul ca raza să nu se reflecte cumva în geam şi să se vadă afară. Privirile îi fură apoi atrase de o porţiune de zid acoperită cu scânduri montate pe verticală. Îşi scoase cuţitul de vânătoare şi desprinse una dintre ele; descoperi un şnur electric dublu, fixat în perete, îl tăie de-a lungul şi de-a

curmezişul. Aşează scândura la loc şi încercă fereastra: se ridica şi se lăsa uşor.

– Interesant spectacol, remarcă Schaffer. Chestia aia, la ce serveşte?

– Dacă stăm să cugetăm, nu e întotdeauna comod să intri sau, să ieşi pe uşa din faţă.

– Deh, ia te uită ce-nseamnă tinereţile irosite ale unui Don Juan sau ale unui spărgător, zise Schaffer, pe un ton încărcat de tristeţe. Cum v-aţi prins că există un sistem de alarmă?

– Chiar şi într-o gară măruntă de provincie pot fi lăsate uneori obiecte de valoare, îi explică Smith, cu răbdare. Însă într-o gară care nu dispune de un salariat permanent la biroul de bagaje, e clar că funcţiile de casier, controlor, hamal, impiegat şi şef sunt îndeplinite de o singură persoană, astfel că biroul de care pomeneam trebuie încuiat. Dar cum n-are rost să se baricadeze uşa, fiindcă, hoţii ar putea pătrunde lesne prin spate, se asigură fereastra respectivă - ori cu gratii, ori cu un avertizor electric. Aici nu sunt gratii, ci doar o scândură prost fixată. Aşa că a fost foarte simplu.

– Poate pentru dumneavoastră, cu o specializare, ca să zic aşa, în şperacle şi sisteme de alarmă contra hoţilor, comentă Carraciola, acru. Pare-mi-se că aţi făcut armata la „Tartanele Negre”, nu ne-aţi spus aşa?

– Ba da, chiar aşa e.

– Ciudată instrucţie se face în regimentele alea scoţiene, foarte ciudată, zău.

– Temeinică, vrei să zici, îl lămuri Smith, amabil. Să mergem să bem ceva.

– Chiar, îl susţinu Carraciola, apăsat. Amintiţi-mi să-mi beau paharul dintr-o duşcă, altminteri,

pariez pe zece contra unu că n-o să apuc să mi-l termin.

– Ar fi mare păcat să se prăpădească bunătate de bere, încuviinţă Smith.

Îi aşteptă pe toţi să iasă, încuie uşa şi îi ajunse din urmă în dreptul porţii principale, deasupra căreia scria „Bahnhof”. Băieţii, fără raniţe şi pufoaice, îmbrăcaţi în uniformele batalionului german de vânători de munte, îl lăsară s-o ia înainte. Smith avea gradul de maior, Schaffer era locotenent, iar ceilalţi patru, sergenţi. Ce-i drept, dunga pantalonilor nu era chiar impecabilă şi nici tunicile nu prea le veneau bine - după cum observase sergentul Harrod - dar noaptea, pe uliţă sau înîr-o cârciumă înţesată de lume, puteau scăpa basma curată.

Uliţa principală semăna cu toate uliţele principale din satele de munte, înşiruite de-o parte şi de alta a drumului, casele pătrate şi solide dădeau impresia că înfruntă de multă vreme asprele ierni bavareze şi că o să le mai reziste îndelung de-aici încolo. Majoritatea erau cabane de lemn în stil tradiţional, cu cornişe mari, alungite, şi balcoane, ce se întindeau de-a lungul întregii faţade. În afara câtorva construcţii relativ noi, cu ziduri din piatră, ferestre duble şi gratii din fier forjat, cele mai multe erau căsuţe vechi, joase, cu pereţii căptuşiţi pe dinafară cu scânduri de lemn grosolan geluite şi grinzi ce se îmbinau în cele patru colţuri.

Ce-i drept, în sat nu erau felinare, dar nici nu se decretase vreo măsură de camuflaj. Lumina răzbătea prin ferestrele goale, fără perdele, desenând modele şi figuri pe omăt. Sus, dincolo de capătul dinspre sud al uliţei principale, strălucea

intermitent un mănunchi de lumini ce părea suspendat în văzduh. Smith se opri să contemple „constelaţia” îndepărtată, iar ceilalţi făcură la fel. Luminile Castelului Vulturilor păreau a fi dintr-o altă lume, tot atât de inaccesibilă ca peisajul lunar. Oamenii priviră îndelung, în tăcere, apoi se uitară unii la alţii şi, înţelegându-se din ochi, o porniră din nou. Paşii scârţâiau pe zăpada bătătorită, iar frigul nopţii le îngheţa răsuflarea.

Uliţa principală - de altminteri, singura din sat - era pustie, fapt deloc surprinzător, pe un asemenea ger. Satul, în schimb, vuia de larma cântecelor şi a râsetelor ce se amestecau ca în Turnul Babel. Camioanele, parcate bară în bară, indicau sursa gălăgiei. Pentru soldaţii cantonaţi în barăcile de la Blau See, singurele locuri de distracţie pe o rază de treizeci de kilometri erau hanurile şi cramele; fiecare Gasthaus sau Weinstube era înţesată de trupele Alpenkorpsului, considerate printre cele mai bine instruite din întreaga Europă.

– Nu prea am chef de băut, şefule, se tângui Schaffer.

– Prostii, zise Smith, încercând să-l îmbărbăteze. Te-a intimidat perspectiva cunoştinţei cu nişte străini. Se opri în faţa unui han pe a cărui firmă, deasupra intrării, scria: „Drei Könige”. Na, uite un local ce promite să fie bun. Aşteptaţi-mă o clipă.

Urcă treptele, deschise uşa şi aruncă o privire înăuntru. Cei cinci rămaşi în stradă se uitară unii la alţii. În ochi li se oglindea aceeaşi nelinişte şi incertitudine, în pofida torentului de armonii

bavareze, ce năvăli brusc, afară. Schrammel Musik[6] evoca alte vremuri, mai vesele şi mai tihnite. Acum, părea nelalocul ei.

Smith închise uşa şi reveni la ai săi.

– E plin ochi, nu mai sunt locuri nici măcar în picioare. Făcu un semn cu capul către „Eichhof”, localul de peste drum, o clădire prăpădită, cu grinzi joase la colţuri: să vedem ce ne oferă ăştia.

La „Eichhof” nu aveau, însă, nimic. Smith închise uşa la loc, dezamăgit.

– Supra-aglomerat; oricum, e o crâşmă ordinară, nepotrivită pentru nişte ofiţeri sau subofiţeri ai Wehrmachtului. Da' ia uitaţi-vă alături, ăsta parcă arată mai bine, nu credeţi?

Judecând după muţenia lor, ceilalţi păreau a fi de cu totul altă părere. De fapt, „Zum Wilden Hirsch” – „La Cerbul Sălbatic” - cum scria pe firma deasupra căreia se afla un cerb sculptat, acoperit de un strat de nea, semăna izbitor de tare cu primele două, măcar că era mai mare.

Smith urcă cele şase trepte de la intrare. Când deschise, tresări, atât de mare era hărmălaia dinăuntru, de făcea să pocnească timpanele. Cu toată larma lor, cârciumile de dinainte erau, prin comparaţie, nişte lăcaşuri de rugăciune. În acompaniamentul asurzitor şi disonant al armonicilor, un regiment întreg o omagia, din rărunchi, pe „Lili Marlene”. Smith încuviinţă din cap şi trecu pragul, urmat de ceilalţi. Când ajunse la uşă, Christiansen îl apucă pe Schaffer de braţ!

– Ce-o fi în mintea lui, i se pare că aici e pustiu?

---

[6] Muzică de promenadă (N.T.)

– Poate că-n ălelalte erau aşezaţi în straturi, răspunse acesta.

# Capitolul 4

La „Zum Wilden Hirsch” nu erau, ce-i drept, îndesaţi ca sardelele, dar nici mult nu mai lipsea, dacă hoarda de clienţi care se legănau, cot la cot, în ritmul muzicii, ar fi fost dispusă pe orizontală. Smith nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea mulţime adunată într-o „bombă”. Se aflau, acolo, cel puţin patru sute de persoane care, în mod normal, n-ar fi putut să încapă decât într-un local neobişnuit de mare. Iar acesta era chiar un salon mare şi, în acelaşi timp, foarte vechi, cu duşumelele noduroase, de brad, lăsate, şi pereţii şubrezi. Grinzile afumate din tavan ameninţau să se prăbuşească în orice moment. În mijlocul încăperii se afla o sobă neagră, uriaşă, în care băgaseră buşteni cu nemiluita, încât uşiţa de fontă se încinsese la roşu. De sub uşiţă, porneau, până în colţurile opuse ale tavanului, două burlane smălţuite - un sistem primitiv, dar foarte eficient, de încălzire centrală. De-a lungul pereţilor se înşirau, formând un soi de separeuri, nişte banchete cu trei laturi, din lemn de stejar înnegrit de fum, de vreme şi de nenumărate generaţii de clienţi; fiecare separeu era prevăzut cu o gaură ca un coş, pentru depozitarea jurnalelor rulate pe stinghii de lemn. În mijloc se aflau vreo douăzeci de mese cioplite de mână, din scânduri groase, cu scaune asortate. În spate, un bar masiv de stejar, cu un automat de cafea; la un capăt al barului, două uşi batante ce dădeau, probabil, spre bucătărie. Unica sursă de lumină o constituiau lămpile de petrol din tavan, murdare de fum, astfel că fiecăreia

îi corespundea, pe tavan, un strat vechi şi gros de zgură.

După ce isprăvi cu detaliile de interior, Smith se apucă să studieze clientela, tipică pentru un sat alpin, în a cărui vecinătate se află o tabără militară. Un grup de localnici nu puteau fi de prin alte părţi, judecând după înfăţişarea lor - şedea într-un colţ. Erau oameni ai muntelui, cu chipuri calme, osoase, brăzdate de vânt şi ger, cu nasuri acviline; purtau jachete de piele, cu ornamente complicate, şi pălării tiroleze. Vorbeau puţin şi beau în tăcere, întocmai ca membrii altui grup restrâns, din fundul salonului - vreo zece-doisprezece civili îmbrăcaţi oarecare, ce nu păreau de prin partea locului. Sorbeau şnaps din nişte păhărele mici. Nouăzeci la sută din clienţi, însă, erau soldaţi ai Alpenkorps-ului, din regimentul german de vânători de munte cartiruiţi în împrejurimi. Care pe bănci, care în picioare, cântau cu toţii, răcnind „Lili Marlene”, în vreme ce-şi legănau în aer halbele de un litru, cu capac de cositor, pline cu bere „Steinbecher”. În starea de euforie şi nostalgie lacrimogenă care îi cuprinsese, nu-şi dădeau seama că lichidul spumos se vărsa pe haine şi pe duşumele.

În spatele barului se afla cel care, neîndoielnic, trebuia să fie cârciumarul - un grăsan de o sută cincizeci de chile, cu o mutră inexpresivă, rotundă ca o lună. În jurul lui roboteau câteva fete, ocupate cu încărcatul tăvilor. Alte câteva se foiau prin încăpere, servind clienţii sau debarasând. Privirea îi fu atrasă de una care se îndrepta în direcţia lui; nu era nicidecum singurul care o remarcase, căci toţi bărbaţii din sală îşi răsuceau gâturile după ea. Dacă ar fi avut trăsături mai

deosebite, fata ar fi putut câştiga lesne un concurs de frumuseţe pentru titlul de Miss Europa, dar mutrişoara ei, deşi plăcută, rotundă şi zâmbitoare, era destul de comună. Restul, în schimb, compensa din plin eventualele defecte. În costumul ei tirolez, în culori vesele, cu silueta-i de clepsidră şi talia de viespe, cu pasiunea-i vădită pentru bluzele cu decolteuri adânci, atrăgea o asemenea clientelă, încât pentru proprietarul obez din dosul tejghelei trebuie să fi fost o adevărată comoară. Atenţia pe care i-o acorda soldăţimea nu se limita la simple ochiade: dacă nu cumva purta pe dedesubt o platoşă, fata era probabil tot timpul plină de vânătăi: Apropiindu-se de Smith, îi aruncă un surâs şăgalnic şi-şi potrivi pe spate coama blondă, cu un gest de cochetărie.

– Cu ce vă servim, domnule?

– Bere brună, te rog, şase halbe, comandă Smith, politicos.

– Cu plăcere, domnule, îi răspunse ea, cu acelaşi zâmbet, măsurându-l acum, pe furiş, cu ochii ei ca două albăstrele; se îndepărtă, plutind printre mese. Schaffer rămăsese cu privirea pironită după ea.

– Şefule, abia acum mi-am dat seama de ce am plecat din Montana, exclamă el, vizibil emoţionat. Nu din pricina cailor, în orice caz.

– Vezi-ţi de misiune, locotenente, nu-ţi lăsa minţile să zboare aiurea. Smith se uită lung, în urma tinerei, apoi rosti rar, frecându-şi bărbia: Chelneriţele astea ştiu ce se petrece pe teritoriul lor mai bine ca un şef de jandarmi, dar asta pare că s-a prins cum merg lucrurile mai bine ca toate. Hm, mda, aşa am să fac.

– Ce să faceţi? întrebă Schaffer, bănuitor.

– Încerc s-o agăţ.

– Dar eu au văzut-o primul, protestă Schaffer, pe un ton plângăreţ.

– Dansul următor, îi promise Smith. Vorbele frivole contrastau cu expresia rece şi concentrată a chipului său, în vreme ce studia încăperea. Când vi se aduce berea, vă împrăştiaţi. Ciuliţi urechea la numele lui Carnaby şi al mareşalului Rosemeyer.

Zărind un scaun liber la o masă, într-un colţ, se îndreptă într-acolo şi se aşează, după ce-l salută din cap, politicos, pe un căpitan în uniforma Alpenkorps-ului, care, pe un ton superior, susţinea o conversaţie cu doi locotenenţi; căpitanul, cu o privire cam aburită, îi remarcă în treacăt prezenţa, iar Smith îşi dădu astfel seama că nimeni nu părea a se sinchisi de propria-i persoană sau de cei din jur. Acordeoniştii terminară ultima măsură din „Lili Marlene”, unii mai devreme, alţii mai târziu, apoi coriştii amuţiră şi ei. Urmară câteva clipe de tăcere încărcată de nostalgie - deh, patru sute de bărbaţi în compania Liliei Marlene apoi brusc, ca la o comandă, încăperea se umplu din nou de larma glasurilor. În faţa: unei halbe duble, criza de melancolie trece iute.

Fata se întorcea acum cu o tavă încărcată cu sase căni de bere „Steinbecher”, croindu-şi drum prin mulţime şi apărându-se de admiratori cu o palmă pricepută. După ce-şi primiră cănile, oamenii lui Smith se împrăştiară, discret, printre ceilalţi clienţi. Chelneriţa aruncă o privire în jur, îl zări pe Smith şi se îndreptă spre masa lui. N-apucă să-i lase bine cana pe masă, că Smith o şi înşfăcă de mijloc, trăgând-o spre el şi forţând-o să i se aşeze pe

genunchi. Căpitanul care şedea la aceeaşi masă, în faţa sa, îşi întrerupse conversaţia, uluit; cu o privire plină de reproş, deschise gura pentru a-i zice ceva, dar ochii de oţel ai lui Smith îl făcură să renunţe. Smith se uită şi el în altă parte. O strânse pe fată de talie, o mângâie pe genunchi şi-i aruncă un zâmbet ce se voia cuceritor.

– Şi cum te cheamă, trandafir de Alpi? o întrebă, cu un glas uşor nesigur.

– Heidi, răspuse ea, dând să se ridice, dar fără prea multă convingere. Vă rog, domnule maior, am treabă.

– Nu poţi avea o treabă mai importantă decât să-i distrezi pe soldaţii Vaterlandului, zise Smith, cu voce tare. Continuând a o ţine strâns pe Heidi, pentru a-i zădărnici orice încercare de a o şterge, trase o duşcă bună, apoi adăugă, de data asta şoptit, cu chipul ascuns îndărătul halbei:

– Nu vrei să-ţi cânt ceva?

– Ce să-mi cântaţi? făcu Heidi, agasată. Sunt sătulă de atâta cântat.

– Dar şi mai bine ştiu să fluier, ia ascultă, îi fluieră, în surdină, primele două măsuri din „Lorelei”. Ei, asta-ţi place?

Heidi încremeni, cu ochii ţintă înaintea sa, dar se destinse imediat şi-i aruncă un surâs galeş:

– Foarte drăguţ, domnule maior, sunt sigură că aveţi şi voce.

Smith trânti halba pe masă, cu o mână nesigură; zgomotul îi făcu pe cei din faţa sa să-l săgeteze cu privirea. Îşi şterse gura de spumă, cu dosul palmei. Heidi se sforţa să schiţeze un surâs.

Acoperindu-şi gura cu palma, Smith murmură:

– Ăia de la bar, îmbrăcaţi în civil? Nu întoarce capul.

– Gestapo. Fata făcu un nou efort, aparent inutil, de a se smulge din strânsoare. De la castel, adăugă ea.

– Unul ştie să citească pe buze, după câte mi-am dat seama, zise Smith, ridicându-şi din nou cana în dreptul gurii. Pândesc ceva. Vin în camera ta peste cinci minute: Arde-mi o scatoalcă, tare.

Heidi se holbă la el, neştiind ce să creadă, apoi trase un ţipăt de durere când acesta o ciupi fără menajamente. Fata se dădu puţin înapoi, îşi făcu vânt şi îi arse o palmă răsunătoare, ce se auzi clar până în ultimul ungher a! salonului. Murmurul glasurilor amuţi brusc, halbele se opriră în aer şi toate privirile se îndreptară asupra lor. Smith se afla acum în centrul atenţiei generale, aşa cum îşi dorise. Nici un individ care s-ar fi făcut luntre şi punte să se strecoare înăuntru neobservat, n-ar fi cutezat să rişte a atrage asupra sa ochii a patru sute de militari germani.

Heidi sărise în picioare. Se freca puţin pe locul cu pricina, înşfacă bancnota lăsată de Smith pe masă cu câteva clipe mai devreme, şi se îndepărtă, cu un aer înţepat. Cu obrajii roşii de mânie şi jenă, Smith se ridică, dând să plece, dar se opri: căpitanul de vânători de munte, în picioare de partea cealaltă a mesei, îl fixa cu o mutră provocatoare. Era ofiţerul tipic provenit din „Hitler Jugend”, spilcuit, băţos şi pedant, ţinuta îndeobşte impecabilă - acum cam mototolită - efectul halbelor de „Steinbecher” date peste gât fără măsură. În ochii-i tulburi, injectaţi, i se puteau citi cunoscutul licăr de aroganţă şi un ipocrit simţ al datoriei.

– Comportarea dumneavoastră nu face onoare unui ofiţer al Wehrmachtului, rosti el, tare.

Smith nu-i dădu replica pe loc. Jena şi furia de pe chip se topiră, îl fixă pe căpitan cu o expresie dură, impenetrabilă, până ce acesta fu nevoit să-şi plece privirea. În cele din urmă catadixi să-i răspundă, pe un ton atât de scăzut, că nu-l puteau auzi nici măcar cei de la masa vecină:

– Să mi te adresezi cu *Herr* maior, bă, ţâcă. Cu o voce de gheaţă, care se potrivea perfect cu ochii săi de culoarea oţelului, adăugă: Sunt maior Bernd Himmler, în caz că numele îţi spune ceva!

Făcu o pauză semnificativă, răstimp în care tânărul căpitan se dezumflă ca un balon. Himmler, şeful Gestapoului, era omul cel mai temut din întreaga Germanie. Maiorul putea foarte bine să fie vreo rubedenie de-a lui, dacă nu chiar fiu.

– Să mi te prezinţi la raport mâine dimineaţă, la opt, îi ordonă Smith, sec. Se răsuci pe călcâie, fără să mai aştepte răspunsul. Căpitanul, acum treaz de-a binelea, dădu din cap fără să crâcnească şi se aşeză la loc, vlăguit.

Până să ajungă Smith la uşă, larma fu din nou în toi. Pentru trupele staţionate în tabere izolate de lume, singura distracţie era berea, turnată pe gât în neştire. Incidentele de felul ăsta erau date uitării pe loc.

În drum, Smith se opri o clipă în dreptul lui Schaffer:

– Na, uite că mi-am dat în petec.

– Ce-i drept, aţi fi putut proceda şi altfel, răspunse acesta, după care îl întrebă, ros de curiozitate: Ce i-aţi spus? Căpitanului, vreau să zic.

– L-am lăsat să înţeleagă că-s fiul lui Himmler.

– Mai-marele Gestapoului? făcu Schaffer, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Doamne Dumnezeule, ce risc!

– Nici un risc, nu mi-aş fi putut permite aşa ceva, răspunse Smith, criptic. Mă duc la „Eichhof”, să văd şi acolo cum e, poate am mai mult noroc. Mă întorc în zece minute, cei mult.

Urmărit de privirea dezorientată a lui Schaffer, ieşi, după ce, cu o mişcare scurtă a capului, îi făcu semn lui Carraciola să stea locului şi să nu se apropie de el. Ajuns afară, făcu câţiva paşi de-a lungul peronului de lemn şi se uită pe uliţă, de-o parte şi de alta. Se răsuci pe călcâie şi o luă iute la picior pe o alee îngustă, paralelă cu drumul principal, pe care se afla „Zum Wilden Hirsch”. La capătul ei, dădu de o cabană micuţă, de lemn. După ce se asigură că se strecurase nevăzut, Smith deschise uşa, încet.

– E opt, rosti el cuiva, în întuneric. Haide.

Se auzi un foşnet de rochie, şi în prag apăru Mary, care dârdâia cumplit. Avea chipul vânăt de frig. La întrebarea-i mută, Smith o înşfacă de braţ şi o împinse iute către intrarea de serviciu a hanului. Din holul îngust, luminat slab de o lampă de petrol, urcară câteva trepte, traversară un coridor şi se opriră în dreptul celei de-a doua uşi, pe dreapta. Intrară repede şi Smith încuie uşa.

În odăiţa mobilată simplu, stampele colorate şi articolele de toaletă de pe măsuţă trădau o prezenţă feminină. Mary se aşeză pe pat, ghemuindu-se ca să se mai încălzească un pic. Îl săgeta pe Smith cu o privire în care nu se citea nici un licăr de admiraţie.

– Sper că te amuză sportul ăsta, îi aruncă ea, furioasă. Pari a cunoaşte terenul, ai?

– Instinctul, explică Smith, mărind flacăra lămpii de petrol de lângă pat; roindu-şi ochii în jurul său, zări, într-un colţ, o valiză uzată de piele. O luă şi o trântii pe pat. Saltă capacul: înăuntru se afla îmbrăcăminte de damă. O trase pe Mary de mână, forţând-o să se ridice:

– Nu pierde vremea. Dezbracă-te - să fie clar, până la piele - şi pune-ţi costumul ăla. În valiză ai tot ce-ţi trebuie.

Mary se holbă la el:

– Hainele astea? Da de ce naiba trebuie să...

– Fără comentarii. Imediat!

– Fie, oftă ea, resemnată, dar ai putea măcar să te-ntorci cu spatele.

– Potoleşte-te, îi răspunse Smith, obosit. Am alte lucruri la care trebuie să mă gândesc. Se îndreptă spre fereastră şi trase cu ochiul prin crăpătura dintre perdeluţele de stambă, apoi continuă: Hai, mai iute. Trebuie să se ştie că ai coborât din autobuzul de Steingaden, care va ajunge aici peste douăzeci de minute. Ai să duci cu tine valiza asta, cu restul de îmbrăcăminte. Te cheamă Maria Schenk, eşti din Dusseldorf, ai o vară care lucrează aici, ca barmaniţă, ai tuberculoza şi a trebuit să pleci de la fabrica unde erai angajată, ca să vii la munte, să te faci bine. Aşa că vară-ta, barmaniţa, ţi-a făcut rost de o slujbă, la Schloss Alder. Ai acte de identitate, permis de călătorie, referinţe şi scrisori, plicurile timbrate corespunzător, ca documente doveditoare. Le găseşti în poşeta din valiză. Ai reţinut tot?

– Cred că... da, aşa cred, bâigui Mary. Dar măcar de mi-ai spune şi mie...

– La naiba! i-o reteză Smith, trece timpul, fetiţo! Ai reţinut ce ţi-am zis, da sau ba?

– Maria Schenck, Düsseldorf, TBC, verişoară aici, Steingaden... da, ştiu. Făcu o pauză, cât să-şi tragă pe ea o rochie albastră de lână, în dungi, şi-o potrivi pe corp şi exclamă uimită: Îmi vine perfect, ai zice că a fost comandată special pentru mine!

– Chiar a fost. Smith se întoarse spre ea, pregătit de „inspecţie”: Măsurile 36-26-36, sau pe-acolo. Noi... hm... ţi-am violat domiciliul şi am luat o rochie de-a ta, ca model. Aşa suntem noi, meticuloşi şi indiscreţi, ce vrei.

– Mi-aţi... mi-aţi „violat domiciliul?” întrebă ea, rostind cuvintele rar.

– Ei, şi tu, acum, doar n-oi fi vrut să arăţi ca o refugiată îmbrăcată de la haine vechi, o lămuri Smith, apelând la logică. O privi cu un ochi aprobator: Mda, îţi vine grozav.

– Ţi-aş arăta eu „grozav”, făcu fata, furioasă. În ochi i se citea nedumerirea. Oricum, trebuie că v-a luat săptămâni în şir să faceţi rost de haine şi de acte?

– Cam aşa ceva, recunoscu Smith, secţia noastră specială şi-a dat multă osteneală la contrafacerea documentelor ăstora. Altfel n-aveam cum să te băgăm în cuşca leilor.

– Săptămâni! Cum adică, săptămâni? făcu ea mirată. Avionul generalului Carnaby s-a prăbuşit nu mai demult de ieri dimineaţă! Pe chipul fetei se succedară, rapid, expresii de derută, reproş şi mânie. Prin urmare, ştiai că o să se prăbuşească!

– De la bun început, păpuşel, zise Smith, vesel. O mângâie, afectuos. Noi am regizat totul.

– Lasă-mă, te rog, îl puse ea la punct, apoi continuă, de data asta pe un ton mai moderat, deşi în ochi i se mai citea ceva din încordarea şi furia de mai înainte. Dar avionul, s-a prăbuşit de-adevăratelea?

– Fără îndoială; a căzut pe câmpul de aterizare al cartierului general al piloţilor Salvamont din Bavaria, la Oberhausen, la circa cinci mile de-aici. Coincidenţa face ca şi noi să ne îndreptăm tot într-acolo.

– „Locul de unde vom pleca...” Fata tăcu, îl fixă îndelung cu privirea, apoi clătină din cap, cu un aer exasperat: Bine, dar... În avion te-am auzit spunându-le băieţilor că dacă misiunea eşuează sau sunteţi nevoiţi să vă despărţiţi, ar urma să vă daţi întâlnire la Frauenfeld, dincolo de frontiera elveţiană.

– Zău? Se vede treaba că m-oi fi zăpăcit şi am încurcat lucrurile, răspunse Smith, fără prea multă convingere. În orice caz, aparatul ăsta Mosquito a ajuns pe aerodromul de la Oberhausen ciuruit de mitraliere. Ce-i drept, găurile au fost făcute de mitraliere britanice, dar găurile rămân găuri.

– Şi riscaţi viaţa unui general american... şi planurile celui de-al doilea front...

– Păi, tocmai de-aia am aşa un zor să pătrund în Schloss Adler! Smith îşi drese vocea: Nu fiindcă ţin să ajung înainte ca ăia să-i smulgă secretele, ci să preîntâmpin altceva: să nu care cumva să afle că individul nu e general american şi că nu are mai mult habar despre cel de-al doilea front decât am eu despre faţa nevăzută a lunii.

– Ce? Vrei să spui că toată afacerea e o înscenare?

– Un oarecare Jones, încuviinţă Smith, Cartwright Jones, actor american; ca slujitor al muzelor, e un actoraş de mâna a doua, cel mult, în schimb seamănă leit cu Carnaby.

Fata îi aruncă o privire îngrozită.

– Şi rişti viaţa unui nevinovat...

Smith o întrerupse:

– Capătă destul: douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru o singură reprezentaţie. Ăsta-i apogeul carierei sale actoriceşti.

Se auziră două bătăi discrete. Dintr-un salt, Smith fu la uşă cu pistolul, un Mauser automat, pregătit în mână, cu cocoşul tras. Deschise iute, fără zgomot. Înăuntru păşi Heidi.

– Ei, iată-vă împreună, cele două verişoare, Mary, acum Maria, şi Heidi. Eu o şterg.

– O ştergi! exclamă Mary, pierzându-şi cumpătul. Dar eu, eu ce am de făcut?

– O să-ţi explice Heidi.

Mary se uită la Heidi, neînţelegând nimic.

– Heidi!

– Da, Heidi. E principalul nostru agent secret din Bavaria, din '41 încoace.

– „Principalul... nostru...” Cine ar fi crezut?!

– He, he, chiar aşa, cine-ar fi crezut! Smith o cântări pe Heidi, cea nurlie, cu un ochi admirativ: Frate, ce mai travesti!

Smith deschise, prudent, uşa din dos a hanului, se strecură rapid afară şi împietri acolo, aşteptând să se obişnuiască cu întunericul. De când apăruseră la „Zum Wilden Hirsch” ninsoarea se înteţise, aşijderea şi vântul. Era un frig cumplit.

Satisfăcut că nu fusese observat, făcu doi paşi la stânga şi se poticni de un obstacol nevăzut; îşi reprimă un strigăt, trezindu-se întins, cât era de lung, în zăpadă. Se dădu de-a dura de trei ori, ca măsură de apărare în eventualitatea unei încercări de asasinat din partea vreunui personaj aflat prin preajmă, apoi sări în picioare cu iuţeala unei feline. Într-o mână ţinea Mauserul, în cealaltă, lanterna minusculă. Se răsuci de jur împrejur, cu lanterna aprinsă. Nimeni.

Nimeni, un fel de a spune; obstacolul de care se împiedicase era cadavrul unui sergent în uniforma vânătorilor de munte, care zăcea cu faţa în jos, în zăpadă; o grămadă informă, în poziţia de nefirească relaxare, atât de caracteristică morţii.

Smith se aplecă şi întoarse trupul cu faţa în sus, descoperind sub el o pată roşie uriaşă. Fascicolul lanternei se opri o clipă pe pieptarul tunicii, îmbibat de sânge uscat, apoi fu dirijat spre capul victimei. „Adio colegiu, adio ceai îndulcit cu miere, profesore, şi totul numai din vina mea, ţi-o citesc pe chip”, gândi Smith, fără să vrea. De dincolo de moarte, privirea sticloasă a lui Torrance-Smythe îl ţintuia cu reproş.

Răvăşit de durere, Smith se îndreptă din şale şi se apucă să cerceteze minuţios terenul, cu ajutorul lanternei. Nu descoperi indicii vădite ale unei lupte corp la corp, dar era clar că o încleştare avusese totuşi loc, judecând după nasturii rupţi ai tunicii şi după gulerul smuls. Smythe nu se lăsase sacrificat ca un miel. Smith se deplasă lent către fundul aleii înguste; dădu de urme încâlcite de paşi, de dâre întunecate de sânge pe zăpada bătătorită, de porţiuni din pereţii de bârne ai clădirii de pe care

omătul fusese şters. Aici trebuie că se petrecuse încăierarea. Stinse lanterna, o ascunse în buzunarul secret şi ieşi în uliţă. Peste drum de „Zum Wilden Hirsch”, de unde acum răsunau din nou cântece, în cabina telefonică puternic luminată, situată în dreptul oficiului poştal, zări un militar care vorbea cu multă însufleţire. Smith nu-l recunoscu. Uliţa era pustie. Intră în cârciumă.

Sprijinit de bar într-o rână, Schaffer arboră un aer total nepăsător, atitudine care contrasta însă cu mutra lui posomorâtă şi îngrijorată. Între degete, frământa nervos o ţigară.

– Smithy! exclamă el, gâtuit de emoţie. Nu se poate! Sigur, şefule?

– Absolut sigur, îi zise Smith, al cărui chip golit de expresie te-ar fi putut face să crezi că nu mai avea nici o rezervă de simţăminte umane în el. Spuneai că a ieşit în grabă, cam la trei minute după mine, deci nu se dusese să mă caute. Cine a mai plecat?

– Habar n-am. Schaffer rupse ţigara şi o azvârli pe podea. Aici e mare înghesuială; şi mai există şi o a doua uşă. Nu-mi vine să cred. De ce Smithy? De ce tocmai Torrance-Smythe? Era cel mai deştept dintre noi.

– D-aia e şi mort acum, răspunse Smith, sumbru. Ascultă-mă cu atenţie, e momentul să cunoşti partitura.

Schaffer îl privi drept în ochi:

– Era cazul s-o ştiu mai demult.

Cu spatele întors spre ofiţerii Gestapoului de la celălalt capăt al barului, Smith se apucă să-i explice ceva, vorbind pe un ton foarte scăzut, în

dialectul local. După vreo două minute, în uşa din spatele barului apăru Heidi; cei doi se făcură că nu se văd. Treptat, larma glasurilor se potoli, fiind urmată de o tăcere adâncă. Smith tăcu şi el şi se întoarse spre uşă, unde se holba acum toată suflarea soldăţimii. Şi nu fără motiv, cugetă el, mai cu seamă că militarii fuseseră atâta timp izolaţi de societatea muierească. În prag stătea Mary Ellison, îmbrăcată într-un trencicot cu cordon; pe cap avea o băsmăluţă, iar în mână căra o valiză prăpădită. Tăcerea se făcu şi mai adâncă. Într-un han alpin, la mare altitudine deci, fustele sunt rare, în tot cursul anului, dar o fată frumoasă, neînsoţită, era ceva cu totul nemaivăzut. Mary rămase câteva clipe în uşă, cu un aer încurcat şi timid, de parcă nu ştia ce să facă mai departe. Pe urmă îşi lăsă bagajul jos, iar chipul i se lumină de fericire când o zări pe Heidi. Marlene Dietrich în „Îngerul albastru”, îi fugi lui Smith gândul aiurea. Cu trăsăturile ei, cu asemenea siluetă şi talent actoricesc, la Hollywood ar fi aşteptat-o un drum pavat cu aur...

Heidi şi Mary alergară una spre cealaltă şi se îmbrăţişară.

– Maria, scumpa mea! exclamă Heidi, gâtuită de emoţie. Smith îşi zise că Hollywoodul ar putea, la urma urmei, pava două alei cu aur. În sfârşit, iată-te aici!

– După atâţia ani! Mary o strânse la piept şi o sărută încă o dată. Ce fericită sunt că te revăd, verişoară! E minunat! Sigur că veneam, cum să nu vin?

– Ei... Heidi nu făcu nici un efort să coboare tonul, aruncând în jur priviri pline de subînţeles.

Ăştia sunt o şleahtă de mitocani. Batalion de vânătoare, aşa-şi zic, şi nu mint deloc!

Soldaţii izbucniră în hohote de râs, iar sala se umplu din nou de hărmălaia obişnuită. Luând-o de braţ, Heidi o conduse pe Mary spre micul grup de civili de la capătul celălalt al barului. Se opri în faţa unui bărbat brun, vânos, cu figură inteligentă şl trăsături dure, pentru a face prezentările:

– Maria, vreau să te prezint căpitanului von Brauchitsch care... hm... lucrează la Castel. Domnule căpitan, vara mea, Maria Schenk.

Von Brauchitsch se înclină uşor.

– Ai noroc la verişoare, Heidi. Te aşteptam, domnişoară Schenk, dar nu ne aşteptam la o fată atât de frumoasă, i se adresă el, zâmbind.

Mary îi zâmbi la rândul ei, cu un aer mirat:

– M-aţi... m-aţi aşteptat?

– Ei da, dumnealui te aştepta, accentua Heidi, sec. Domnul căpitan are obligaţia de a fi la curent cu absolut tot ce se întâmplă.

– Nu mă zugrăvi în culori atât de sumbre, Heidi, domnişoara Schenk o să se sperie. Von Brauchitsch se uită la ceas: Următorul teleferic pleacă peste zece minute. Dacă domnişoara îmi permite s-o conduc...

– Domnişoara vine mai întâi în camera mea, i-o reteză Heidi. Trebuie să se spele şi să dea pe gât o duşcă de cafea cu coniac, nu vedeţi că e vânătă de frig?

– Da, deci ei îi ctănţăne dinţii, aveam impresia că mie, făcu von Brauchitsch, zâmbind iar. Bine, atunci plecăm cu cursa următoare.

– Vin şi eu cu ea, îl informă Heidi.

– Da?! Von Brauchitsch dădu din cap, cu acelaşi surâs pe buze; aşa era el, un tip veşnic surâzător. Conchise: Asta e seara mea norocoasă.

– Permisele, documentele de călătorie, actele de identitate şi scrisorile tale, zise Heidi, scoţând din creţurile bluzei sale tiroleze nişte hârtii pe care i le întinse nou-venitei, ce se aşezase pe pat. Uite planul castelului şi instrucţiunile. Studiază-le bine şi dă-mi-le înapoi. Până sus, le duc eu. S-ar putea să te percheziţioneze, ăia de la Castel, sunt nişte tipi foarte bănuitori. Şi dă peste cap şnapsul. Primul lucru pe care o să-l facă von Brauchitsch este să te adulmece, aşa, ca să verifice. El verifică totul, e individul cel mai suspicios.

– Mi s-a părut un tip foarte agreabil, rosti Mary, timid.

– Ca ofiţer al Gestapoului, este cumplit de dezagreabil, o lămuri Heidi, pe un ton sec.

Când Heidi reveni la bar, Smith şi Schaffer se alăturaseră din nou grupului lui Carraciola, Thomas şi Christiansen; beau şi pălăvrăgeau împreună. În ciuda aerului afişat de vajnicii petrecăreţi, glasurile scăzute şi vorbele precipitate trădau o adâncă îngrijorare, cel puţin la unii dintre ei.

– Aşadar, nu l-aţi văzut pe Smithy. Nu l-a văzut nimeni când a ieşit? Unde naiba s-o fi dus?

Ceilalţi dădură din umeri şi se încruntară, aşa că răspunsul era clar.

– Să-l caut? se oferi Christiansen.

– Nu sunt de părere. Mă tem că acum e prea târziu, răspunse Smith.

Uşile fură izbite brusc de perete şi înăuntru năvăliră şase soldaţi, cu pistoalele automate

Schmeisser în poziţie de tragere. Se înşiruiră de-a lungul peretelui, rămânând cu degetele pe trăgaci.

– Hm... nostim război, murmură Christiansen.

Liniştea ce se lăsase deveni parcă şi mai apăsătoare, la auzul unor paşi energici; în sală îşi făcu apariţia un colonel, al Wehrmachtului, care aruncă de jur împrejur o privire de gheaţă. Silueta uriaşă a cârciumarului se ivi iute din spatele tejghelei, împiedicându-se de scaune; pe mutra-i dolofană se citea nelinişte şi spaimă.

– Domnu' colonel Weissner! exclamă el cu uimire în glas, ceea ce era perceptibil şi pentru o ureche nu tocmai fină. Pentru Dumnezeu, ce...

– Nu-i vina dumitale, încercă să-l liniştească colonelul, pe un ton ce-ţi sugera însă tocmai contrariul, dar mata găzduieşti aici duşmani ai statului.

– Duşmani ai statului! Cârciumarul făcu feţe-feţe; de la roşu-aprins, obrazul îi deveni pământiu. Cu un glas piţigăiat, reuşi să îngaime:

– Cum, eu? Eu, Josef Wartman...

– Ajunge! îl întrerupse colonelul cu un gest. Căutăm vreo patru-cinci dezertori din Alpenkorps, care au evadat de la închisoarea militară din Stuttgart. Ca să poată fugi, au ucis doi ofiţeri şi un gardian cu gradul de sergent. Ştim că s-au îndreptat încoace.

Smith dădu din cap şi-i şopti lui Schaffer, la ureche:

– Isteţi, ce-i drept, foarte isteţi.

– Deci, continuă Weissner, vioi, dacă sunt aici, îi prindem repede. Să iasă în faţă ofiţerii superiori ai contingentelor treisprezece, paisprezece şi cinci-sprezece.

Doi maiori şi un căpitan se prezentară înaintea sa.

– Vă ştiţi toţi oamenii după figură?

Ofiţerii dădură afirmativ din cap.

– Bine. Aş vrea să...

– Nu e nevoie, domnule colonel, interveni Heidi, ieşind de după tejghea. Se postă în faţa lui Weissner, într-o atitudine cuviincioasă, cu mâinile la spate. Îl ştiu eu pe omul pe care-l căutaţi. E şeful bandei.

– Oho, făcu Weissner, zâmbindu-i. Fermecătoare...

– Heidi mă cheamă, domnule colonel. V-am servit la masă, sus, la Castel.

Weissner se înclină, galant.

– Cine ar putea să uite?

– Ăla de colo e individul. Cu o expresie de firească indignare combinată cu simţul datoriei, Heidi îl arătă pe Smith cu degetul, cu un gest teatral, acuzator. Ăla e, cum vă spun, domnule colonel. El m-a... m-a ciupit!

– Scumpa mea Heidi! zâmbi colonelul, cu un aer indulgent, dacă ar trebui să-i condamnăm pe toţi bărbaţii care nutresc gânduri de...

– Nu de asta, domnule colonel, dar m-a întrebat dacă am auzit vreodată de un general Cannabee, sau cam aşa ceva.

– Generalul Carnaby! Colonelului îi îngheţă surâsul pe buze. Se uită la Smith, făcu semn gărzii să-l încercuiască, apoi se întoarse spre Heidi:

– Şi tu ce i-ai spus?

– Domnule colonel! Fata, întruchiparea demnităţii ultragiate, răspuse pe un ton înţepat: Cred despre mine că sunt o bună germană. În plus,

ţin mult la slujba mea de la Castel. Căpitanul von Brauchitsch vă poate garanta pentru mine.

– Nu-i nevoie. Nu vom uita asta, copila mea, îi spuse Weissner, bătând-o uşurel pe obraz. Apoi, către Smith, cu o voce de gheaţă: Complicii dumitale, domnule. Imediat!

– Imediat, colonele dragă! Pe Heidi o străpunse cu privirea ochilor săi de oţel. Nici vorbă. Să stabilim mai întâi ordinea logică a priorităţilor. Primo: cei treizeci de arginţi ce i se cuvin. După aceea, noi.

– Vorbeşti aiurea, îl repezi colonelul, cu dispreţ. Heidi e o adevărată patrioată.

– Nu mă îndoiesc, răspunse Smith, posomorât.

Din odăiţa întunecoasă a lui Heidi, Mary, care încă nu se dezmeticise de-a binelea, îi văzu, prin crăpătura perdelei, pe Smith şi pe alţi patru bărbaţi ieşind sub escortă din cârciumă şi îndreptându-se spre locul unde, mai jos pe uliţă, se aflau parcate câteva automobile de campanie. Rapid şi eficient, prizonierii fură împinşi în două maşini care ţâşniră înainte, dispărând imediat după cotitură. Mary mai rămase la geam, cu privirea pironită în gol, apoi trase perdeaua la loc.

– Cum s-a petrecut? întrebă ea, în şoaptă.

Heidi scăpară un chibrit şi aprinse lampa de petrol.

– Nu-mi dau seama... Cineva, nu ştiu însă cine, l-a informat desigur pe colonelul Weissner. Dar eu am fost aceea care l-am arătat cu degetul.

– Tu... tu...

– L-ar fi descoperit oricum, un minut mai târziu. Erau străini. Chestia asta întăreşte, în

schimb, poziţia noastră. Noi două suntem acum în afara oricăror bănuieli.

– „În afara oricăror bănuieli!” Mary se holbă la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, apoi adăugă, pe un ton aproape isteric: Dar nu mai are nici un rost să mergem mai departe!

– Nu zău? Heidi îşi cântări cuvintele. Într-un fel, mai rău îmi pare de colonelul Weissner, decât de maiorul Smith. Nu este, oare, maiorul nostru un om capabil? Sau ne mint şefii de la Whitehall? Când m-au informat despre venirea lui aici, mi-au zis să nu-mi fac griji, deci să am încredere în el. Un om cu resurse infinite, exact aşa s-au exprimat, care ştie să se descurce în situaţiile cele mai grele. Limbajul celor de la Whitehall e cam ciudat. Eu însă am şi căpătat încredere în el. Tu nu?

Mary nu răspunse. Ochii-i plini de lacrimi erau aţintiţi în podea. Heidi o apucă uşor de braţ şi o întrebă, aproape în şoaptă:

– Îl iubeşti chiar atât de mult?

Mary încuviinţă din cap.

– Dar el, el te iubeşte?

– Nu ştiu. Pur şi simplu n-am habar. Activează de atâta vreme în reţea, încât... chiar dacă-ar simţi asta nu şi-ar marturisi-o nici sieşi, probabil, răspunse Mary, cu amărăciune.

Heidi clătină din cap:

– N-ar fi trebuit să te trimită aici... Cum poţi să speri ca... Tăcu, clătină iar din cap, apoi reluă: Acum e prea târziu. Haidem, să nu cumva să-l facem pe von Brauchitsch să ne aştepte.

– Dar... dacă nu vine? Dacă nu reuşeşte să evadeze... şi cum ar putea, oare, să scape? Arătă, cu un gest disperat, spre hârtiile împrăştiate pe pat:

Precis că primul lucru pe care-l vor face mâine dimineaţă este să verifice referinţele astea false.

– N-o să te trădeze el tocmai pe tine, Mary, rosti Heidi, calm.

– Nu, zise Mary cu glas de jale, cred că n-ar face-o.

Automobilul de campanie, un Mercedes mare, negru, rula pe drumul acoperit de zăpadă, paralel cu malul lacului Blau See, despicând, cu farurile-i puternice, perdeaua groasă de fulgi ce se cerneau necontenit. Ştergătoarele de parbriz de-abia pridideau să înlăture stratul de nea. Era o maşină scumpă şi extrem de confortabilă, deşi nici Schaffer, înghesuit pe bancheta din faţă, între şofer şi un soldat, nici Smith, bulucit în spate, între colonelul Weissner şi un alt soldat, nu se puteau relaxa nicicum. Pe de-o parte, îi chinuia perspectiva inevitabilului pluton de execuţie şi conştiinţa unei misiuni încheiate înainte de a fi început propriu-zis; pe de altă parte, amândoi simţeau între coaste apăsarea dureroasă a ţevilor de pistoale automate. Posesorii de Schmeissere îşi manifestau cu ostentaţie prezenţa.

După socotelile lui Smith ajunseseră acum la jumătatea distanţei dintre sat şi cazarmă. Treizeci de secunde, atât şi nimic mai mult.

– Opreşte! ordonă Smith, pe un ton dur, ameninţător. Imediat, auzi? Trebuie să reflectez.

Colonelul Weissner tresări şi se holbă la el, nevenindu-i să creadă. Smith îl ignoră cu desăvârşire; pe chip avea o expresie de adâncă concentrare; fruntea încruntată şi buzele subţiate de furie trădau genul de om pentru care neîndeplinirea

unui ordin dat era de neconceput. În orice caz, nimic nu sugera mina condamnatului dus la moarte. După o scurtă ezitare, Weissner dădu un ordin, iar şoferul încetini.

– Nătărăule! Eşti cretin de-a binelea! şuieră Smith, printre dinţi, în aşa fel încât să-l poată auzi doar colonelul. Ai stricat totul, sunt aproape sigur, dar dacă aşa e, ţi-o jur, Weissner, că mâine ai să te trezeşti fără regiment în subordine.

Şoferul trase pe dreapta şi opri. Luminile roşii ale automobilului din faţă dispărură în noapte. Cu un tremur aproape imperceptibil în glas, colonelul întrebă:

– Ce dracu îndrugi acolo?

– Aşadar, ştiai de generalul ăsta american, Carnaby? Rânjind, cu ochii îngustaţi de furie, îşi apropie chipul de mutra lui Weissner. De unde, mă rog? latră el.

– Am luat aseară cina la Schloss Adler. Eu...

Smith îi aruncă o privire pătrunzătoare, plină de suspiciune.

– Colonelul Paul Kramer ţi-a spus-o? Chiar de la el ai aflat-o? La încuviinţarea mută a lui Weissner, continuă: Şeful de stat major al amiralului Canaris! Iar acum ştie toată suflarea. Pe Dumnezeu din ceruri, pe chestia asta vor cădea nişte capete.

Smith se frecă la ochi, îşi lăsă mâinile pe genunchi cu un gest de lehamite şi privi în gol. Rosti rar, clătinând din cap:

– E mult prea grav, mă depăşeşte chiar şi pe mine. Se scotoci, îşi scoase legitimaţia şi i-o întinse colonelului, care o examina la lumina lanternei, cu o mână cam nesigură. Duceţi-mă imediat la cazarmă!

Trebuie să iau de urgenţă legătura cu Berlinul. Unchiul meu va decide ce-i de făcut.

– Unchiul dumneavoastră? Cu un vizibil efort de voinţă, Weissner îşi desprinse, în sfârşit, ochii de pe legitimaţie. Adică Heinrich Himmler în persoană?

– Dar cine, Mickey Mouse? răcni Smith, apoi coborî brusc vocea, murmurând: Sper, pentru dumneata, că n-ai avut niciodată onoarea de a-l cunoaşte personal, colonele. După ce-l cântări îndelung cu o privire ce nu prevestea nimic bun se răsuci şi îi îmboldi pe şofer, arzându-i una în spinare: La cazarmă, iute!

Maşina o porni din loc. Orice ar fi zis nepotul lui Heinrich Himmler, temutul şef al Gestapoului, pentru şofer era un ordin suprem.

Smith se întoarse spre soldatul de alături:

– Scoate-mi porcăria asta dintre coaste! Îi împinse, furios, pistolul automat, apoi îl trase spre el.

Militarul, care auzise de Himmler, îi întinse Schmeisserul fără să crâcnească. După o secundă, se trezi cu o lovitură în stomac; se încovoie, icnind, încă o secundă şi Weissner fu împins cu capul în geamul Mercedesului; ţeava pistolului îi fu proptită în urechea dreaptă.

– Dacă oamenii tăi fac vreo mişcare, te-mpuşc! îl ameninţă Smith.

– E-n regulă, se auzi, din faţă, vocea calmă a lui Schaffer. Armele lor sunt la mine.

– Opreşte! ordonă Smith.

Şoferul se supuse. Smith zări ferestrele luminate al sălii corpului de gardă al cazărmii, de care îi mai despărţeau vreo şaizeci de metri. Îl împunse pe Weissner cu ţeava pistolului:

– Jos!

Weissner, cu chipul crispat de furie şi durere, era totuşi militar până în măduva oaselor, aşa că nu ezită să execute ordinul.

– Trei paşi înapoi! Culcat! Mâinile după ceafă! Schaffer, atenţie la armă! Tu, la fel, treci lângă colonel, auzi? se adresă el şoferului, proptindu-i ţeava Schmeisserului în gât.

Douăzeci de secunde mai târziu, maşina rula pe şosea; în urmă rămăseseră trei bărbaţi în poziţia culcat şi un al patrulea - cel care îl supraveghease pe Smith rostogolit la pământ, ghemuit de o durere cumplită, în urma loviturii încasate. La volan era Schaffer.

– Bravo, tinere Himmler!

– N-o să mai am eu parte vreodată de o asemenea baftă, zise Smith, pe un ton sumbru. Nu accelera în dreptul cazărmii, să nu le dai santinelelor niscai idei.

Cu o viteză constantă, de douăzeci de mile pe oră, depăşiră poarta principală, apoi celelalte intrări, fără să atragă atenţia, după cum aprecie Smith. Lângă emblema cu steaua în trei colţuri, pe radiatorul maşinii, flutura un micuţ fanion triunghiular - însemnul comandantului taberei militare, motiv suficient pentru a avea convingerea că nimeni n-ar fi îndrăznit să controleze deplasările colonelului Weissner.

Pe o distanţă de circa o jumătate de milă, drumul continua în linie dreaptă; la stânga, o stâncă abruptă, înaltă cam de treizeci de metri, plonja direct în Blau See; la dreapta, o lizieră de pini, nu mai lată de douăzeci şi cinci de metri, îi despărţea

de un alt perete de stâncă, al cărui pisc se pierdea în bezna nopţii.

După jumătate de milă, drumul făcea o cotitură bruscă la dreapta; urmărind fidel linia ţărmului; era o curbă periculoasă al cărei marcaj - un gard vopsit în alb - ce ar fi făcut-o, în mod normal, vizibilă pe timp de noapte, se contopea acum cu peisajul scăldat în ninsoare. Schaffer frână uşor. Străfulgerat de o idee, apăsă mai tare pe pedala de frână, apoi se uită la Smith. Bravo, excelent! fu rândul lui Smith să-l laude. Te menţin pe lista viitorilor agenţi.

Opriră. Locotenentul trase frâna de mână. Smith adună armele confiscate şi coborî. Schaffer lăsă în jos geamul, degajă frâna de mână şi începu să alerge uşor, pe lângă maşina care o luase la vale, menţinând controlul volanului. La câţiva metri de muchia prăpastiei, făcu o ultimă manevră de volan şi sări în lături. Maşina prinse viteză. Într-o clipită, gărduleţul de marcaj se făcu fărâme, trosnetul aşchiilor fiind acoperit de uruitul motorului. Mercedesul îl străpunse ca pe un perete de carton. În viteza întâi, maşina ţâşni peste buza prăpastiei, rostogolindu-se în gol.

Smith şi Schaffer ajunseră la ţanc în dreptul unei porţiuni de gard, rămasă intactă, pentru a prinde momentul în care vehicolul, cu roţile în sus şi farurile încă aprinse, plonja în lac, cu un pocnet surd, înfundat, ca ţăcănitul îndepărtat al unei mitraliere. Din ape ţâşni un jet de o stranie fosforescenţă, care scaldă peretele stâncos până pe la jumătate. Când suprafaţa se linişti, cei doi îşi dădură seama unde se afla maşina scufundată după lumina subacvatică, întrucât farurile continuau să

ardă. Schimbară, o privire, apoi Smith, cu un aer concentrat, îşi scoase chipiul şi-i făcu vânt peste parapet. Rafala puternică de viscol îl izbi mai întâi de stâncă, apoi îl purtă în sus; în cele din urmă căzu pe un petec strălucitor de apă, nu departe de fascicolul luminos. Curând, farurile se stinseră.

– Ei şi, ce ne pasă? Nu era maşina noastră, comentă Schaffer, dând din umeri. Se îndreptă din şale: Prin urmare, ne întoarcem în sat?

– În nici un caz, jur pe viaţa ta, aşa e cum îţi zic, fără glumă, rosti Smith, cu emfază. Haidem, avem alt drum.

Înhăţând armele nu demult procurate, o luară la goană înapoi, pe drumul pe care veniseră cu maşina, înainte de curbă. N-apucară să facă nici şaizeci de metri, când auziră zgomotul unui motor de automobil. Farurile luminară gardul prăbuşit. Smith şi Schaffer se făcură de-ndată nevăzuţi în liziera de pini, de unde se târâră, încet, înapoi. În dreptul fostului marcaj erau oprite maşina comandantului şi alte două vehicole blindate.

– Deci, aşa s-a întâmplat, domnule colonel. Sergentul de Alpenkorps, cu arma pe umăr, privea încordat peste parapet. Au mers în viteză şi au observat prea târziu marcajul, sau poate că nici nu au mai apucat să vadă ceva. Sunt peste, o sută de metri de-aici până jos, în Blau See. Au murit, domnule colonel.

– Poate că da, poate că nu, cu de-alde ăştia nu poţi fi sigur niciodată, se auzi, distinct, glasul lui Weissner, încărcat de furie. Nu-i exclus să fi simulat totul, ca să ne deruteze. Trimite o echipă să caute în pădure, până la stâncă; să lase între ei cinci metri distanţă şi să folosească lanternele. O altă echipă să

se deplaseze cu maşina o jumătate de kilometru înapoi, spre cazarmă. Mergi şi dumneata cu ei, sergent: Împrăştiaţi-vă şi voi spre stâncă. Hai, daţi-i drumul!

De după trunchiul de pin, unde se ascunsese, Schaffer îi aruncă lui Smith o privire meditativă.

– Şefule, trebuie să recunosc, bine-am făcut că nu ne-am întors în sat. A dracului vulpe bătrână, aşa-i?

– Dar eu, eu ce mi-s? îi şopti Smith.

– OK, recunosc şi asta.

Se scurseră cinci minute. Cum, printre crengile grele de omăt, ninsoarea era destul de slabă, cei doi evadaţi puteau urmări clar fascicolele lanternelor cu care soldaţii îi căutau printre copaci, deplasându-se în şir indian, spre sud.

Adâncit în gânduri, cu capul în pământ, colonelul Weissner făcea paşi înainte şi înapoi, în preajma automobilului său. Din când în când, se uita la ceas. La un moment dat, Smith îl văzu îndreptându-se spre porţiunea de parapet rămasă întreagă şi scrutând întinderea lacului din vale. Murmurul glasurilor care se îndepărtau mai ajungea încă la urechile celor doi urmăriţi; peste puţin, în raza de lumină a farurilor se ivi silueta sergentului care se prezentă la raport:

– Nici o urmă, domnule colonel.

Weissner îşi îndreptă ţinuta şi să răsuci spre el:

– Nici n-aveau cum, rosti el, grav. Adineaori am zărit un chipiu plutind pe apă. Cumplit sfârşit pentru nişte tipi atât de bravi, domnule sergent, cumplit.

# Capitolul 5

Cabina funicularului îşi făcu apariţia lent, din clădirea gării de jos, pregătindu-se pentru lunga ascensiune spre castel. „Înfiorător urcuş, îşi zise Mary, periculos, dacă nu chiar imposibil.” Scrută întunericul prin ferestrele din faţă, dar tot ce putu desluşi în ninsoarea deasă fu conturul primului pilon. Următorii doi piloni nu se zăreau, însă strălucirea intermitentă a becurilor suspendate marca destul de clar ruta pe care o aveau de străbătut. „Au mai făcut-o şi alţii, îşi dădu ea curaj, o să reuşim, probabil, şi noi.” În dispoziţia în care se găsea în clipele acelea, după ce terenul solid îi dispăruse de sub picioare, aproape că nu se mai sinchisea.

Cabina avea o capacitate de douăsprezece persoane; pe dinafară, era vopsită într-un roşu aprins, iar înăuntru era bine luminată. Nu existau scaune sau bănci, ci doar nişte bare de susţinere, de-o parte şi de alta, a căror utilitate deveni, imediat, evidentă. După doar câteva secunde de la plecarea din staţie, cabina începu să se legene puternic în bătaia vântului care sufla cu tărie.

Cu excepţia a doi soldaţi şi a unui individ ce părea a fi civil, singurii pasageri erau von Brauchitsch, Heidi şi Mary. Peste hainele ei obişnuite, Heidi îmbrăcase un palton de lână groasă, iar pe cap purta o căciulă căzăcească de blană. Von Brauchitsch se ţinea cu o mână de bară, iar cu braţul celălalt o cuprinsese pe Mary pe după umeri; o strânse, ca s-o încurajeze, şi îi surâse:

– Ţi-e frică?

– Nu, răspunse fata, sincer. Nici măcar nu mai avea putere să-i fie frică, dar, chiar şi aşa, fără o urmă de speranţă, trebuia să dea dovadă de profesionalism. Nu, nu mi-e frică, mi-e de-a dreptul groază. Parc-aş avea rău de mare. Cabina asta... ăă... se prăbuşeşte vreodată?

– Niciodată. Von Brauchitsch era certitudinea personificată. Ţine-te de mine şi n-o să păţeşti nimic.

– Aşa-mi spunea şi mie, altădată, interveni Heidi, sec.

– Domnişoară, explică von Brauchitsch calm, e adevărat că am mult mai multe calităţi decât un tip obişnuit, dar n-am reuşit încă să fac să-mi crească un al treilea braţ; oaspeţii mai întâi.

Cu ţigara camuflată în dosul palmei, Schaffer se sprijinea, într-o rână, de un stâlp de telefoane şi studia peisajul cu o expresie de concentrare adâncă. Gestul de a-şi „palma” ţigara, ca şi expresia, erau perfect justificate. La nici o sută de metri mai încolo, unde începea liziera de pini, la marginea şoselei ce mergea în paralel cu Blau See, se distingeau clar, în lumina becurilor, siluetele santinelelor care mişunau în preajma porţilor barăcii. În spate se zărea conturul mai întunecat al clădirii.

Schaffer îşi schimbă poziţia şi se uită în sus. Ninsoarea aproape încetase, luna era gata-gata să iasă din nori şi, fără nici o dificultate, îl văzu pe Smith călare pe bara transversală, prima de jos.

Îşi făcea de lucru cu un briceag - o sculă specială din trusele trupelor de comando, prevăzută, printre alte minunăţii tehnice, cu o lamă de tăiat sârmă. Cu atenţie şi meticulozitate, scoase

lama. Din opt mişcări rapide, tot atâtea fire telefonice căzură la pământ. Smith închise briceagul şi-l vârî la loc, în buzunar. Descălecă de pe bară şi-şi dădu drumul să alunece pe stâlp. Rânji satisfăcut:

– Orice flecuşteţ contează.

– Asta o să-i ţină în loc o vreme, fu de acord Schaffer.

Îşi luară armele şi o apucară spre est, dispărând în pădurea de pini din spatele cazărmii.

Cabina se legăna mai înfricoşător ca oricând. Ajunsese acum la ultima porţiune a urcuşului, o verticală aproape perfectă. Cu obrajii lipiţi de geam şi albă la chip ca neaua de-afară, Mary privea încremenită crenelurile impunătoare, având senzaţia că ei înşişi pluteau printre nori, în cer. Dintr-o dată, în brâul cenuşiu se făcu o spărtură şi castelul de basm apăru scăldat într-o lumină strălucitoare. Fata fu scuturată de un fior, iar în ochi i se ivi un licăr de spaimă, îşi umezi buzele. Lui von Brauchitsch, care continua s-o ţină pe după umeri, nu-i scăpă starea ei de spirit. O strânse din nou, poate pentru a douăzecea oară de când plecaseră împreună în scurta călătorie.

– Nu-ţi fă griji, domnişoară, totul va fi bine.

– Sper, rosti Mary, cu glasul stins, ca ecoul unei şoapte.

Clarul de lună ivit pe neaşteptate fu cât pe-aci să-i surprindă pe Smith şi Schaffer descoperiţi. Luna se arătă de după nori taman în clipa când apucaseră să traverseze şinele, furişându-se spre biroul de bagaje. Mai erau încă protejaţi de umbra acoperişului alungit. Se traseră iute înapoi şi

scrutară calea ferată până dincolo de lampioanele din capăt. Acum, contururile roşii ale cabinelor teleferice se desenau clar, ca în timpul zilei, pe fundalul alb; una se apropia de staţia din vale, cealaltă parcurgea ultimii metri pe verticală. Sus, pe pisc, în lumina sclipitoare a lunii, se profila silueta semeaţă a fortăreţei.

– Splendid, făcu Schaffer, cu o ironie amară, exact ce ne lipsea.

– Au mai rămas câteva grămezi de nori pe cer, zise Smith, fără prea multă convingere. Îşi scoase legătura de chei false, descuie şi intrară în biroul de bagaje, închizând uşa după ei.

Smith găsi raniţele, tăie o bucată din frânghia de nailon, şi-o legă în jurul mijloculi şi începu să vâre grenade de mână şi explozibil într-o sacoşă de pânză. Schaffer se uită, îngrijorat, pe fereastră; îşi drese glasul şi vorbi cu sfială:

– Hm... şefule...

– Da?

– Şefule, colonelul Weissner are acum toate datele despre ascunzătoarea asta, îmi închipui; v-aţi gândit? Vreau să zic că e foarte probabil ca în curând să nu mai fim doar noi doi pe-aici.

– Nu-i deloc exclus, recunoscu Smith. Tocmai de-aia am tăiat bucăţica asta de sfoară din spirala cea mare, iar explozibilul şi grenadele le iau numai din raniţele noastre, aşa că nu se va constata nici o lipsă.

– Dar radioul...

– Dacă transmitem de-aici, riscăm să fim prinşi asupra faptului. Dacă îl luăm cu noi şi-i descoperă după aia lipsa, vor şti că maşina s-a scufundat în lac fără pasageri la bord. Este?

– Oarecum.

– Aşa că facem un compromis: îl luăm, dar îl aducem înapoi după ce vom fi efectuat transmisia dintr-un loc sigur.

– Cum adică, „loc sigur”? Nu există aşa ceva în Bavaria.

– Ştiu eu unul la nici douăzeci de metri de-aici. E ultimul pe care l-ar cerceta. Îi azvârli lui Schaffer mănunchiul de chei false. Ai intrat, vreodată, de când eşti în Bavaria, într-o toaletă de dame?

Schaffer prinse cheile din zbor: se holbă la Smith, dădu din cap că nu şi ieşi. Merse iute de-a lungul şinelor, aprinzând, din când în când, pentru o clipă, lanterna. În sfârşit, găsi uşa pe care scria „DAMEN”. Îşi ţuguie buzele, ridică din umeri şi se apucă să meşterească la broască.

Încet-încet, după o trudă ce nu părea a se mai isprăvi, telefericul parcurse ultimii metri de urcuş şi pătrunse sub acoperişul staţiei. Se opri cu o smucitură în staţia situată înspre partea de nord-vest a castelului. Uşa din faţă se deschise, pasagerii coborâră din cabină şi urcară pieptiş, printr-un tunel de vreo nouă metri, cu uşi grele de fier şi santinele la ambele capete. Ieşiră apoi în curte, după ce trecură printr-o altă poartă, cu grilaj din fier masiv, păzită cu străşnicie de soldaţi înarmaţi până-n dinţi şi însoţiţi de câini dobermani. Curtea era scăldată în lumina ce venea prin ferestrele fără perdele. În mijloc se afla elicopterul care-l adusese pe reichsmareşalul Rosemeyer la castel, în dimineaţa acelei zile. La adăpostul unei prelate grele - acum, de altfel, inutilă, căci ninsoarea încetase - un bărbat în salopetă, poate însuşi pilotul, meşterea ceva la

motor, slujindu-se de o minusculă, dar puternica, lampă cu arc.

Mary se întoarse spre von Brauchitsch, care continua s-o ţină, posesiv, pe după umeri, şi-i aruncă un surâs trist.

– Atâţia soldaţi... atâţia bărbaţi... şi, sunt convinsă, foarte puţine femei. Ce să fac în situaţia în care, ar trebui să mă salvez din ghearele soldăţimii ăsteia necuviincioase?

– Simplu, răspunse el, zâmbind. (Von Brauchitsch, are, ce-i drept, un zâmbet cuceritor, constată Mary cu un sentiment de neplăcere). Sari pe fereastra din dormitor; o sută de metri până jos, nu mai mult şi... eşti liberă!

Toaleta femeilor era o încăpere oarecare, mobilată sărăcăcios, cu nişte bănci cu spătar tare, câteva scaune şi măsuţe din lemn de brad. Duşumeaua era lăsată. Până şi spartanii ar fi strâmbat din nas; în materie de lipsă de imaginaţie, n-ar fi putut concura decât cu stabilimentele similare din Anglia. Focul mai mocnea încă în soba neagră, emailată.

Aşezat la masa din mijloc, cu radioul alături, Smith studie o broşură, la lumina camuflată a unei lanterne de dimensiunea unui creion, şi notă ceva pe un petec de hârtie. Verifică apoi însemnările, se îndreptă din şale şi-i întinse cărticica lui Schäffer:

– Arde-o. Filă cu filă.

– Filă cu... Toată?! Chipul cu trăsături saturniene exprima uluire totală. N-o să mai aveţi nevoie de ea?

Smith îi făcu semn că nu şi se apucă să răsucească manivela aparatului de transmisie.

În camera de operaţiuni speciale de la Whitehall focul ardea straşnic, buştenii de brad trozneau zdravăn, cu flăcări de mai mare dragul, dar cei doi bărbaţi, aşezaţi de-o parte şi de alta a căminului, erau departe de a se compara, ca vioiciune şi rezistenţă, cu Smith şi Schäffer, care se încălzeau, undeva în Alpii Bavariei, la nişte bieţi cărbuni, aproape stinşi. Altfel zis, viceamiralul Rolland şi colonelul Wyatt-Turner picoteau şi erau gata-gata să adoarmă. Se treziră însă imediat şi săriră în picioare, la auzul apelului îndelung aşteptat. Într-un colţ al încăperii, un operator în civil manevra aparatul de recepţie. Schimbară iute o privire.

– Broadsword cheamă pe Danny Boy. Vocea era slabă, dar se auzea clar. Mă auziţi?

Operatorul rosti în microfon:

– Te auzim.

– Cod. Sunteţi gata?

– Gata.

Rolland şi Wyatt-Turner se uitau acum peste umărul operatorului care, cu o expresie vizibilă de concentrare, se apucă să aştearnă pe hârtie ceea ce i se dicta - o învălmăşeală de silabe, aparent fără nici un sens. Mesajul fu rapid decodificat: TORRANCE-SMYTHE UCIS. THOMAS, CHRISTIANSEN ŞI CARRACIOLA PRINŞI.

Rolland şi Wyatt-Turner ridicară în aceeaşi secundă ochii de pe hârtie şi se uitară unul la celălalt, cu chipuri sumbre, încordate. Îşi întoarseră privirile spre creionul care se mişca în viteză.

DUŞMANUL CREDE CĂ SCHAFFER ŞI CU MINE SUNTEM MORŢI; INTRAREA ÎN DECURS DE O ORĂ.

ASIGURAŢI MIJLOC DE TRANSPORT TIMP DE 90 DE MINUTE. Viceamiralul smulse microfonul din mâna operatorului:

– Broadsword! Broadsword! Ştii cu cine vorbeşti?

– Bineînţeles, sir.

– Abandonează, Broadsword, retrage-te imediat. Salvaţi-vă!

– Glumiţi, desigur.

De la capătul celălalt, cuvintele fură rostite rar, aproape silabisit.

– M-ai auzit, răspunse Rolland, răspicat. Este un ordin, Broadsword.

– Mary a reuşit să pătrundă acolo, se află în interior. Închei transmisia.

Aparatul de recepţie amuţi.

– A întrerupt legătura, sir, zise operatorul, cu glas scăzut.

– A întrerupt legătura, repetă Rolland, mecanic. Dumnezeule, a închis!

Colonelul Wyatt-Turner se îndepărtă şi se lăsă, greoi, într-unul din fotoliile de lângă cămin. Silueta-i masivă părea că se topise brusc. Îl fixă, cu ochi gravi, pe viceamiral, care se aşezase în celălalt fotoliu.

– E numai vina mea, numai vina mea! şopti el.

– Am procedat cum trebuia. Vina noastră, colonele, îl corectă Rolland. Ideea a fost a mea, continuă el, cu privirea pironită asupra flăcărilor. Şi acum a venit şi asta, ca să pună capac la toate celelalte.

– Ziua cea mai neagră, încuviinţă Wyatt-Turner. Cea mai neagră, de când ne ştim pe lume. Poate că-s eu prea bătrân.

– Poate că toţi am îmbătrânit prea tare, zise Rolland, începând să socotească pe degete: La comandantul şef al cartierului general din Portsmouth - alarmă falsă, nu s-a constat nici o lipsă.

– Într-adevăr, n-a dispărut nimic; în schimb, plăcuţele cu emulsie indicau faptul că s-au făcut nişte copii fotostatice.

– Doi: Southampton. Dispariţia duplicatelor foilor de deplasare a şlepurilor. Trei: Plymouth. Dereglarea mecanismului de la seiful cartierului general. Nu ştim cu ce rimează chestia asta.

– Dar putem bănui.

– Putem. Pe urmă, Dover. Lipsa copiei după planul unei zone din rada portului Mulberry. O eroare? O neglijenţă? N-avem cum să aflăm. Cinci: dispariţia sergentului de gardă al lui Bradley, de la cartierul general. Orice explicaţie e plauzibilă.

– Chiar aşa. Toate mişcările de trupe cu codul „Omaha Beach”, pentru „Operaţiunea Overlord” sunt trecute acolo.

– În sfârşit, din cele şapte rapoarte ministeriale de astăzi cu privire la Franţa, Belgia şi Olanda, patru s-au dovedit a fi false, iar celelalte trei sunt neverificabile.

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Wyatt-Turner vorbi:

– Dacă la un moment dat au fost îndoieli, acum lucrurile sunt cât se poate de clare, rosti el, cu privirea îndreptată asupra flăcărilor din cămin, dar fără să le vadă. În vreme ce nemţii au la noi canale de informaţii cu duiumul, noi n-avem aproape nici unul în Europa continentală. În plus, ne-a picat şi asta, pe cap vreau să zic, Smith şi ai lui...

– Smith şi ai lui, repetă Rolland, ca un ecou. Putem să-i şi radiem de pe listă.

Wyatt-Turner îşi coborî vocea până la şoaptă, ca să nu-l poată auzi radiofonistul:

– Şi „Operaţiunea Overlord”, sir?

– „Operaţiunea Overlord”... da, putem s-o radiem şi pe ea, murmură Rolland.

– Spionajul este prima pârghie a războiului modern, rosti Wyatt-Turner, cu amărăciune. Nu cumva e un citat?

– Nu există război fără spionaj. Amiralul Rolland apăsă un buton al interfonului: Vă ordon să-mi trimiteţi maşina. Vii şi dumneata la aeroport, colonele?

– Chiar şi mai departe, cu permisiunea dumneavoastră, sir.

– Am mai discutat chestia asta, zise amiralul, dând din umeri. Îţi înţeleg sentimentele; dacă e musai, sinucide-te.

– N-am intenţia, răspunse Wyatt-Turner, îndreptându-se spre un dulap din care luă o carabină Sten. S-ar putea să ne întâlnim cu niscai duşmani, sir, explică el, zâmbind.

– În ce te priveşte pe dumneata, nu-i deloc exclus, îi replică viceamiralul, fără să-i întoarcă zâmbetul.

– Ai auzit ce ne-a zis? întrebă Smith, închizând butonul transmiţătorului şi antena. Acum putem să ne retragem.

– Să ne retragem! Taman acum? făcu Schaffer, scandalizat. Nu vă daţi seama că dacă abandonăm misiunea, Mary va fi prinsă în cel mult douăsprezece ore? Făcu o pauză semnificativă,

încărcată de subînțelesuri, ca să fie sigur că Smith îl urmărea cu toată atenţia. Şi dacă o prind, e clar că după zece minute, următoarea victimă va fi Heidi.

– Haida de, locotenente, protestă Smith, doar n-ai văzut-o decât o singură dată, timp de cinci minute cu totul.

– Zău? făcu Schaffer, fixându-l cu un aer provocator. Da' Paris de câte ori a văzut-o pe Elena din Troia? Da' Antoniu, pe Cleopatra? Da' Romeo, pe... Tăcu, apoi reluă, pe un ton sfidător: Şi puţin îmi pasă dacă e spioană şi-şi trădează propriul neam.

– S-a născut şi a crescut la Birmingham, îl lămuri Smith, agasat.

– Ei şi, ce contează? Asta nu adaugă şi nu scade nimic, chiar dacă-i în armata britanică... Englezoaică, ziceaţi?

– Hai, trebuie să ducem aparatul înapoi, s-ar putea să avem musafiri în curând, răspunse Smith.

– Chiar, să nu provocăm semne de întrebare.

Puseră radioul la loc, pe raft, încuiară biroul de bagaje şi se îndreptară spre ieşirea din gară. Se opriră brusc, la auzul unui uruit de camion şi al unei sirene. Se lipiră iute de perete, exact în clipa când farurile luminară din plin intrarea gării. Camionul frână la nici zece metri de ei.

Schaffer se uită la Smith:

– Să procedăm cu discreţie?

– Sigur că da. În dosul ghişeului de bilete. Cei doi se furişară de-a lungul şinelor şi se ascunseră în umbra chioşcului de ziare. Sergentul care condusese razia pe malul lacului se apropie în goană, urmat de patru soldaţi; încercă clanţa de la uşa biroului de bagaje, apoi vru să spargă broasca cu patul pistolului automat: nu reuşi, aşa că trase un glonte.

Năvăli în încăpere, cu lanterna în mână. După o clipă, reapăru în prag:

– Comunicaţi-i căpitanului că englezii n-au minţit, echipamentul lor e aici!

Unul dintre soldaţi se îndepărtă, iar sergentul le ordonă celor rămaşi:

– Scoateţi bagajele şi încărcaţi-le.

– S-a dus şi ultima mea pereche de ciorapi de bumbac, se căina Schaffer, urmărind cu tristeţe scena căratului. Ca să nu mai pomenesc de periuţa de dinţi, de...

Smith îl apucă de braţ: sergentul îl oprise pe individul care ducea aparatul de radio, luându-i-l din mână şi pipăindu-l. Cum stătea exact în lumina becului, pe chip i se putu citi limpede succesiunea rapidă a unor expresii diferite: de la uimire şi stupoare, la şocul certitudinii.

– Căpitane! Căpitane! răcni el, din răsputeri.

Un ofiţer se apropie în goană.

– Aparatul, domnule căpitan! E cald, frige! A fost folosit acolo, înăuntru, acum cinci minute!

– Acum cinci minute? Imposibil! Se holbă la sergent. Doar dacă nu cumva...

– Ba chiar aşa, domnule căpitan, sigur.

– Înconjuraţi gara! urlă ofiţerul. Cercetaţi fiecare încăpere!

– Of, Dumnezeule, se tângui Schaffer, de ce nu ne-or fi lăsând în pace?

– Iute, îl zori Smith, în şoaptă, strângându-l de braţ.

Se furişară spre toaleta femeilor. Atent să nu-i zornăie legătura de chei, Smith reuşi să descuie în câteva secunde. Intrară şi încuiară uşa după ei.

– Asta n-o să fie o ispravă demnă de glorie în necrologul meu, încercă Schaffer să glumească, dar cu o perceptibilă undă de îngrijorare în glas.

– Adică ce?

– Păi, „Mort pentru patrie, într-un closet de dame, în Bavaria Superioară!” Cum să mai odihneşti întru Domnul, cu o asemenea obsesie? Ce zic amicii noştri de-afară?

– Dacă termini cu trăncănitul, o să auzim.

Căpitanul neamţ îşi lătra ordinele ca la paradă:

– Şi când zic peste tot, peste tot să fie! Dacă daţi de vreo uşă încuiată, descuiaţi-o; dacă nu izbutiţi, trageţi în broască. Şi dacă nu ţineţi morţiş să crăpaţi în următoarele cinci minute, atunci amintiţi-vă că aveţi de-a face cu nişte indivizi violenţi, extrem de periculoşi şi aproape sigur înarmaţi cu Schmeissere furate, başca armele lor personale. Nu vă străduiţi să-i luaţi prizonieri. Dacă-i zăriţi, trageţi şi lichidaţi-i!

– Ai auzit? întrebă Smith.

– Mă tem că da.

Schaffer trase cocoşul armei.

Umăr la umăr în întuneric, ascultară cu atenţie încordată toate zgomotele: ecoul vocilor, izbiturile paturilor de puşcă, bubuitul uşilor date de perete şi focurile de armă trase atunci când vreuna din ele refuza să cedeze. Zarva se auzea din ce în ce mai aproape.

– Se încinge, şopti Schaffer.

Dar locotenentul subapreciase temperatura. Abia apucă să rostească vorbele, când o mână nevăzută scutură clanţa pe dinafară. Smith şi

Schaffer se lipiră de perete, de-o parte şi de alta a uşii, cu degetele pe trăgaci.

Linişte. Apoi, o lovitură puternică zgudui uşa din ţâţâni. Încă o izbitură, şi câteva aşchii săriră din porţiunea din jurul broaştei, „încă de două ori şi gata”, îşi zise Smith. Dar nimic.

– Hans! exclamă unul dintre nemţi, cu un amestec de consternare şi demnitate ultragială. Ce-o fi în mintea ta? Nu ştii să citeşti?

– Ce să... Tăcu brusc, după care reluă, pe un ton defensiv şi ruşinat: *Damen*! Doamne Dumnezeule! *Damen*!

Cei doi se îndepărtară şi conversaţia lor se pierdu.

– Lăudată fie moştenirea noastră comună anglo-saxonă, murmură Schaffer, uşurat.

– Ce tot îndrugi acolo? întrebă Smith, slăbind strânsoarea pumnilor încleştaţi pe Schmeisser; palmele îi asudaseră.

– Simţul ăsta, total deplasat, al pudoarei... explică Schaffer.

– Aiurea, făcu Smith, sec, nici vorbă de pudoare, e chestie de simţ al conservării. Ţie, de pildă, ţie personal ţi-ar conveni să ai misiunea de a urmări doi trăgători de elită, ştiind că primul cu care ai da nas te-ar ciurui într-o clipită? Ia pune-te în locul lor, cum crezi că te-ai simţi, ai?

– Oribil! recunoscu Schaffer, cinstit.

– La fel şi ei. Aşa că orice motiv plauzibil pentru a abandona urmărirea e binevenit. Prietenii noştri, care tocmai s-au cărat, n-aveau habar dacă e cineva aici şi nici n-aveau interesul s-o afle.

– Lăsaţi-o baltă cu speculaţiile astea psihologice, important e c-am scăpat, ce mai contează restul? Schaffer a scăpat!

– Dacă ai convingerea asta, i-o tăie Smith, atunci meriţi să sfârşeşti în faţa plutonului de execuţie.

– Ei, na-ţi-o bună, adică iar? Cum aşa? făcu Schaffer, neliniştit.

Smith se apucă să-i explice pe îndelete:

– N-om fi noi singurii indivizi capabili de a anticipa jocul urmăritorilor; poţi paria liniştit pe capul tău că de asta sunt în stare atât căpitanul, cât şi sergentul doar ai văzut ce iute s-au prins în legătură cu afurisitul ăla de radio. Una peste alta, cine o să-şi facă până la urmă apariţia aici, o să vadă uşa asta zăvorâtă, o să-şi iasă din minţi şi o să ţină cu tot dinadinsul să ofere unuia dintre ai săi marea şansă de a fi decorat cu Crucea de Fier - post mortem. Cu alte cuvinte, fiul doamnei Schaffer nu este încă în afară de orice pericol.

– Şi atunci, ce facem, şefule? întrebă Schaffer, încet. Mi-a cam pierit cheful.

– Facem o diversiune. Uite cheia, bag-o în broască şi stai cu mâna pe ea, gata s-o răsuceşti când vine momentul. O s-o ştergem în grabă, pe soldaţii cu un asemenea antrenament n-ai cum să-i tragi în piept prea multă vreme.

Scotoci în rucsac şi scoase o grenadă. Se duse în lavabou şi, în întunericul de să-ţi bagi degetele în ochi, descoperi, în cele din urmă, fereastra din dos, orientându-se după o geană de lumină, îşi lipi nasul de geam, dar nu reuşi să vadă nimic. Trase o înjurătură când îşi dădu seama că orice fereastră dintr-o astfel de încăpere n-are cum să fie altfel

decât îngheţată; pipăind, găsi zăvorul şi deschise geamul larg. Cu infinită precauţie, scoase capul pe fereastră.

Nu se întâmplă nimic. Ce-i drept, în apropiere mişunau soldaţi înarmaţi, gata de acţiune, dar nimeni nu se uita în direcţia lui. La vreo cincisprezece metri mai încolo, cinci oameni, aşezaţi în semicerc, stăteau cu pistoalele automate aţintite asupra uşii de intrare a gării. „Aşteaptă să sară iepurii", îşi zise Smith.

Mult mai interesant era camionul gol, parcat la doar doi-trei metri mai încolo, ale cărui lumini de poziţie îl ajutaseră să repereze fereastra. Cu speranţa că vehicolul era un model obişnuit. Smith pregăti grenada, numără până la trei şi o aruncă, prin fereastră, între roţile din spate, ghemuindu-se iute lângă zid.

Cele două explozii - grenada şi rezervorul - se petrecură aproape simultan. O ploaie de cioburi din geamul de deasupra îi căzu pe creştet; urechile îi vuiră din cauza bubuiturii şi a suflului puternic. Smith nici nu se gândi să socotească pagubele produse - nu atât din graba de a o şterge imediat, cât din pricină că întreg camionul era acum mistuit de flăcări. A scoate iară capul pe fereastră ar fi însemnat curată sinucidere. Oricum, orice tentativă de genul ăsta era exclusă, căci limbile de foc, împinse de vânt, începuseră să pătrundă prin geamul spart. Smith se îndreptă, cât putu de repede în patru labe spre vestiar şi se ridică în picioare abia când ajunse în dreptul uşii.

Schaffer, cu mâna pe cheia răsucită în broască, se întoarse spre el:

– Către coline, şefule?

– Către coline.

Aşa cum se aşteptaseră, terasamentul din faţa gării era pustiu. Cei care nu alergaseră, ca din puşcă, să depisteze sursa exploziei, trebuie că fuseseră fulgeraţi de ideea unei tentative de evadare sau a unui act de rezistenţă din partea fugarilor. Oricum, nu se zărea ţipenie şi numai asta conta.

O luară la goană de-a lungul şinelor, până ajunseră la tampoanele de la capătul liniei; le ocoliră şi-şi continuară fuga până la pâlcul de case cu acoperişuri ţuguiate, de pe colina din partea de răsărit a satului. Se opriră să-şi tragă răsuflarea şi aruncară o privire în urmă, către gară.

Deşi nu se putea vorbi de un incendiu în toată regula, văpăile atinseseră doi-trei metri înălţime, iar trombele negre, de fum ce se înălţau în văzduhul nopţii nu lăsau să se întrevadă vreo şansă de înăbuşire a focului.

– N-o să le prea placă asta, zise Schaffer.

– Ce-i drept, nu prea.

– Vreau să zic că acum se vor năpusti pe urmele noastre cu toate întăririle de care dispun. Sus, la castel, au câini dobermani, şi pun prinsoare că au din ăştia şi în tabără. Tot ce ar avea de făcut e să-i aducă la gară, să-i pună să ne adulmece echipamentul, să-i plimbe prin jurul clădirii şi gata! Smith şi Schaffer făcuţi fâşii-fâşii. Cu vânătorii de munte m-aş mai descurca eu, fie ei cât de mulţi, dar în faţa dobermanilor, capitulez, şefule!

– După câte ştiam eu, ţie de cai ţi-era frică, zise Smith, cu blândeţe.

– Cai, dobermani, ce mi-e una, ce mi-e alta, tot patrupezi sunt, iar eu unul n-aş fi ajuns niciodată

veterinar, răspunse Schaffer, privind mohorât în direcţia gării care ardea.

– Nu-ţi fă griji, nici unul din amicii tai cu patru labe n-o să apuce să te deranjeze.

– Nu? făcu Schaffer, neîncrezător.

– Castelul, îl lămuri Smith, pentru asta am venit, ai uitat?

– N-am uitat, răspunse el; văzând că flăcările se înteţiseră şi ajunseseră la peste zece metri înălţime, adăugă: Da' ştiu c-aţi distrus gara până-n temelii, ce părere aveţi?

– Vorba ta, nu era gara noastră. Haidem, trebuie să lăsăm un mesaj şi pe urmă vedem ce primire ni se rezervă la Schloss Adler.

În acest timp, Mary Ellison descoperea cum se desfăşurau „primirile la castel” şi nu avea deloc motive de încântare. Se afla în salonul cel mare, în compania lui von Brauchitsch şi a lui Heidi. Când tocmai cerceta cu privirea zidurile şi dalele de piatră, plafonul întunecat, din stejar, la capătul celălalt al încăperii se deschise o uşă şi în prag apăru o tânără care se îndreptă spre ei în pas de marş. Avea un aer trufaş şi sever. Era, însă, foarte frumoasă, recunoscu Mary, în sinea ei: voinică, blondă, cu ochii albaştri, ar fi putut poza ca manechin reprezentativ pentru cel de-al treilea Reich.

– Bună seara, Anne-Marie, o salută von Brauchitsch, pe un ton lipsit de cordialitate. Să ţi-o prezint pe noua noastră angajată, domnişoara Maria Schenk. Maria, fă cunoştinţă cu secretara colonelului, şefa personalului feminin.

– N-aş zice că te-ai dat peste cap ca să ajungi mai devreme aici, aşa-i Schenk? i se adresă ea cu un glas care, poate că, în alte împrejurări, ar fi sunat plăcut şi melodios. Iar tu, se întoarse ea spre Heidi, măsurând-o cu o privire de gheaţă, tu ce cauţi aici? Doar fiindcă ţi-am dat voie să serveşti masa când a avut colonelul invitaţi...

– Heidi este vara acestei fete şi se află aici cu permisiunea mea, i-o reteză von Brauchitsch, pe un ton aspru, dându-i a înţelege clar că nu era cazul să-şi depăşească atribuţiile.

Anne-Marie îl fulgeră cu privirea, dar nu mai insistă. De altfel, puţini erau aceia care ar fi cutezat să-l înfrunte pe un tip ca von Brauchitsch.

– Intră acolo, Schenk, am să-ţi pun câteva întrebări, îi zise tânăra, indicându-i o uşă laterală.

Mary se uită la Heidi, apoi la von Brauchitsch, care o lămuri, dând din umeri:

– Interogatoriu de rutină, domnişoară, mă tem că n-ai încotro.

Mary intră alături. Anne-Marie închise uşa după ele cu un gest energic. Cei doi, rămaşi în salon, schimbară între ei o privire. Heidi strânse din buze, iar pe chip îi apăru, fugar, o expresie aproape identică cu cea de pe mutra Anne-Mariei. Von Brauchitsch îi răspunse cu gestul universal, vechi de când lumea, al individului care se predă, neavând încotro.

După câteva secunde veni şi confirmarea: de după uşă, răzbătură mai întâi acutele unei voci iritate, apoi ceva care semăna cu o scurtă busculadă, în fine, un ţipăt de durere. Căpitanul îi mai aruncă lui Heidi o privire resemnată, după care se răsuci brusc pe călcâie, la auzul unor paşi

apăsaţi. De ei se apropia un ins masiv, între două vârste, cu chipul oţelit de vânt şi ploi. Deşi îmbrăcat civil, se vedea cât de colo că era ofiţer de carieră. Proaspăt ras, cu maxilarele proeminente, gâtul vânjos, ca de taur, cu părul tuns perie şi ochii albaştri, scormonitori, era imaginea vie a ofiţerului de cavalerie din corpul de ulani ai armatei prusace de pe vremea primului război mondial. Din respectul cu care îl întâmpină von Brauchitsch, reieşi însă limpede că noul venit, colonelul Kramer, nu-i o fosilă.

– Bună seara, domnule colonel.

– Bună, domnule căpitan, bună, domnişoară, le răspunse el, cu un ton neaşteptat de amabil şi curtenitor. Aveţi aerul că aşteptaţi ceva, sau mă înşel eu?

Nu apucară să răspundă, că uşa se deschise şi în prag îşi făcură apariţia Mary şi Anne-Marie. Prima părea că fusese îmbrâncită. Cealaltă, uşor îmbujorată, respira cam anevoie, altminteri îşi păstrase siguranţa de sine şi frumuseţea-i ariană. Mary avea veştmintele în neorânduială, părul despletit şi se vedea bine că plânsese, după urmele de lacrimi de pe obraji.

– Individa asta n-o să ne mai facă greutăţi, anunţă Anne-Marie, cu satisfacţie, dar când dădu cu ochii de Kramer, schimbă tonul: Verific noile angajate, domnule colonel.

– În stilul dumitale, plin de eficienţă, după cum constat, răspunse colonelul sec, clătinând din cap. Când o să-ţi intre odată în cap că fetelor respectabile nu le place să fie percheziţionate în mod brutal şi să li se smulgă de pe ele lenjeria de

corp, ca să vezi dacă au etichete ale magazinelor de pe Piccadily sau de pe strada Gorki?

– Instrucţiunile de securitate, răspunse Anne-Marie, în defensivă.

– Da, da. Oricum, există şi alte metode, i-o tăie Kramer. Angajarea personalului feminin nu intră în atribuţiile adjunctului şefului Serviciului Secret German. Se întoarse către von Brauchitsch, în vreme ce Heidi o ajuta pe Mary să-şi îndrepte ţinuta. Avem vreun eveniment în sat, în seara asta?

Von Brauchitsch dădu din umeri:

– Nimic. Nimic de resortul nostru. Nişte dezertori.

Kramer zâmbi.

– Asta i-am recomandat colonelului Weissner să spună. După părerea mea, prietenii noştri sunt agenţi britanici.

– Ceee?!

– După istoria cu generalul Carnaby, n-ar fi de mirare, zise Kramer, calm. Liniştește-te, domnule căpitan, incidentul e încheiat. În mai puţin de o oră, trei dintre ei vor fi aduşi la interogatoriu. Aş vrea să fii prezent şi dumneata. Cred că va fi o experienţă interesantă şi... hm... instructivă.

– Cu toţii sunt cinci, domnule colonel, i-am văzut cu ochii mei când i-au ridicat de la „Zum Wilden Hirsch”.

– Au fost cinci, îl corectă Kramer. Doi dintre ei - şeful lor şi încă un individ - se află acum la fundul apei, în Blau See. Au condus o maşină şi s-au rostogolit în prăpastie.

Mary, care, cu spatele întors spre bărbaţi, îşi potrivea rochia, înlemni. Păli. Părându-i-se ceva ciudat în atitudinea încremenită a fetei, Anne-Marie

făcu câţiva paşi spre ea. Heidi o apucă însă de braţ şi rosti iute:

– Vară-mii îi e rău. Pot s-o conduc în camera ei?

– Bine, aprobă Anne-Marie, concediindu-le cu un gest scurt. O duci în odaia în care stai tu când vii aici.

Odăiţa era sumbră, ca o chilie, pe jos avea linoleum, iar ca mobilier, un pat de fier, cu aşternutul făcut, un scaun, o măsuţă de toaletă, un dulăpior de vase atârnat pe perete, şi atât. Heidi răsuci cheia în broască.

– Ai auzit? întrebă Mary, cu o voce sfârşită şi chipul vlăguit.

– Am auzit şi nu cred.

– De ce ar minţi?

– Asta cred ei. Heidi continuă pe un ton precipitat, cu inflexiuni aproape dure: E momentul să laşi baltă amorul şi să începi a-ţi pune mintea la contribuţie, în lumea noastră, tipii ca maiorul Smith nu se prăbuşesc cu maşina în prăpastie.

– E lesne să vorbeşti, Heidi.

– Nu mai lesne decât de a da bir cu fugiţii. Eu, personal, sunt sigură că trăieşte. Şi dacă am dreptate, iar el apare aici şi tu nu mai eşti ca să-i poţi da o mană de ajutor, atunci ce-o să i se întâmple? Cum Mary nu-i răspunse şi o privea fix, cu ochii goliţi de expresie, adăugă: O să moară. O să moară, fiindcă tu l-ai abandonat. Dar el, el oare te-ar lăsa în plata Domnului?

Mary dădu din cap că nu.

– Păi, vezi? continuă Heidi, energic. Scoase de sub fustă şi din corsaj câteva obiecte pe care le înşiră pe masă. Uite - un „Lilliput - 21”, automat,

două reviste, un ghem de sfoară, o greutate de plumb, planul castelului şi instrucţiunile.

Se duse spre un ungher al camerei, ridică o scândură din podea, puse totul acolo şi o lăsă la loc.

– Asta e o ascunzătoare destul de sigură.

Mary o privi îndelung; în ochi îi scânteie primul licăr de interes după evenimentele ultimei ore.

– Prin urmare, ştiai că scândura aia e detaşabilă, rosti ea, rar.

– Bineînţeles, doar eu însămi am aranjat ascunzătoarea, acum două săptămâni.

– Şi... şi ştiai încă de-atunci?

– Păi cum altfel? făcu Heidi, surâzând. Ei, noroc şi succes, verişoară!

Mary se lăsă pe pat. Şezu aşa, nemişcată, vreo zece minute, după care se ridică, cu greu, şi se duse la fereastră. Dădea spre nord: văzu un şir de stâlpi, luminile satului şi, dincolo de ele, suprafaţa întunecată a lacului. Peisajul era însă dominat de flăcările şi trombele de fum ce se înălţau în văzduh, de la o clădire situată undeva, pe la capătul satului. După cerul luminat ca ziua pe o rază de aproape o sută de metri, era clar că nici o echipă de pompieri - în caz că ar exista aşa ceva - nu s-ar fi putut apropia prea mult de locul incendiului. Nu va mai rămâne decât un morman de cenuşă fumegândă, când se va stinge de la sine. Mary se întrebă ce-ar putea fi.

Deschise fereastra şi scoase capul cu prudenţă. Nimeni, nici măcar în starea ei depresivă, n-ar fi fost din cale afară de ispitit de un asemenea gest; zidurile castelului şi piscul vulcanic alcătuiau o verticală de circa o sută de metri lungime. Mary simţi că o apucă ameţeala.

Privi în jos, spre stânga: cabina telefericului părăsise staţia şi o luase la vale. Heidi, cu capul scos pe o ferestruică, îi făcea semne cu mâna, dar Mary, cu ochii scăldaţi în lacrimi, n-o zări. Închise geamul, se întinse pe pat şi-şi îndreptă din nou gândul spre John Smith, neştiind dacă mai trăieşte sau nu. Apoi îşi reaminti de misteriosul incendiu din vale.

Smith şi Schaffer se furişară prin dosul caselor, prăvăliilor şi berăriilor, străduindu-se să rămână tot timpul în întuneric. Precauţiile, după cum avu să-şi dea seama Smith, erau însă exagerate, punctul de atracţie în acea noapte fiind, fără îndoială, gara în flăcări. Soldaţii şi localnicii împânziseră uliţa care ducea într-acolo. Trebuie că-i un incendiu straşnic, îşi zise el, judecând după strălucirea cerului şi trosnetele care se auzeau de la mai bine de o sută de metri, ajutate de vântul ce bătea în direcţia opusă. Ca diversiune, era un splendid succes.

Ajunseră în dreptul uneia dintre puţinele construcţii din piatră ale satului - un soi de hambar uriaş, cu porţi duble în spate, care se învecina cu o curticică ce părea a adăposti un garaj. Acolo zăceau câteva maşini prăpădite, cele mai multe fără roţi, zeci de motoare ruginite şi piese disparate, precum şi o grămadă de bidoane de petrol. Se strecurară cu precauţie printre mormanele de fiare până la uşi.

Cheile false se potriviră de minune. Intrară, îşi aprinseră lanternele şi încuiară la loc. Totul dură cât ar fi numărat până la cincisprezece. Câteva strunguri şi niscai scule automate ocupau o parte din garaj. Restul încăperii adăpostea diferite maşini, majoritatea nişte vechituri. Lui Smith îi atrase

imediat atenţia un autobuz mare, galben, parcat exact în dosul uşilor duble de la intrare. Era un autobuz poştal, din genul celor folosite în Alpi, cu coada atât de proeminentă (pentru a face faţă serpentinelor periculoase) încât roţile din spate păreau a fi fixate la mijlocul axei vehicolului. În faţa şasiului fusese anexat un plug uriaş de zăpadă, fapt deloc neobişnuit în munţi pe vreme de iarnă.

– Promite, ai? întrebă Smith.

– Dac-aş fi destul de optimist să cred că o să ne mai întoarcem vreodată pe-aici, as zice că da, răspunse Schaffer, acru. Ştiaţi că există aici?

– Drept cine mă iei, ghicitor în stele? Bineînţeles că ştiam.

Smith se urcă la volan. Cheia era în contact. O răsuci, cu ochii pe acul indicatorului de benzină, care se mişcă până la jumătatea cadranului. Găsi butonul farurilor din faţă şi-l verifică. Becurile se aprinseră. Demarorul funcționă de îndată, dar Smith întrerupse contactul în secunda următoare.

Schaffer urmărea spectacolul cu vădit interes.

– Presupun că ştiaţi că vă trebuie un permis special pentru un asemenea vehicol, nu?

– Am unul pe undeva, pe-aici. Pune în spate jumătate din cantitatea de exploziv. Dă-i zor. Heidi s-ar putea să coboare cu cabina următoare.

Smith sări din maşină, se duse la ieşire, trase zăvoarele de sus şi de jos şi împinse, dar uşa nu cedă mai mult de doi-trei centimetri.

– E lacătul pus, constată el, sec.

Schaffer studie cu privirea plugul masiv de oţel, fixat în botul autobuzului şi clătină din cap, parcă a pagubă:

– Un amărât de lacăt, o vechitură. Nu rezistă... Îmi pare rău de el!

Ninsoarea încetase, dar vântul bătea acum straşnic, dinspre vest. Mase de nori negri goneau pe cer, iar valea era când scufundată într-un întuneric sumbru, când luminată orbitor de razele strălucitoare ale lunii. La capătul satului, însă, nici pomeneală de astfel de alternanţe lumină-întuneric; văpăile care mistuiau gara scoseseră luna din competiţie. La nici o sută de metri de staţie, cabina funicularului se scutura înfricoşător în bătaia vântului năpraznic, dar, pe măsură ce cobora, legănatul se atenua şi încetă cu totul la punctul terminus.

O ultimă smucitură şi Heidi, singura pasageră, îşi făcu apariţia. Cineva fluieră în surdină primele măsuri din „Lorelei”. Se răsuci pe călcâie şi se apropie, cu paşi rari, de două siluete albe, ghemuite într-un colţ.

– În lumea noastră, tipi de-alde maiorul Smith n-au cum să se prăbuşească într-o prăpastie, rosti ea calm. Făcu un neaşteptat pas înainte şi-i îmbrăţişă pe rând, sărutându-i pe obraji. Dar tot mi-am făcut griji din pricina voastră, adăugă ea.

– Foarte bine, ţine-o tot aşa, dar, în privinţa lui, n-ai de ce, zise Schaffer.

Heidi arătă cu mâna înspre capătul satului. Deşi la o distanţă apreciabilă, priveliştea gării în flăcări era un adevărat spectacol.

– Asta-i opera voastră?!

– Din greşeală, explică Smith.

– Îhî, i-a alunecat mâna, completă Schaffer.

– Voi doi ar trebui să vă prezentaţi la un concurs de vodevil, drept cuplu de comici. Redeveni brusc, gravă: Mary crede că aţi murit amândoi.

– În schimb, Weissner crede exact pe dos, zise Smith. Maşina care s-a prăbuşit peste parapet era goală, aşa că tipii sunt pe urmele noastre.

– Nu mă surprinde, şopti fata, ia priviţi ce mai incendiu! După o pauză, reluă pe un ton sumbru: Nu numai ei sunt pe urmele voastre. Kramer ştie că sunteţi agenţi britanici, într-o misiune de salvare a generalului Carnaby.

– Ia te uită... făcu Smith, cu un aer gânditor. Mă întreb ce păsărică o fi ciripit chestia asta în scoica urechii lui Kramer. O păsărică venită tare de departe, cred eu.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Nimic, n-are importanţă.

– Cum adică, n-are importanţă? Nu înţelegi odată? îl imploră ea, cu disperare în glas. Ei ştiu, sau vor afla dintr-o clipă într-alta că sunteţi în viaţă. Prin urmare, se aşteaptă să vă faceţi apariţia acolo, sus.

– Vai, scumpa mea Heidi, interveni Schaffer, dar tu ignori subtilităţile jocului: ceea ce nu ştiu ei, în schimb, este că noi ştim că suntem aşteptaţi. Cel puţin, cam asta e ideea mea.

– Fluieri în pustiu, locotenente. Şi încă ceva: prietenii noştri urmează să fie aduşi la castel dintr-un minut în altul.

– Pentru interogatoriu? întrebă Schaffer.

– Mă-ndoiesc c-ar fi fost invitaţi la ceai, zise fata, înţepat.

– Corect, încuviinţă Smith, urcăm şi noi odată cu ei.

– În aceeaşi cabină? Judecând după tonul întrebării, altminteri formulată limpede, Heidi nu părea a fi convinsă că maiorul e în toate minţile.

– Nu „în”, ci „cu”. Smith se uită la ceas. Autobuzul din garajul lui Sulz. Să fii acolo în 80 de minute. Şi... hm... adu două lăzi cu sticle de bere, goale.

– Două lăzi cu... bine, bine, sigur că da, făcu Heidi, acum convinsă de-a binelea. Sunteţi nebuni amândoi.

– Se vede de la o poştă în fiece cuvânt şi fiece faptă, fu de acord Schaffer. Apoi, redevenind serios: Roagă-te pentru noi, scumpo. Iar dacă nu ştii nici o rugăciune, ţine-ne pumnii strânşi, până-ţi înţepenesc.

– Vă rog să vă întoarceţi, îi imploră ea. Glasul i se frânse; avu o ezitare, de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar se răsuci pe călcâie şi plecă.

Schaffer se uită în urma ei, admirativ:

– Priviţi-o pe viitoarea doamnă Schaffer, rosti el, pe un ton solemn. Cam nărăvaşă şi repezită, aş zice... dar, o chestie amuzantă, mi s-a părut că i-au dat lacrimile acum, la sfârşit.

– Poate că şi tu ai fi nărăvaş, repezit şi emotiv, dacă ai fi trecut prin ce-a trecut ea în ultimii doi ani şi jumătate, îl replică Smith, morocănos.

– Poate că lucrurile n-ar sta chiar aşa, dacă ar ştii şi ea ceva mai mult despre ceea ce se petrece...

– N-am timp să fac instructaj complet la toată lumea.

– Asta aţi putea s-o mai ziceţi o dată. Secretos mai sunteţi, şefule!

– Cam aşa. Smith se uită la ceas. Ce n-aş da să se grăbească ăia!

– Mă rog, asta-i valabil numai pentru dumneavoastră. Da'... când o să... dacă o să reuşim să... plecăm de-aici, vine şi ea cu noi?

– Cine să vină cu noi?

– Cum cine, Heidi, bineînţeles!

– Heidi, bineînţeles! Dacă izbutim, iar asta depinde de Mary, iar Mary a fost adusă de...

– Bine, mi-ajunge. Schaffer rămăsese cu privirea pironită în urma fetei care se îndepărta. Ce senzaţie va face ea la Savoy Grill, rosti, gânditor.

# Capitolul 6

Secundele se prefăceau lent în minute, iar minutele, la rândul lor, se scurgeau şi mai încet, ca într-o agonie ce nu se mai sfârşea. Trecu aproape un sfert de ceas, răstimp în care lumina strălucitoare a razelor de lună şi bezna totală se tot succedară, de vreo douăzeci de ori, datorită trecerii norilor înneguraţi deasupra văii. Frigul se înteţise şi cei doi pândari îngheţaseră până în măduva oaselor. Continuară însă veghea. N-aveau încotro: la Schloss Adler nu puteau ajunge fără „suită”, iar „însoţitorii” se lăsau aşteptaţi.

Tăceau amândoi, fiecare adâncit în propriile-i gânduri. Smith n-avea cum ghici ce-i trecea lui Schaffer prin minte; poate era scufundat într-o reverie în care se vedea instigatorul unor busculade în niscai cârciumi londoneze în West End. Cât despre sine, cu temperamentul său pragmatic, se concentra asupra viitorului imediat, reprimându-şi orice alte idei. Era tot mai îngrijorat din pricina frigului cumplit care risca să le împuţineze şansele de a ajunge la castel nevătămaţi. În ciuda faptului că tropăiau de zor şi-şi mişcau braţele, gerul îşi înfigea colţii tot mai adânc în trupurile lor. Pentru misiunea care-i aştepta, aveau nevoie de forţă fizică şi de capacitatea de a reacţiona rapid, iar ei simţeau cum li se sleiesc puterile. Se întrebă, la un moment dat, cam ce sorţi de izbândă le-ar da un agent de pariuri la cursele de cai, dar alungă iute gândul ăsta sumbru. Când nu ai de ales, n-are nici un rost să faci astfel de speculaţii; în fond, tot aveau să se

lămurească în curând, direct. Mult-aşteptata „companie” sosi, în sfârşit.

Două automobile de campanie ale Alpenkorps-ului, primul cu sirenă şi cu faruri orbitoare, vâjâiră pe uliţa mare a satului exact în intervalul când luna îşi făcuse din nou apariţia dintre nori, scăldând în lumină întreaga vale. Smith şi Schaffer se uitară la cer, apoi schimbară priviri între ei. Fără un cuvânt, se ascunseră mai bine în conul de umbră al laturii vestice a staţiei. Traseră piedica pistoalelor automate Schmeisser; declicul se auzi nefiresc de tare.

Motoarele se opriră şi farurile se stinseră brusc, în clipa când cele două maşini traseră la scară. Din ele năvăliră nişte indivizi care se aliniară rapid. Smith numără doisprezece: un ofiţer, opt ostaşi, Carraciola, Thomas şi Christiansen. Cele opt santinele aveau armele pregătite de tras - precauţie altminteri inutilă, întrucât prizonierii erau cu mâinile legate la spate. Aşadar, armele nu erau pregătite pentru paza ostatecilor, ci pentru a le zădărnici, lui Smith şi lui Schaffer, orice încercare de a-i salva pe cei arestaţi. „Ce-i drept, noi doi ne-am câştigat o frumoasă reputaţie”, gândi Smith. Cu toate acestea, spectacolul nu era neliniştitor, ba, dimpotrivă: dacă nemţii ar fi cunoscut adevăratul motiv al prezenţei sale în Bavaria, ar fi ştiut că pentru însoţirea prizonierilor până sus, era suficientă şi o puşcă cu aer comprimat, că tot nu s-ar fi întâmplat ceva.

Cei doisprezece intrară, unul câte unul, în staţie. Smith îi făcu semn lui Sehaffer. Îşi atârnară Schmeisserele pe umăr; se căţărară iute, fără zgomot, pe acoperişul abrupt şi lunecos al clădirii, apoi se târâră anevoie spre muchia dinspre faţadă,

de sub care urma să apară cabina funicularului, pentru a-şi începe lunga cursă spre castel. Smith îşi dădea bine seama că poziţia lor era extrem de riscantă; în ciuda echipamentului alb, de camuflaj, oricine s-ar fi nimerit să-şi ridice ochii spre ei, i-ar fi zărit imediat. Din fericire, nu trecu nimeni. Spectacolul gratuit al gării incendiate atrăsese un puhoi de gură cască. Apoi, când cabina se puse în mişcare, luna dispăru sub pătura de nori.

Aşteptară, încordaţi, ivirea cabinei de sub streaşină; coborâră picioarele şi, când armătura de suspensie ajunse în dreptul lor, se agăţară de cablu, lăsându-se să alunece uşor pe acoperişul cabinei.

Mary străbătu cu pas uşor culoarul întunecos cu pardoseală de piatră, numărând din mers uşile. La a cincea, se opri, îşi lipi urechea, apoi se aplecă şi trase cu ochiul pe gaura cheii. Bătu uşor, dar nu-i răspunse nimeni. Bătu încă o dată, mai tare. Aceeaşi tăcere, încercă clanţa: uşa era încuiată. Scoase din poşetă o legătură de chei false. Când dădu de cea potrivită, se strecură iute înăuntru şi aprinse lumina.

Odaia, măcar că avea acelaşi pat de fier prevăzut de regulament, era considerabil mai bine mobilată decât a ei: covor mare, două fotolii, un scăunel pe care se afla o uniformă de Oberstleutnant[7], un şifonier masiv şi un scrin acoperit cu o placă de sticlă, pe care zăceau un centiron, o puşcă şi un binoclu.

Mary încuie uşa, scoase cheia din broască şi se îndreptă spre fereastră, trăgând-o în sus. Scoase capul. Constată că se afla exact deasupra

[7] Locotenent colonel (germ.) (N.T.)

acoperişului staţiei de funicular, acoperiş extrem de înclinat, care pornea chiar din zidul castelului. Se retrase. Scoase din poşetă un ghem de sfoară de al cărei capăt era legată o greutate, îl aşeză pe pat, apoi scoase binoclul şi se uită spre staţie, în vale. Zgribulită, potrivi lentilele până ce prinse în obiectiv linia cablurilor aeriene. Conştientă că nu se putea înşela, desluşi în depărtare conturul întunecat al cabinei care ajunsese, parcă gâfâind, la pilonii din mijloc, şi înainta spre înălţimi cu hurducături groaznice, în rafalele vântului.

Culcaţi pe acoperiş, Smith şi Schaffer se agăţau cu disperare de armătura de suspensie, singurul lor punct de sprijin. Pe pojghiţa groasă de gheaţă, n-aveau cum să se proptească în tălpi, aşa că trupurile le alunecau la voia întâmplării, când într-o direcţie, când într-alta, la fiecare smucitură a cabinei. Muşchii mâinilor, ai braţelor şi ai umerilor li se încordaseră mai cumplit decât se aşteptase Smith, iar greul abia avea să vină.

Schaffer îşi răsuci gâtul şi privi în jos. Priveliştea era ameţitoare, pe drept cuvânt i se tăie răsuflarea de groază. Toată valea părea a se roti de-a lungul unui arc de 45 de grade. Acum vedea şirul de pini de pe panta vestică, acum dispărea valea de sub ei, pentru ca, în clipa următoare, să aibă sub ochi arborii de pe versantul estic. Se forţă să privească numai în sus, dar nici aşa nu fu mai bine; luminile de la Castelul Vulturilor se roteau în acelaşi carusel nebunesc. Parcă s-ar fi dat într-una din maşinile infernale dintr-un parc de distracţii, gen „montagne russe”, cu diferenţa, deloc neglijabilă, că toate acelea erau prevăzute cu centuri de siguranţă

şi alte mecanisme care îl împiedicau pe pasager să zboare de pe scaun. Vântul se tânguia amarnic printre cablurile şi armăturile de suspensie. Schaffer se uită în altă parte, strânse din pleoape şi scoase un geamăt.

– Tot mai crezi că mijlocul de transport cel mai prost din lume e calul? îl întrebă Smith, la ureche.

– Daţi-mi înapoi cizmele şi şaua, zise Schaffer, scâncind apoi cu glas şi mai disperat: Vai de mine, nu, niciodată!

Pe neaşteptate, luna reapăru, scăldându-i pe cei doi bărbaţi în lumina ei palidă şi rece. Calculând momentul în care încleştarea braţelor risca să slăbească, îşi traseră glugile peste ochi şi se făcură una cu acoperişul.

La Schloss Adler, două perechi de ochi urmăreau cu înfrigurare înaintarea căznită a cabinei, aflată acum în bătaia lunii. Cu binoclul, Mary distinse clar siluetele culcate pe acoperiş. Privi câteva clipe, după care renunţă, întorcându-şi privirea în gol, cu chipul golit de expresie, De-a lungul crenelurilor, la vreo cincisprezece metri deasupra capului ei, patrula o santinelă cu arma la umăr şi ochii aţintiţi asupra funicularului care se târa încet, în sus: dar nu rezistă multă vreme. Deşi cu cizme şi mănuşi şi înfofolit până-n dinţi, soldatul tremura de frig. Nu era o noapte de contemplat stelele, aşa, aiurea.

Indiferenţa era o stare de spirit cu totul absentă printre pasagerii de pe acoperişul cabinei, care parcurgea acum segmentul final al traseului - cel dintre ultimul pilon şi staţia de la castel. Urma momentul adevărului, minutul final în care,

amândoi, cugetă Smith, riscă să-şi zdrobească oasele în prăpastia adâncă.

Se uită pe cer. Luna continua să navigheze maiestuos pe crâmpeiul de senin, dar se apropia de un alt nor. Zidul castelului, la poalele căruia se afla staţia, se înălţa pe verticală chiar deasupra lor. Cabina străbătea acum o pantă foarte abruptă, încât se apropiase atât de mult de ţăruşul vulcanic de puteau să-l atingă cu mâna. Jos, pe colinele de la baza piscului, zăriră santinelele de pază şi dobermanii lor, reduşi la dimensiunile unor gângănii.

– I se potriveşte, nu? întrebă Schaffer, hodoronc-tronc, cu o voce răguşită de emoţie; chipu-i trăda încordare şi teamă. Frumos nume!

– Despre ce vorbeşti?

– Heidi!

– Vai! Smith avea priviri pironite pe clădirea staţiei, de care se apropiau vertiginos. O cheamă Ethel.

– Nu era musai să mi-o spuneţi, făcu Schaffer, pe un ton de mâhnire ipocrită. Amuţi însă când îşi îndreptă ochii în direcţia în care se uita Smith. Cu o voce gâtuită, rosti, în sfârşit: Aţi văzut panta afurisitului ăla de acoperiş?

– La asta mă uitam. Smith scoase cuţitul din teacă şi-şi încleştă iute cealaltă mână de braţul de suspensie, în secunda în care o smucitură violentă fu cât p-aci să-l dea jos. Pregăteşte-ţi cuţitul şi fereascâ sfântul să-l scapi dintre degete!

Luna se ascunse după o pătură de nori. Valea se scufundă în beznă. Odată cu apropierea cabinei de staţie, când legănatul i se mai domoli, Smith şi Schaffer se retraseră, încet-încet, spre partea din spate; se ridicară iute în picioare şi înşfăcară fiecare,

cu mâna pe care o aveau liberă, cablul telefericului, luptându-se din răsputeri să-şi menţină echilibrul pe pojghiţa înşelătoare de polei. Când trecură şi de armătura de suspensie, Smith plonja înainte, prăbuşindu-se pe acoperişul staţiei. Cu dreapta, înfipse cuţitul oblic în jos. Lama se implântă adânc în lemn. După o clipă, Schaffer ateriza şi el, iar cuţitul pătrunse instantaneu, dar lama se frânse. Locotenentul îşi desprinse degetele de pe mâner şi-şi înfipse, disperat, unghiile în gheață, zgâriind pojghiţa, dar neizbutind să se susţină. Îşi scoase cu dinţii mănuşa stângă şi se propti în ambele mâini, cu toată forţa de care era în stare. Ritmul alunecării încetini, dar nu suficient. Când nu mai găsi nici un punct de sprijin pentru picioare, îşi dădu seama că începuse să alunece peste muchia acoperişului, şi că primul obstacol de care se va izbi trupul său în cădere va fi stânca situată la baza ţăruşului vulcanic, cam la o sută de metri în vale.

Cât despre Smith, el căzuse într-o poziţie cu totul diferită de cea calculată iniţial. Abia după câteva secunde văzu că Schaffer nu se afla alături de el. Se răsuci în cerc şi-i zări chipul albit de spaimă. Ca prin ceaţă, avu imaginea unghiilor brăzdând gheaţa şi a trupului care luneca tot mai tare, urmând a se prăbuşi în gol. Cu stânga, îl înhaţă pe Schaffer, fulgerător, de încheietura mâinii drepte, cu o forţă care, chiar în împrejurările acelea, îl făcu pe locotenent să icnească de durere.

Rămaseră aşa, nemişcaţi, câteva clipe, cu braţele şi picioarele larg desfăcute, lipiţi de suprafaţa lunecoasă a gheţii. Viaţa amândurora depindea de cuţitul subţire de care se ţinea Smith; Schaffer, susţinut de braţul încordat al acestuia,

începu să se târască, centimetru cu centimetru, în sus. După treizeci de secunde grele, ajunse la acelaşi nivel cu Smith.

– Ăsta nu-i piolet, ci doar un cuţit, nu mai rezistă mult, zise Smith, cu un glas ca de iască. Altul nu mai ai?

Sleit de puteri, incapabil de a scoate măcar un sunet, Schaffer dădu din cap că nu.

– Vreun piolet?

Răspunsul fu acelaşi.

– Lanternă?

De data asta, Schaffer făcu semn că da. Se scotoci cu stânga reuşind, în cele din urmă, să extragă de undeva, din costumul care-l stânjenea, o lanternă.

– Deşurubeaz-o, scoate-i fundul şi bateria şi aruncă-le, îi spuse Smith.

Locotenentul îşi duse mâna stânga spre cea dreaptă, prinsă în cangea mâinii lui Smith, extrase fundul şi bateria şi fixă cilindrul gol în gheaţă, răsucindu-l spre sine. Îşi mişcă dreapta, iar Smith slăbi strânsoarea. Rămase apoi imobil. Smith zâmbi:

– Încearcă acum să mă ţii tu pe mine.

Schaffer îl prinse de încheietura mâinii stângi.

Maiorul îşi desprinse cu prudenţă degetele de prăselele cuţitului. Corpul lanternei promitea să reziste. Căpătând încredere, Smith sapă cu cuţitul o scobitură în lemn, în care să-şi poată propti palma îndoită, la căţărat. Îi dădu lui Schaffer unealta, îşi lăsă costumul în jos, până la brâu şi desfăşură câteva bucle de frânghie, legând strâns capătul liber de cureaua celuilalt.

– Acum, cu cuţit şi lanternă, crezi că te poţi ţine?

– Cum adică? Schaffer încercă rezistenţa celor două obiecte şi zâmbi, ce-i drept, cam crispat, dar zâmbi. După spaima pe care am tras-o... hm... aţi văzut vreodată o maimuţă căţărându-se într-un cocotier?

Mary, aflată în odaia situată la circa 15 metri deasupra capetelor lor, se retrase de la fereastră şi trânti binoclul pe scrin. În degetele-i tremurânde, partea metalică a instrumentului zornăi ca nişte castaniete pe un ring de sticlă. Reveni la geam şi începu să lase în jos frânghia prevăzută cu o greutate.

Smith isprăvi căţăratul pe panta acoperişului; îl prinse pe Schaffer de mână, se înălţă în picioare pe porţiunea plată şi desfăşură ultimele bucle din frânghia răsucită în jurul taliei. În ciuda temperaturii cu mult sub zero grade, Schaffer îşi şterse fruntea de sudoare, abundentă ca pe vreme caniculară.

– Frate, exclamă el. Îţi datorez un contra-serviciu, cum ar fi, de pildă, un bilet de funicular...

Smith rânji vesel, îl înşfăcă de umăr, se întinse şi apucă frânghia care atârna. O scutură de două ori şi coarda, mânuită de Mary, se înălţă uşor. Smith aşteptă cele două scuturături de sus - semnalul că fusese bine fixată şi că putea începe urcuşul.

Ajunsese la jumătatea distanţei, când, de după nori, reapăru luna. Silueta lui Smith, în uniforma de vânător de munte, se desena perfect pe albul strălucitor al zidurilor castelului. Rămase acolo, atârnat, neîndrăznind să facă nici o mişcare, cât de mică, nici măcar să-şi arunce o privire în sus

sau în jos, de teama de a nu fi cumva zărit de inamic.

Schaffer, care se afla la vreo opt metri mai jos, scrută valea de după muchia acoperişului staţiei. Santinelele, însoţite de câini, îşi continuau rondul. Dacă se vor uita în sus, îl vor descoperi pe Smith imediat. Îmboldit de cel de-al şaselea simţ, cel de-ţi face părul măciucă, Schaffer îşi ridică privirile, dându-şi capul pe spate. Înlemni de-a binelea: santinela de pe castel îşi isprăvise rondul şi se sprijinea cu mâinile de parapet contemplând valea, cu ochii aţintiţi, asupra ultimelor flăcări ce mistuiau gara. Numai puţin să-şi fi coborât privirea şi sigur l-ar fi reperat pe Smith într-o clipă - şi gata, totul s-ar fi dus de râpă. Cu dreapta, Schaffer îşi scoase încet Lugerul, cu amortizorul pregătit, sprijinindu-l, după tehnica poliţiştilor, pe încheietura mâinii stângi. Era absolut sigur că l-ar fi nimerit mortal din primul foc, dar problema era alegerea momentului, cântărirea şanselor. Dacă aştepta clipa în care vor fi văzuţi, riscul era ca soldatul să dea un chiot de alarmă şi să se ferească înainte de a apuca să apese pe trăgaci. Dacă trăgea în el înainte de acel moment, se ivea un alt pericol: cadavrul se putea rostogoli peste parapet, zdrobindu-se de acoperişul staţiei, după care să alunece mai departe, în vale, în preajma patrulelor şi a câinilor. O posibilitate şi nu o probabilitate, gândi Schaffer: izbit de glonţ corpul ar cădea, aproape cert, pe o parte. Schaffer nu trăsese niciodată, fără avertisment, asupra unui semen, dar de data asta n-ar fi ezitat s-o facă, şi încă cu sânge rece. Fixă pata luminoasă de pe toracele soldatului şi începu să apese uşor pe trăgaci.

Luna dispăru după un nor.

Schaffer lăsă arma jos, cu o mişcare lentă, şi-şi şterse din nou sudoarea de pe frunte. Pe o asemenea noapte, gestul aproape că devenise un tic.

Smith ajunse la fereastră. Sări prichiciul, apoi scutură frânghia de două ori - semnalul convenit pentru ca Schaffer să urce şi el. În odaie era un întuneric de să-ţi bagi degetele în ochi. Abia apucă să se apropie de patul de campanie, tras la geam ca ancoră pentru coarda de pe zid, când cineva i se aruncă de gât şi prinse a-i murmura nedesluşit la ureche:

– Haide, haide, uşurel, protestă Smith, vlăguit, luptând să-şi recapete răsuflarea. Îşi adună totuşi, puterile, şi o îmbrăţişa. „Manifestare vădită de indisciplină în efectuarea misiunii, dar, de data asta, n-o să raportez mai sus” gândi maiorul...

Fata rămase agăţată de el, tăcută, până când îşi făcu apariţia şi locotenentul Schaffer, care îşi târî trupul peste pervaz, prăbuşindu-se, epuizat, pe somieră. Abia îşi trăgea sufletul, cu aerul unui om care trecuse prin multe.

– În coşmelia asta... nu sunt ascensoare? întrebă el, gâfâind.

– Ţi-ai pierdut antrenamentul, îi răspunse Smith, sec, îndreptându-se spre uşă. Răsuci comutatorul, apoi stinse iute lumina. Fir-ar...! Bagă frânghia înăuntru şi trage perdeaua!

– Aşa erau trataţi ăia de pe galere, pe vremea romanilor, se văicări Schaffer, dar ordinul fu executat cât ai zice peşte. În timp ce Smith mută patul la loc, locotenentul vârî frânghia în sacul de pânză, în care, pe lângă salopetele de camuflaj şi Schmeissere, se mai aflau nişte grenade şi un stoc

de explozibil. De-abia isprăvi de legat sacul la gură, când auzi zgomotul unei chei răsucite în broască.

Smith îi făcu semn fetei să rămână pe loc, iar el se propti iute îndărătul uşii. Schaffer, în ciuda stării sale de epuizare fizică, se lungi pe podea în spatele patului, cu iuţeala unei pisici. Uşa se deschise şi în prag îşi făcu apariţia un locotenent-major care se opri brusc, dând cu ochii de Mary, ce încremenise, cu mâna la gură. Expresia de uimire de pe chip lăsă loc unui surâs larg de plăcute anticipaţii. Păşi în odaie, dar braţul lui Smith lovi ca fulgerul. Tânărul ofiţer se prăbuşi.

Smith se apucă să cerceteze planul castelului, pe care i-l dăduse Mary, răstimp în care Schaffer îl legă fedeleş pe intrus cu frânghia de nailon; îi puse căluş şi-l împinse, în poziţie ghemuită, în dulap. Ca măsură de precauţie, propti patul cu speteaza în uşă.

– Gata, şefule, vă stau la dispoziţie.

– Aşa. M-am orientat. Mai întâi, la stânga, pe scări în jos, pe urmă a treia, la dreapta. Salonul auriu. Acolo e salonul de recepţii al colonelului Kramer; protocol complet, plus galeria menestrelilor.

– Ce-i aia, „galeria menestrelilor”?

– O galerie pentru menestreli. Apoi, următoarea la dreapta, şi ajungem în aripa de est. Coborâm iar, a doua la stânga. Centrala telefonică.

– De ce acolo? Am tăiat, doar, legăturile.

– Nu şi pe cele dintre castel şi barăci. Ce-ai fi vrut, să-i facem să pună în stare de alertă un regiment întreg de vânători de munte? Se întoarse spre Mary: Elicopterul mai e aici?

– Când am venit eu, era.

– Elicopterul? se miră Schaffer. Ce să caute pasărea cu morişcă în combinaţia asta?

– O să-ţi spun eu ce: indivizii ar putea-o folosi, fie ca să-l care pe Carnaby în altă parte (nu-i exclus să fie destul de nervoşi la gândul că suntem încă în libertate), fie pentru a împiedica fuga noastră.

– Dacă vom reuşi s-o ştergem.

– Asta-i chestia. Cum te descurci la imobilizarea elicopterelor, locotenente? În raportul dumitale se afirmă că la data la care te-am recrutat, scormonindu-se pe fundul butoiului, erai şofer de curse cu mari perspective şi un mecanic foarte priceput.

– M-am înscris voluntar, preciza Schaffer, cu un aer demn. Cât despre pricepere, ştiu eu? Dar cu un ciocan de două chile, îţi scot din funcţie orice, de la buldozer la bicicletă.

– Dar fără un ciocan de două chile? Nu suntem la reuniunea maiştrilor cazangii.

– Am reputaţia unui lucrător de fineţe.

– Cum am putea să ne zgâim şi noi la maşinăria asta? o întrebă Smith pe Mary.

– Cinci paşi mai încolo, în direcţia aia, răspunse Mary, arătând spre uşă. Toate ferestrele de pe coridoare dau în curte.

Smith deschise uşa, aruncă o privire în dreapta şi în stânga pe culoar şi se îndreptă, împreună cu Schaffer, spre o fereastră de pe partea cealaltă.

Apariţiile şi dispariţiile lunii nu influenţau cu nimic intensitatea luminii din curtea castelului. Două lămpi uriaşe, cu arc, străjuiau, de-o parte şi de alta, porţile cu drugi grei. O altă lampă era aprinsă în celălalt capăt ai curţii, deasupra intrării principale.

La trei metri înălţime, pe zidurile dinspre răsărit şi apus, fuseseră fixate patru felinare speciale pentru vreme de furtună. Vreo douăsprezece ferestre de pe laturile de est şi de nord erau luminate. Cea mai mare intensitate o avea însă lampa cu arc instalată deasupra elicopterului, acoperit acum de o prelată. Un tip în salopetă verde, cu un chipiu cu cozoroc înalt, meşterea ceva la motor. Smith, îl apucă de braţ pe Schaffer şi se întoarseră împreună în odaia unde-i aştepta Mary. Închiseră uşa după ei.

– Planul operaţiunii se configurează cât se poate de clar, mă refer la blocarea elicopterului. Mă duc spre poarta principală, le imobilizez pe cele patru santinele, le ştrangulez dobermanii, secer la pământ două-trei persoane înarmate care patrulează în curte în permanenţă, anihilez vreo douăzeci de soldaţi care beau bere în cantina de vizavi, iar după aia, îl lichidez pe individul care repară motorul şi, în fine, blochez elicopterul. Blocarea elicopterului e un fleac, nu?

– Stoarcem noi o soluţie, îl încuraja Smith.

– Nu mă îndoiesc, făcu Schaffer, fără entuziasm. Tocmai de asta mă temeam.

– Pierdem timpul. De planul castelului n-o să mai avem nevoie. Smith îl împături şi-l dădu lui Mary. Se încruntă când fata deschise poşeta, să-l puie la loc. Doar ştii foarte bine că Lilliputul trebuie păstrat asupra ta şi nu acolo. Îi întinse pistolul Mauser, pe care-l luase de la colonelul Weissner. Pe ăsta să-l ţii în poşetă. Lilliputul îl porţi totdeauna cu tine.

– Îl ascund când ajung în camera mea, îi replică Mary, pe un ton înţepat.

– Şi, în plus, cu locotenentul ăsta yankeu în preajmă... cu privirea lui pofticioasă, comentă Schaffer, cu tristeţe. Slavă domnului, acum sunt un alt om.

– Mintea lui pluteşte în sfere mai înalte, adăugă Smith. Se uită la ceas. Avem nevoie de treizeci de minute.

Se furişară cu precauţie, pe coridor, pe care-l parcurseră însă cu pas vioi şi sigur, nemaifăcând nici un efort de a se ascunde. Smith îşi legăna cu dezinvoltură sacul încărcat cu Schmeissere, frânghie, grenade şi explozibil. Trecură pe lângă un soldat cu ochelari, care căra un teanc de hârţoage, şi pe lângă o fată ce ducea o tavă încărcată, fără ca vreunul din ei să le arunce măcar o privire. La capătul coridorului, o luară la dreapta, ajunseră la o scară circulară, şi coborâră trei etaje, până la parter. Trecură printr-un culoar scurt şi lat, cu câte două uşi de-o parte şi de cealaltă, şi se pomeniră în faţa uşii principale, care dădea în curte.

Smith o deschise şi se uită afară. Priveliştea corespundea aproape întru totul descrierii „însufleţite” auzite de la Schaffer: soldaţii de pază bine înarmaţi şi câinii poliţişti mişunau peste tot, atât de numeroşi încât i-ar fi zdruncinat oricui stăpânirea de sine. Mecanicul în salopetă meşterea mai departe la motorul elicopterului. Smith închise încetişor şi încercă apoi prima uşă pe dreapta. Era încuiată.

– Fii cu ochii-n patru, îi spuse lui Schaffer.

Acesta se postă la capătul coridorului. Smith îşi scoase cheile false; la a treia încercare, broasca cedă. Îi făcu semn lui Schaffer să-l urmeze.

Înăuntru, după ce încuiară uşa, începură să studieze încăperea, slab luminată - ceea ce, de fapt, le convenea - de fascicolul ce pătrundea prin fereastra fără obloane, din curte. Îşi dădură seama că se aflau în sediul brigăzii de pompieri a castelului. Pe pereţi atârnau cilindri cu suluri de furtun, salopete de azbest, căşti şi topoare; pe duşumea erau înşirate pompe manuale pe rotile, cilindri cu bioxid de carbon şi diferite extinctoare pentru flăcările izbucnite din vapori de benzină sau dintr-un scurtcircuit.

– Perfect, şopti Smith.

– Nici că se putea mai grozav, încuviinţă Schaffer. Dar la ce anume vă referiţi?

– Dacă lăsăm pe vreunul aici, n-are cum să fie descoperit decât în eventualitatea unui incendiu. Clar? Aşaaa... Îl luă pe tânăr de braţ şi-l conduse spre fereastră. Flăcăul ăla care lucrează la elicopter e cam de statura ta, nu ţi se pare?

– Nu-mi dau seama; şi dacă ideea care v-a venit e aia la care mă gândesc eu că v-ar fi venit, nici nu ţin să aflu.

Smith trase obloanele, se duse la uşă şi aprinse lumina:

– Ai tu vreo idee mai bună?

– Daţi-mi un răgaz, se tângui el.

– De unde să-ţi dau ce n-am? Scoate-ţi haina şi stai cu pistolul aţintit asupra uşii. Mă-ntorc într-o clipă.

Smith ieşi, închizând uşa după el, dar fără a răsuci cheia; parcurse culoarul cel scurt, se duse în curte şi făcu câţiva paşi până la scăriţa elicopterului. Îl privi pe omul care lucra sus - un bărbat înalt, viguros, pe al cărui chip prelung şi inteligent era

întipărită o expresie sumbră. „Aceeaşi mină aş avea şi eu, dacă aş lucra cu scule de metal, fără mănuşi pe gerul ăsta”, cugetă Smith.

– Dumneavoastră sunteţi pilotul? îl întrebă.

– Nu s-ar zice, aşa-i? replică omul, pe un ton scârbit. Lăsă jos cheia de piuliţe să-şi sufle în pumni. La Templehof au doi mecanici pentru maşinăria asta: un ţăran din Suabia şi un ucenic fierar din Harz! Cum ţin la viaţă, sunt nevoit să mă ocup singur de reparaţiile mecanice. Ce doriţi?

– Eu personal, nimic. Reichsmareşalul Rosemeyer la telefon.

– Reichsmareşalul?! Nu-i nici un sfert de ceas de când am vorbit cu el.

– Adineaori s-a telefonat de la Cancelaria din Berlin. Se pare că-i ceva urgent. Smith simula o uşoară nerăbdare: Aţi face mai bine să vă grăbiţi. Intrarea principală, pe urmă prima la dreapta.

Smith se dădu la o parte, privind în jur cu un aer firesc. La nici şapte metri de ei se afla o santinelă cu un doberman în lesă, care nu le dădu însă nici o atenţie. Ostaşul, cu faţa vânătă de frig, ascunsă în gulerul ridicat, şi mâinile înfundate adânc în buzunare, respira anevoie în aerul îngheţat şi era prea măcinat de propriile-i nefericiri pentru a-şi mai pierde vremea cu suspiciuni ridicole. Pilotul porni spre uşa principală, urmat de Smith, care-şi desprinse discret revolverul din toc, strângându-i ţeava în palmă.

Iniţial nu avusese intenţia să-l doboare cu patul armei, dar fu nevoit să procedeze aşa. În clipa când trecu pragul camerei şi dădu cu ochii de Schaffer, cu Lugerul aţintit asupra sa, pilotul ridică din umeri, într-un gest care, după experienţa lui

Smith, semnifica nu o tentativă de rezistenţă sau de atac, ci o chemare de ajutor, în cădere, fu prins de Schaffer şi culcat pe podea.

Îl dezbrăcară iute de salopetă, îl legară şi-i puseră căluş, apoi îl lăsară să zacă, în stare de inconştienţă, într-un colţ. Salopeta nu prea i se potrivea lui Schaffer, dar, la urma urmei, aşa-i orice salopetă: mai niciodată nu vine ca turnată.

Smith stinse lumina, deschise obloanele, trase în sus partea inferioară a ferestrei-ghilotină şi se dădu îndărăt, cu pistolul pregătit, atât cât să nu poată fi zărit de cineva de-afară. Schaffer se afla de-acum pe treptele scăriţei de la elicopter. Santinela din apropiere se pocnea cu palmele peste braţe, ca să se mai încălzească.

După treizeci de secunde, Schaffer reapăru pe trepte, ţinând în mână o piesă de la motor. O ridică, chipurile pentru a o examina mai îndeaproape, dădu din cap a lehamite, schiţă apoi un gest vag de salut către neamţul nepăsător de alături şi se îndreptă spre uşa principală. Până când să ajungă în camera de pază contra incendiilor, Smith apucase să tragă obloanele la loc şi să aprindă lumina.

– A mers iute, îi lăudă şeful.

– Spaima-ţi dă aripi, e o zicală, făcu Schaffer, acru. Totdeauna mă mişc rapid când sunt în pericol. Aţi văzut ce colţi are uriaşul balaur de serviciu? Azvârli obiectul pe podea şi îngenunche lângă el. Corpul de distribuţie; pun rămăşag că e unic în toată Bavaria, cel puţin pentru tipul ăsta de motor. Şi, acum, presupun că vreţi să mă duc şi să intru în rolul de operator la centrala telefonică.

– Nu, nu vreau să-ţi epuizezi forţele în slujba lui Thespis[8].

– Ce forţe? întrebă Schaffer, cu suspiciune în glas. Am impresia că mă cam luaţi peste picior.

– M-am referit la talentele tale actoriceşti. Singurul rol pe care va trebui să-l interpretezi în searta asta este cel al locotenentului Schaffer, din OSS[9], un american inocent pe sol străin!

– Asta n-ar trebui să fie din cale-afară de complicat, răspunse Schaffer, afanisit, acoperind cu salopeta pe care şi-o dezbrăcase trupul pilotului ce zăcea mai departe pe duşumea, fără cunoştinţă. În orice caz, cum rămâne cu centrala telefonică?

– Vedem noi, în curând. Mai întâi însă, vreau să aflu ce se întâmplă cu bătrânul Carnaby-Jones. Hai să ne-aruncăm un ochi.

La etajul al doilea, Smith se opri jn mijlocul coridorului principal, în dreptul unei uşi. Îi făcu semn lui Schaffer să caute comutatorul. Cu excepţia unei slabe raze de lumină, ce se întrezărea la fiecare capăt, culoarul era scufundat în beznă. Smith apăsă uşor pe clanţă şi întredeschise uşa, atât cât să se poată strecura înăuntru, unul câte unul, tiptil. O închise la loc, la fel de iute şi fără zgomot.

Încăperea, sau mai bine zis sala, avea vreo 25 de metri pe 10, inundată, la capătul celălalt, de lumina caldă şi strălucitoare a trei candelabre uriaşe. Prin contrast, colţul lor era în beznă.

---

[8] Poet grec, considerat părintele tragediei; sec. VI î.e.n. (N.T.)

[9] Office of Strategic Services - Biroul de Servicii Strategice (N.T.)

Se găseau pe un balcon înalt, la patru metri deasupra podelei, lat de circa zece metri, care se întindea şi de-a lungul unui sfert din pereţii laterali; era galeria menestrelilor, o construcţie grotească, din lemn de stejar masiv, cu şiruri de bănci. De-o parte a uşii pe care intraseră se afla orga, de cealaltă, tuburile. Constructorul, care va fi fost el, probabil că nutrise o pasiune reală sau închipuită, pentru cor şi muzica de orgă. Din mijlocul laturii din faţă a galeriei, o scară cu balustrade, tot din lemn, încărcată cu ornamente complicate, cobora în „salonul auriu”.

„Numele i se potriveşte, îşi zise Smith. Aici totul e auriu sau poleit cu aur.”

Covorul enorm, din perete în perete, era galben-închis, de o grosime care l-ar fi înverzit de ciudă pe orice urs polar. Mobilierul greoi, baroc, cu şerpi încolăciţi şi capete de animale fantastice, era aurit, iar sofalele şi scaunele uriaşe aveau tapiţeria din lame auriu, cu o tentă cenuşie. Candelabrele erau şi ele aurite; deasupra imensului cămin alb-auriu, în care trozneau buşteni de brad, atârna o oglindă pe măsură, cu o ramă asortată. Draperiile grele sugerau aurul bătut. Lambriurile de stejar, înalte până în tavan, făceau o notă discordantă, încăpăţânându-se sa arate tot a lambriuri de stejar; cine ştie, poate că stratul iniţial de vopsea aurie se ştersese. „Ce mai calea-valea, e un interior demn de imaginaţia unui monarh bavarez ţăcănit care, însă, cu greu ar putea locui aici”, cugetă Smith.

În faţa căminului, trei bărbaţi, aşezaţi comod în fotolii, stăteau de vorbă; după toate aparenţele, era o şuetă, la o cafea şi un pahar de coniac, după cină, servite pe o măsuţă (tot aurie, cum altfel?) cu

rotile, de către Anne-Marie. Ca şi lambriurile, Anne-Marie lăsa de dorit: în loc să fi fost îmbrăcată în lame auriu, purta o rochie lungă, albă, mulată pe corp, care, ce-i drept, se potrivea de minune cu părul ei blond şi tenul bronzat. Arăta de parcă tocmai se pregătea să se ducă la un spectacol de operă.

Pe individul care şedea cu spatele, Smith nu-l mai văzuse niciodată; cum însă îi recunoscuse imediat pe ceilalţi doi, deduse că era colonelul Paul Kramer, adjunctul şefului Serviciului Secret German, considerat de M.I.6 drept creierul numărul unu al spionajului german. Acesta era tipul cel mai de temut, pe care nu avea voie să-l scape din ochi. Despre Kramer se spunea că e genul de om care nu cade niciodată în aceeaşi greşeală, dar nimeni nu-şi putea aminti când greşise ultima oară.

Colonelul se mişcă în scaun, îşi mai turnă din sticla de coniac „Napoleon”, pe care o avea alături, şi îl fixă cu privirea pe individul din stânga sa, cu însemnele de Reichsmareşal al Wehrmachtului - un bărbat înalt, în vârstă, dar încă bine, cu chipul întunecat - apoi se uită la cel aşezat în faţa sa, un tip încărunţit, cu înfăţişare distinsă, în uniformă de general-locotenent al armatei americane. La prima vedere era foarte greu să constataţi care dintre cei doi generali purta mai multe decoraţii. Kramer sorbi din coniac şi rosti, plictisit:

– Domnule general Carnaby, mari greutăţi ne mai faceţi, mari de tot.

– Greutăţile ni le creăm noi înşine, dragă Kramer, îi replică Jones, alias Carnaby, cu dezinvoltură, eu, dumneata şi generalul Roserneyer, aici de faţă... Dificultăţi nu sunt defel. Se răsuci spre

Anne-Marie cu un surâs: Mai toarnă-mi puţin din coniacul ăsta excelent, drăguţo. Pe cinstea mea, noi cei de la SHAEF[10] nu pupăm nicicând aşa ceva. Deşi izolaţi cum sunteţi voi în reduta asta alpină, văd că ştiţi să vă respectaţi.

În bezna din galeria menestrelilor, Schaffer îi dădu cu cotul lui Smith.

– Cum se face că bătrânul Jones Cartwright zis şi Carnaby a dat-o pe coniac. „Napoleon”?! murmură el, indignat. Cum de nu-l torturează şi cum de nu se văd efectele scopolaminei?

– Ssst! Smith îi dădu un ghiont, mai puternic decât cel pe care-l primise.

Jones îi mulţumi cu un surâs fetei care-i mai turnase coniac, sorbi din pahar cu vizibilă satisfacţie, apoi continuă:

– Sau ai uitat, generale Rosemeyer, că Germania se numără şi ea printre semnatarele Convenţiilor de la Haga?

– N-am uitat, răspunse Rosemeyer, jenat. Şi dacă ar fi după mine... Generale, sunt cu mâinile legate, am ordine speciale de la Berlin.

– Poţi, în schimb, transmite Berlinului ceea ce s-ar cuveni să ştie, spuse Jones, calm. Sunt generalul-locotenent Carnaby, din armata Statelor Unite.

– Şi coordonatorul-şef al planului pentru deschiderea celui de-al doilea front, completă Rosemeyer, cu acreală în glas.

– Al doilea front? se miră Jones. Ce-i asta?

Rosemeyer răspunse pe un ton grav, rostind cuvintele rar:

---

[10] Supreme HQ Allied Expeditionary Forces - Cartierul General Suprem al Corpului Expediţionar Aliat. (N.T.)

– Generale, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, te rog să mă crezi, încerc, de treizeci şi şase de ore, să amân reacţia Berlinului. Am convins - m-am străduit să conving - înaltul Comandament că simplul fapt al capturării dumitale îi va obliga pe Aliaţi să-şi modifice toate planurile de debarcare. Dar, după cum se pare, nu e suficient. Pentru ultima oară, îl rog pe...

– Generalul George Carnaby, din armata Statelor Unite, zise Jones, calm.

– Nici nu mă aşteptam la altceva, făcu Rosemeyer, cu lehamite. Ce puteam spera din partea unui ofiţer de rang superior? Mă tem că, din acest moment, chestiunea ţine de competenţa colonelului Kramer.

Jones mai luă o înghiţitură de coniac şi-l măsură pe Kramer, cu un aer gânditor.

– Cât despre colonel, nici el nu pare foarte încântat de istoria asta.

– Aşa-i, încuviinţă colonelul. Dar problema nu mai ţine nici de competenţa mea. Am primit şi eu ordine... Anne-Marie se va ocupa de rest.

– Cum, domnişoara asta fermecătoare?! exclamă Jones, cu un amestec de politeţe şi neîncredere în glas. E specialistă în răsuciri, de degete?

– În seringa hipodermică, replică, sec, Kramer. E de meserie asistentă medicală.

Telefonul sună; Kramer ridică receptorul:

– Da? Aha! Au fost, bineînţeles, percheziţionaţi? Foarte bine. Acum. Îşi îndreptă privirea spre Jones:...Ei, poftim! V-a venit o companie interesantă, generale, chiar foarte interesantă. O echipă de salvare... pentru

dumneavoastră. Sunt sigur că veţi fi încântat să faceţi cunoştinţă.

– Nu înţeleg la ce vă referiţi, răspunse Jones, la fel de calm.

– Echipa de salvare pe care am văzut-o noi, înainte, îi şopti Smith lui Schaffer. Fii sigur c-o să ne întâlnim în curând cu vechile noastre cunoştinţe. Haidem.

– Cum? Chiar acum? Schaffer făcu un gest precipitat în direcţia lui Jones. Tocmai acum, când au de gând să-l joace în foi de viţă?

– Manierele, dragă, asta-i o chestie pe care n-o poate pricepe unul cu educaţia ta. Ăştia-s tipi subţiri. Mai întâi, îşi termină coniacul. Abia după aceea trec la treabă.

– Cum am zis-o, eu sunt din Montana, se tângui Schaffer.

Cei doi ieşiră tiptil, aşa cum intraseră, şi închiseră, fără zgomot, uşa după ei. Coridorul, slab luminat de becurile aprinse numai la capete, era pustiu. Smith răsuci comutatorul. Merseră iute, coborâră un etaj, o luară la stânga şi se opriră în faţa unei uşi deasupra căreia se afla inscripţia: *TELEFON ZENTRALE.*

– Centrala telefonică, murmură Schaffer. Maiorul clătină din cap admirativ, îşi lipi urechea de uşă, se lăsă pe un genunchi şi privi prin gaura cheii, încercând, uşor, clanţa. Zgomotul slab fu înăbuşit de vocea cuiva care vorbea la telefon. Uşa era încuiată pe dinăuntru. Smith se ridică şi dădu din cap.

– O şleahtă de ticăloşi bănuitori, comenta Schaffer, acru. Lucrăm cu speraclu?

– Ne-ar auzi operatorul, încercăm alături.

Uşa următoare nu era încuiată. Odaia era scufundată în întuneric, iar înăuntru nu părea a fi nimeni.

– Un moment, vă rog! se auzi o voce severă în spatele lor.

Smith şi Schaffer se răsuciră îndată pe călcâie, fără a tresări. La câţiva paşi, un soldat ţinea carabina îndreptată spre ei; ochii lui bănuitori erau aţintiţi asupra trusei din mâna lui Smith. Acesta îl fixă pe ins cu o privire dură şi, lipindu-şi arătătorul de buze, cu gest autoritar, îi zise, şuierând parcă:

– *Dummkopf! Silenz! Englander*![11]

Îi întoarse spatele, scrutând cu atenţie încăperea prin uşa întredeschisă. Cu un gest hotărât, le făcu semn să tacă. După câteva clipe, se întoarse, strângându-şi buzele, îi aruncă iui Schaffer o privire încărcată de subînţelesuri, apoi se trase deoparte. Schaffer se holbă şi el în beznă. Pe mutra soldatului, Smith citi acum o expresie de curiozitate, în locul bănuielii de mai înainte. Schaffer întrebă, cu o voce scăzută:

– Pentru Dumnezeu, de facem?

– Nu ştiu, şopti Smith, cu înfrigurare. Colonelul Kramer mi-a spus că-i vrea vii. Dar...

– Ce-i? întrebă soldatul, pe acelaşi diapazon. La simpla rostire a numelui lui Kramer, neîncrederea i se risipise cu totul. Cine-i acolo?

– Oh, fir-ar...! Tot aici eşti?! făcu Smith, agasat la culme, în fine, hai, na, uită-te şi tu... dar iute!

Cu o mutră de curiozitate nestăvilită şi poate cu speranţa unei rapide avansări în grad, soldatul înainta în vârful picioarelor. Schaffer îi făcu, amabil,

[11] Cretinule! Tăcere! Englezii! (N.T.)

loc. Două lovituri simultane de pistol îi anihilară orice gând fugar de avansare. Se împletici şi fu repede împins înăuntru; când îşi reveni, uşa era încuiată, lumina aprinsă, iar cele două revolvere aţintite asupra sa.

– Armele au amortizoare, îl informă Smith, cu un calm imperturbabil. Dacă nu ţii să faci pe eroul, n-o să tragem. Una e să mori pentru patrie, şi cu totul alta e să mori stupid, fără nici un motiv. De acord?

Soldatul îl privi, cântărindu-şi şansele, îşi dădu repede seama că nu are de ales şi încuviinţă din cap. Schaffer scoase o bucată de frânghie.

– Oi fi tu zelos, băiete, dar tâmpit nu eşti. Întinde-te pe podea, cu mâinile la spate.

De-a lungul pereţilor micii încăperi erau înşiruite rafturi metalice şi dulapuri cu dosare: se aflau într-un soi de arhivă. Riscul de a fi surprinşi de cineva părea destul de mic, dar, oricum, n-aveau altă alternativă. Smith îl aşteptă pe Schaffer să-şi termine treaba - imobilizarea prizonierului, căruia îi puse şi un căluş - apoi îl ajută să-l lege de două bare de susţinere a rafturilor. După aceea, se duse la fereastră, care dădea înspre nord, trase geamul în sus şi scoase capul.

Jos, în vale, printre fulgii de nea ce se cerneau alene, se zăreau luminile satului şi pâlpâirile mocnite ale gării incendiate. Smith privi în dreapta. Doar câţiva metri îl despărţeau de fereastra luminată a centralei telefonice, de unde un cablu gros, căptuşit cu plumb şi conectat de un alt fir aproape la fel de solid, atârna pe zidul castelului, pierzându-se în abis.

– Ăla e? întrebă Schaffer, care venise şi el la fereastră.

– Da. Să scoatem frânghia.

Smith şi-o petrecu în jurul coapselor, o prinse într-un nod de scaun, se răsuci pe pervaz şi se lăsă încet în jos, susţinându-se cu braţele. Schaffer, cu celălalt capăt al frânghiei asigurat de una din barele de susţinere a rafturilor, îi servea drept contragreutate. Smith îşi desprinse mâinile de pe pervaz şi se lăsă să alunece în jos, cu smucituri, vreo patru metri. Sprijinindu-se cu ambele picioare şi cu o mână de zid, începu să se legene descriind arcuri tot mai largi, mulţumită dibăciei lui Schaffer. La a cincea mişcare, reuşi să apuce, cu stânga, cablul şi firul paralel. Locotenentul slăbi strânsoarea. Smith putu astfel să-şi încleşteze ambele mâini pe firele groase căptuşite cu plumb şi sa se caţere iute până la fereastra centralei. Era aproape sigur că se ţinea de cablul telefonic, dar voia morţiş să se asigure. Nu avea chef să rişte a împlânta, lama cuţitului în firul electric de alimentare cu curent de înaltă tensiune.

Se uită, prudent, pe geam. Văzând că operatorul, întors cu spatele spre el, vorbea însufleţit la telefon, se mai caţără câţiva centimetri. Zări atunci un cablu aidoma celui pe care-l strângea în palme, întins de-a lungul soclului de lambriu, care dispărea apoi undeva, în spatele instalaţiei telefonice. Se lăsă să alunece puţin în jos, înşfăcă strâns, cu stânga, cablul şi firul paralel, şi se apucă să le taie. Din zece-douăsprezece mişcări, isprăvi treaba.

Vârî la loc cuţitul în teacă se îndreptă din şale şi se mai uită o dată pe geam. Operatorul avea

acelaşi aer agitat, numai că acum tăcea, trăgând furios de un mâner al instalaţiei. După câteva clipe, renunţă la efortul inutil şi rămase cu ochii pironiţi pe panou, neştiind ce să creadă. Smith dădu un semnal, îşi descleştă mâinile de pe cablu şi se răsuci, căţărându-se înapoi, pe zid.

Mary se uită la ceasul de mână pentru a zecea oară în nici zece minute. Pradă nervilor, îşi stinse ţigara fumată pe jumătate, apoi se ridică de pe scaun şi-şi deschise poşeta. Verifică piedica Mauserului şi se îndreptă spre uşă. Nu apucă să apese pe clanţă, că auzi un răpăit. Descumpănită, se uită în jur, încercând cu înfrigurare să găsească,un loc unde să se descotorosească de poşetă. Prea târziu, însă. În prag apăru von Brauchitsch, cu un surâs, larg.

– Ah, domnişoară! Zări poşeta şi surâse din nou: Ce noroc pe mine să ajung tocmai la tanc pentru a te însoţi oriunde ai vrea să mergi.

– Să mă însoţiţi... Neterminându-şi fraza, fata îi întoarse zâmbetul. Treburile mele sunt neînsemnate, pot foarte bine să aştepte. Doreaţi să-mi vorbiţi, domnule căpitan?

– Fireşte!

– Pentru ce?!

– Auzi vorbă, pentru ce!? Pentru nimic special, de fapt. Pur şi simplu voiam să te văd. E o crimă? Cea mai fermecătoare fată din câte am cunoscut... Îi zâmbi din nou „Individul ăsta rânjeşte tot timpul”. Şi o luă în braţ. Hai, niţică ospitalitate bavareză. Cafea.

Avem aici o superbă *Kafeestube*[12] amenajată în fosta sală de arme...

– Dar... cum rămâne cu obligaţiile mele de serviciu? bâigui Mary. Trebuie să mă duc la secretara colonelului...

– Aia? Să aştepte! făcu von Brauchitsch, cu vădită antipatie. Noi doi avem multe de discutat.

– Daaa?! Era cu neputinţă să-i rezişti surâsului său contagios. Ca, de pildă...

– Düsseldorf.

– Düsseldorf?!

– Bineînţeles! Şi eu m-am născut acolo.

– Şi dumneavoastră! Fata îi surâse şi-l strânse uşor de braţ. Ce mică e lumea! Chiar că va fi plăcut!

În timp ce mergea alături de ei, Mary se întreba cum poate cineva să arboreze un şirag de zâmbete, când sufletu-i e îngheţat ca un cavou.

[12] Cafenea (n. tr.)

# Capitolul 7

Pentru a doua oară în acel sfert de ceas, Smith şi Schaffer se opriră în faţa uşii care-i despărţea de galeria menestrelilor şi salonul auriu. Stinseră lumina de pe culoar şi-şi ciuliră urechile, intrând tiptil. De data asta însă, Smith îşi răsuci trupul în afară, prin crăpătura uşii, şi aprinse lumina la loc. Conform planului său, urmau să nu mai iasă pe acolo niciodată, nu numai în noaptea asta, aşa că nu voia în ruptul capului să rişte a trezi vreo bănuială în mintea cuiva. Tehnica supravieţuirii presupunea cântărirea tuturor riscurilor posibile, oricât de mărunte.

Acum însă, nu rămaseră în fundul galeriei, ci înaintară, uşurel, până la capătul scării somptuoase care cobora direct în salonul auriu. Se aşezară în rândul întâi, de-o parte şi de alta a intervalului dintre bănci.

În noaptea asta, cugetă Smith, se vede treaba că dăduseră iama în stocul de sticle de „Napoleon VSOP” al colonelului. Grupului alcătuit din Kramer, Reichsmareşalul Rosemeyer, Jones şi Anne-Marie i se alăturaseră între timp trei nou-veniţi: Carraciola, Christiansen şi Thomas, care nu mai aveau cătuşe la mâini şi nici nu mai erau escortaţi de soldaţi. De fapt, în jur nu se vedea nici picior de santinelă, iar noii sosiţi şedeau comod, unul lângă altul, pe una din canapelele masive tapiţate cu lame auriu, fiecare cu câte un pahar cu coniac în mână. În pahare se turnase cu mărinimie. Până şi Anne-Marie avea acum un pahar. Atmosfera părea festivă.

Kramer ridică paharul în direcţia celor trei bărbaţi aşezaţi pe canapea.

– În sănătatea dumneavoastră, domnilor. Pentru dumneavoastră.

După care, întorcându-se spre Reichsmareşal, adăugă: Trei dintre aşii Europei, domnule mareşal!

– Probabil că e nevoie şi de indivizi de genul ăsta, făcu Rosemeyer, cu resemnare şi dezgust în glas. Cel puţin, curajul lor nu poate fi pus la îndoială. În sănătatea dumneavoastră, domnilor!

– În sănătatea dumneavoastră, domnilor, îl îngână Jones, cu amărăciune. Se aplecă în faţă şi-şi azvârli paharul în cămin. Se auzi zgomot de sticlă spartă, iar coniacul vărsat se aprinse. Uite cum beau eu în sănătatea agenţilor dubli!

Schaffer se aplecă spre Smith şi-i şopti:

– Parcă ziceaţi ca nu-i cine ştie ce scofală de capul lui, ca actor?!

– N-a mai fost plătit în viaţa lui cu douăşcinci de mii de dolari ş-asta, în ajunul reprezentaţiei, răspunse Smith, rânjind sardonic.

– Ţţţ! Domnule general, cel mai fin cristal de Veneţia! Kramer clătină din cap a dezaprobare, apoi zâmbi: Oricum e firească ieşirea dumneavoastră. Când bravii salvatori se dovedesc a fi... hm... nişte ciori vopsite...

– Agenţi dubli! rosti Jones, sacadat, pe un ton încărcat de dispreţ.

Kramer arboră acelaşi zâmbet îngăduitor, apoi se întoarse către inşii de pe canapea:

– Şi cum rămâne cu călătoria de întoarcere, domnilor? E la fel de bine organizată ca şi sosirea?

– Deh, se pare că e singurul, amănunt pe care ni l-a spus mutul ăla, comentă Carraciola, cu

mâhnire în glas. Urma să ne scoată cu un bombardier de tip Mosquito. La Salen, un sătuc elveţian, la nord de Frauenfeld. Cum ieşi din Salen, înspre nord, dai de un mic aeroport civil.

Schaffer se aplecă iar şi şopti admirativ:

– Da' mare mincinos mai sunteţi!

– Prin urmare, la Salen, spuse Kramer. Suntem la curent. Elveţienii se pricep foarte bine să se uite în altă parte, când nu le convine ceva. Avem însă motivele noastre să nu facem mare tărăboi. Ciudate chestii se petrec la Salen... În fine. Un mesaj scurt pentru Londra. Conveniţi data şi ora întâlnirii etc. Pe urmă, un elicopter până la frontieră - mult mai comod decât mersul pe jos, domnilor, o barcă pneumatică de salvare pentru traversarea Rinului, şi apoi doar câţiva paşi. Cât ai zice peşte, veţi fi la Whitehall, pentru a raporta predarea generalului Carnaby la Berlin.

– Înapoi, la Londra? Thomas clătină din cap, cu vădită dezaprobare. Cu nici un chip, domnule colonel. Cum, când Smith şi yankeul ăla sunt încă bine mersi, de capul lor? Ce se va întâmpla, dacă vor descoperi adevărul? Dar dacă nu vor fi prinşi? Iar dacă ei vor reuşi să transmită Londrei un mesaj...

– Drept cine ne iei? făcu Kramer, agasat. Veţi raporta, fireşte, şi nefericita cădere a şefului vostru în mâinile noastre. De îndată ce am descoperit radioul ăla, cald încă, în biroul de bagaje, am dat drumul câinilor din baracă. Scumpul vostru maior Smith a fost ultimul care a manevrat aparatul, a lăsat urme clare. Dulăii i-au mirosit urma până la un garaj din partea de răsărit a satului, şi mai departe, până la staţia din vale a *Luftseilbahnului*.

– Telefericul? întrebă Thomas, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Exact. Maiorul ăsta, ori e dement, ori e foarte periculos! Mărturisesc că nu deţin nici un fel de date despre el. Ei, şi acolo, la staţia de jos, câinii i-au pierdut urma cu totul. Oamenii noştri au înconjurat staţia şi au băgat dobermanii până şi în cabină. Nimic, nici o urmă. Individul parcă s-ar fi evaporat. Abia atunci, unul din ai noştri a avut ideea de a cerceta şi aerul, ca să zic aşa. S-a căţărat pe acoperiş. Şi, ce să vezi? Surpriză mare, bomba zilei! Pe stratul de zăpadă şi polei, a descoperit urmele clare lăsate de cei doi fugari. Logic, următoarea mişcare a fost examinarea acoperişului cabinei, şi bineînţeles că...

– Sunt aici, înăuntru! exclamă Christiansen.

– Dar nu vor mai ieşi, zise colonelul, relaxându-se în fotoliu.

– N-aveţi teamă, domnilor. Fiecare ieşire este blocată, inclusiv la gară. Am întărit paza în exterior, iar ceilalţi s-au şi apucat să cerceteze clădirea, etaj cu etaj.

Sus, în galeria menestrelilor, Smith şi Schaffer schimbară priviri îngrijorate.

– Ştiu eu, rosti Thomas, cu glas nesigur. E dat naibii, individul...

Kramer îi opri cu un gest:

– Un sfert de oră, îţi garantez. Se întoarse spre Jones: Nu că aş fi nerăbdător, domnule general, dar ce-aţi spune dacă trecem la administrarea... hm... tratamentului medical?

Jones îi fulgeră cu privirea pe Carraciola, Christiansen şi Thomas, după care rosti încet, dar clar:

– Porcii dracului!

– E cu totul împotriva principiilor mele, domnule general, interveni Rosemeyer, uşor stânjenit. Dar dacă am putea evita mijloacele coercitive...

– Principii? îmi faceţi greaţă! Jones se ridică în picioare, gâtuit de furie. Duceţi-vă dracului cu toţii! Convenţiile de la Haga! Principii, auzi! Ofiţerii şi domnii celui de-al treilea Reich, pfui!

Îşi scoase haina, îşi suflecă o mânecă şi se aşeză la loc.

După o scurtă tăcere penibilă, Kramer îi făcu semn fetei, care îşi lăsă paharul şi se îndreptă spre o uşă laterală. În mod vădit, Anne-Marie se simţea perfect în largul ei, atât cât îşi putea permite în prezenţa lui Rosemeyer şi a lui Kramer: arboră un surâs ce anticipa o experienţă plăcută.

Smith şi Schaffer schimbară din nou priviri, de data asta nu îngrijorate, ci hotărâte, ca nişte oameni care ştiau foarte bine ce aveau de făcut. Se ridicară încet, fără zgomot, şi îşi potriviră pe umăr curelele Schmeisserelor, astfel ca pistoalele automate să fie în poziţie orizontală, după care începură să coboare lent treptele, ţinându-se fiecare strâns de balustrada din dreptul său, pentru a reduce la minimum riscul de a li se auzi scârţâitul paşilor.

Ajunseseră la jumătatea scării, de unde de-acum puteau fi văzuţi, când Anne-Marie îşi făcu din nou apariţia în salon. Aducea o tăviţă de oţel inoxidabil, pe care se aflau o mensură de sticlă, o fiolă cu un lichid incolor şi o seringă hipodermică. Aşeză tava pe o măsuţă, lângă Jones, şi turnă conţinutul fiolei în mensură.

Smith şi Schaffer ajunseseră jos şi începuseră să se apropie de grupul din faţa căminului. Cum erau în plină lumină, riscau să fie zăriţi în orice clipă, dacă cineva ar fi întors capul. Dar nimeni n-o făcu, toate personajele din scenă fiind fascinate de spectacolul ce avea să urmeze. Fiecare se uita la Anne-Marie, care umplea, încet, seringa, studiind-o atent la lumină. Smith şi Schaffer continuară să avanseze, neauziţi, pe covorul gros, auriu.

Cu un gest atent, profesional, dar cu acelaşi surâs pe chip, Anne-Marie îi şterse lui Jones o porţiune de antebraţ cu o bucată de vată îmbibată în alcool, apoi, în faţa spectatorilor ce şedeau cu gura căscată, îl apucă de încheietura mâinii şi începu să caute o venă bună.

– Iroseşti scopolamina, scumpo, interveni Smith, nu veţi scoate nimic de la el.

După o secundă de stupefacţie generală, într-o linişte de mormânt, seringa se rostogoli, fără zgomot, pe covor. Toţi cei de faţă se răsuciră brusc spre cele două siluete înarmate care înaintau spre ei. După cum era de aşteptat, primul care îşi reveni fu colonelul Kramer. Îşi strecură mâna, pe nesimţite, spre un buton de pe un panou de lângă fotoliu.

– Lasă butonul ăla, colonele, făcu Smith, pe un ton amabil.

Kramer îşi retrase mâna, şovăind.

– Pe de altă parte, continuă Smith, de ce nu? Te rog, nu te jena.

Kramer îl privi pieziş, cu o expresie bănuitoare, neştiind ce să creadă.

– După cum vezi, colonele, arma mea nu e îndreptată împotriva dumitale, ci a ăstora, îi explică Smith, arătând spre Carraciola, Christiansen şi

Thomas. Se întoarse brusc şi-şi propti ţeava pistolului în coasta lui Schaffer: Jos arma! Imediat!

– Jos? Schaffer se holbă la el, consternat, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Pentru Dumnezeu, ce...

Smith înainta un pas, şi-l izbi cu patul armei în stomac. Schaffer icni de durere, se încovoie, cu mâinile pe burtă, dar reuşi să se îndrepte din mijloc. Cu fulgere de ură în ochi, lăsă Schmeisserul să alunece pe covor.

– Aşază-te acolo, îi ordonă Smith, indicându-i scaunul dintre Rosemeyer şi cei trei indivizi de pe canapea.

Schaffer rosti anevoie, printre dinţi:

– Păduche împuţit, trădător nemernic...!

– Aşa zic toţi, nici măcar nu eşti original, i-o întoarse Smith, cu dispreţ. Deveni brusc ameninţător: Acolo să stai, Schaffer!

Acesta se aşeză încet şi se frecă pe plex:

– Auzi... dacă ajung să trăiesc o sută de ani...

– Poţi să atingi tu suta, că tot nimic n-ai să faci, i-o reteză Smith, dur. Ca să mă exprim în dialectul vostru, nu eşti decât un gunoi. Se aşeză comod în fotoliu, alături de Kramer, pe care-l lămuri, pe un ton degajat: American primitiv, l-am luat de dragul culorii locale.

– Înţeleg, zise Kramer, deşi era clar că nu pricepea nimic. Am putea avea o explicaţie? continuă el, pe un ton nesigur.

Smith îl întrerupse cu un gest:

– Toate la timpul lor, Kramer dragă. După cum spuneam, Anne-Marie, scumpo...

– De unde ştii că o cheamă Anne-Marie? întrebă Kramer, iute.

Smith zâmbi enigmatic şi continuă, ignorând întrebarea:

– După cum ziceam, iroseşti scopolamina. Aşa cum vă este cunoscut tuturora, singurul ei efect ar fi să vă dezvăluie adevărul despre prietenul nostru aici de faţă, şi anume, că el nu e generalul-locotenent George Carnaby, coordonatorul şef al planului pentru cel de-al doilea front, ci un oarecare Jones Cartwrigt, un actor american care a primit douăzeci şi cinci de mii de dolari pentru acest rol. Se înclină în faţa lui Jones: Felicitări, domnule Jones, aţi jucat foarte convingător. Păcat că va trebui să petreceţi restul războiului într-un lagăr de concentrare.

Kramer şi Rosemeyer se ridicaseră în picioare, ceilalţi rămăseseră pe canapea; pe chipul tuturora se citea aceeaşi consternare. Dacă Jones ar fi fost primul extraterestru sosit pe pământ, tot nu i-ar fi putut ului mai tare.

– Ia-n te uită, exclamă Smith, plin de interes. Mare surpriză, mare!

Îl bătu pe Kramer pe umăr, făcându-i semn spre Carraciola, Thomas şi Christiansen. Bizar, nu-i aşa, Kramer? Ăştia par la fel de nedumeriţi ca şi dumneata.

– E adevărat? îl întrebă Rosemeyer pe Jones, cu glas răguşit. E aşa cum spune? Negi faptul că...

Jones îngăimă, bâlbâindu-se:

– Cum... pentru Dumnezeu... cine sunteţi dumneavoastră, domnule?

– Un străin în noapte. Am picat şi eu pe-aci, fiind în trecere, cum s-ar zice. Poate că Puterile Aliate tot o să-ţi achite cele douăzeci şi cinci de mii, după război. Dar eu n-aş conta pe asta. Din moment

ce dreptul internaţional îţi permite să împuşti un prizonier de război dacă e militar în civil, nu văd de ce n-ar fi valabilă şi reciproca. Smith se întinse, înnăbuşindu-şi politicos, un căscat. Şi acum, Anne-Marie, cu permisiunea dumitale, Kramer dragă, ai putea să mă serveşti şi pe mine cu un păhărel din minunatul vostru coniac „Napoleon”, ce zici? Călătoriile pe acoperişuri de cabine de funicular sunt al naibii de dăunătoare pentru circulaţia sângelui.

Fata şovăi, se uită la Kramer, apoi la Rosemeyer; necitind în ochii lor nici aprobare, nici dezaprobare, dădu din umeri şi turnă coniac într-un pahar, pe care i-l întinse lui Smith. Acesta adulmecă aroma cu încântare; sorbi şi se înclină din nou către Jones:

– Felicitările mele, domnule, sunteţi un cunoscător. Sorbi din nou, adresându-se, cu un aer mâhnit, lui Kramer: Ce idee, să prăpădeşti o asemenea licoare pe duşmanii celui de-al treilea Reich!

– Nu-l ascultaţi, domnule colonel, nu-i daţi atenţie, răcni Carraciola, scos din minţi. E o cacialma, nu face decât să încerce...

Smith îşi propti arma în pieptul lui Carraciola, şuierându-i printre dinţi:

– Tacă-ţi gura, sau ţi-o închid eu, trădător împuţit! O să-ţi vină ţie rândul şi vedem noi atunci cine-i cu cacialmaua. Lăsă arma în jos şi rosti, agasat: Colonele Kramer, nu prea văd cum am putea sta de vorbă, dacă trebuie să păzim între timp şi trioul ăsta scârbos. N-ai un soldat de încredere? Vreau să spun, unul care să-şi ţină gura după aia?

Se aşeză şi-şi bău încet coniacul, nepăsător la privirile încărcate de ură ale celor patru foşti

camarazi. Kramer îl fixă îndelung; încuviinţă din cap şi întinse mâna după un receptor.

Sala de arme de la Schloss Adler fusese transformată în cafenea, respectându-se întru totul stilul şi atmosfera castelului - produsul unui vis sau coşmar medieval, în funcţie de gustul sau preferinţele predecesorilor. Era o încăpere spaţioasă, cu lambriuri întunecate, cu grinzi afumate, cioplite cu barda, cu armuri vechi, ruginite, şi arme, blazoane şi tot soiul de însemne militare înşirate pe pereţi, dintre care unele păreau a fi autentice. Cafeneaua avea trei separeuri, iar de-a latul încăperii se aflau şase mese lungi, mănăstireşti, cu banchete din lemn masiv de stejar. Lumina slabă a lămpilor de petrol suspendate din tavan, pe lanţuri, dădea o notă de intimitate sau, dimpotrivă, sugera o primejdie iminentă, după starea de spirit a clientului. Cât despre dispoziţia sufletească a bietei Mary, ce să mai vorbim! Din separeul lor, pe colţ, îi urmări cu privirea pe cei şase indivizi înarmaţi până-n dinţi care părăseau, tropăind din cizmele lor înalte, încăperea; îşi întoarse capul spre cel de lângă ea.

– Ei, ce-ţi spuneam eu?! exclamă von Brauchitsch, în culmea încântării. Ambianţa ideală pentru băutul unei ceşti de cafea!

„Dacă asta e ambianţa ideală, atunci cafeaua nu e cafea, ci otravă”, comentă Mary, în sinea ei.

– Ce căutau băieţii ăia? Aveau aerul că urmăresc pe cineva.

– Dă-i încolo, ocupă-te de von Brauchitsch!

– Dar aţi vorbit cu ei! Ce voiau?

– Umblă zvonul că-n castel s-ar afla nişte spioni! Von Brauchitsch îşi dădu capul pe spate şi-şi ridică braţele în aer, hohotind: închipuieşte-ţi, spioni la Schloss Adler! Taman în cartierul general al Gestapoului! Poate doar dacă or fi intrat călare pe o coadă de mătură! Comandantul fortăreţei e ca o babă, inventează spioni cam o dată pe săptămână. Dar ce ziceam despre Dusseldorf? Făcu o pauză şi văzu că ceaşca fetei era goală: Scuzele mele, iubită domnişoară, n-am observat că nu mai ai cafea.

– Oh, nu mai vreau. Trebuie să plec.

Von Brauchitsch râse din nou, acoperindu-i mâna cu palma.

– Să pleci? Unde? N-ai unde să te duci, aici, în castel. E absurd, fii serioasă!

Se răsuci în scaun şi chemă chelneriţa:

– Domnişoară! încă două cafele! Şi două şnapsuri, te rog!

Mary profită iute de ocazie ca să-şi mai arunce ochii pe ceas; o umbră de disperare îi acoperi chipul, dar în secunda următoare îi surâse lui von Brauchitsch cu drăgălăşenie.

– Apropo de Düsseldorf, ziceaţi că...

Grupului reunit în „salonul auriu” i se adăugase acum un sergent - un individ înalt, cu chipul de piatră şi uitătura de gheaţă. Tipul se proţăpise în picioare, cu labele-i puternice încleştate pe carabină, în spatele canapelei pe care şedeau Carraciola, Thomas şi Christiansen şi nu-i scăpa din ochi, cu excepţia unor priviri fugare în direcţia lui Schaffer. Noul venit era eficienţa întruchipată.

– O soluţie cu mult mai civilizată, încuviinţă Smith, ridicându-se în picioare. Îşi lăsă Schmeisserul

pe podea, se îndreptă spre bufet şi-şi mai turnă din carafă. Apoi se întoarse şi-şi lăsă paharul pe cămin.

– Nu va dura mai mult de câteva minute, îi anunţă el, pe un ton calm, prevestitor de rău. Anne-Marie, adu, te rog, încă trei doze de scopolamină, îi ceru, zâmbindu-i. Şi nu-i nevoie să-ţi mai reamintesc, tocmai dumitale, să vii şi cu trei seringi hipodermice.

– Domnule colonel! sări Carraciola, disperat. Asta-i nebunie curată! Aveţi de gând să permiteţi...

– Santinelă! ordonă Smith, dur. Dacă individul ăsta mai deschide gura, amuţeşte-!!

Sergentul îi împunse în spinare cu ţeava armei. Carraciola se supuse, strângând din pumni de furie, până ce i se albiră articulaţiile.

– Dar ce-oţi fi crezând voi despre mareşalul Rosemeyer şi colonelul Kramer? îl repezi Smith. Îi luaţi drept, niscai imbecili, copii de ţâţă? Drept cretini ca voi, care v-aţi făcut vise că o să vă meargă cu mascarada asta? Scopolamina vă va fi administrată abia după ce îmi voi fi dovedit eu identitatea şi numai după ce voi demonstra cine-mi sunteţi. Anne-Marie, te rog!

Anne-Marie surâse şi se îndepărtă cu pas vioi. Şansa de a face deodată trei injecţi cu scopolamină nu i se oferea în fiece zi. Smith îi rosti numele din nou, iar ea se întoarse spre el, ridicând din sprâncene.

– O secundă, domnişoară! Cu paharul de coniac în mână, Smith privea în gol, dar chipul i se lumină treptat de un surâs plin de încântare, ce prevestea, neîndoios, o inspiraţie neaşteptată. Sigur că da, rosti el, fără să ridice tonul. Adu şi trei carneţele de notiţe, te rog.

– Trei carneţele? întrebă Kramer, fără ca glasul să-i trădeze mirarea, dar urmărindu-l, atent, din ochi. Numai trei fiole? Doar m-ai lăsat să înţeleg că aici avem patru duşmani ai Reichului.

– Nu contează decât trei dintre ei, îl lămuri Smith, străduindu-se să nu-şi arate nerăbdarea. Americanul? Din simplul fapt că nu-l învrednicise pe Schaffer nici măcar cu o privire, iar glasul său nu trădase vreo undă de dispreţ, părerea lui despre american era clară. Ăsta n-are habar în ce zi a săptămânii ne aflăm. Aşa că... Scoase un trabuc dintr-o cutie cu intarsii, şi-l aprinse şi mai sorbi din coniac, după care adăugă: Să jucăm corect. Daţi-mi voie să vă fac în primul rând dovada că sunt de bună credinţă. Mai întâi, faptele, pe urmă demonstraţia, conform procedurii judiciare. În primul rând, de ce am cerut să fie de faţă o santinelă, iar eu mi-am depus propria-mi armă? După o scurtă pauză, continuă pe un ton sarcastic: Bineînţeles, pentru că am vrut să apar într-o lumină cât mai întunecată, în al doilea rând: de ce nu i-am ucis, azi după-amiază, pe colonelul Weissner şi pe aghiotanţii săi, când, ca duşman al Reich-ului ce sunt - să admitem deci această ipoteză - am avut în mâinile mele însăşi soarta lor? Nu mi-a fost deloc uşor, trebuie să vă mărturisesc, să-l ţin în frâu pe junele american aici de faţă, care făcea, el singur, cât un întreg pluton de execuţie. Parcă mâncase jăratec, zău aşa.

– Să-ţi spun eu de ce? sări Carraciola, plin de ură. Fiindcă ştiai că se vor auzi împuşcăturile!

Smith oftă a lehamite, îşi ridică pulpana hainei şi scoase o armă automată. Trase. Glonţul străpunse fără zgomot canapeaua, la câţiva centimetri de

umărul lui Carraciola; aruncă apoi Lugerul, cu un gest dezinvolt, pe un fotoliu, fixându-l pe Carraciola cu un aer provocator.

– Habar n-aveai de arma asta, nu-i aşa? Pe Weissner nu l-am împuşcat, fiindcă nici un german nu şi-ar ucide un compatriot.

– Eşti german? întrebă Kramer, cu aceeaşi privire sfredelitoare, dar cu glas uşor schimbat.

– Johann Schmidt, la dispoziţia dumneavoastră, se înclină Smith, pocnind din călcâie. Altfel spus, căpitanul John Smith, din „Tartanele negre”!

– După accent, deduc că eşti din Renania?

– Heidelberg.

– Ooo, oraşul meu natal!

– Adevărat. Smith surâse plăcut surprins. Avem, aşadar, un prieten comun.

Furat, pentru o clipă, de nostalgie, Kramer şopti, cu ochii înceţoşaţi, nişte cuvinte aparent fără noimă:

– Coloanele lui Carol cel Mare...

– Ah, dar fântâna din grădina vechiului Friedrichsbau... Îi ţinu Smith isonul, căzând în reverie. Tonul i se schimbă apoi în reproş tânguitor: Dar tocmai dumneata, colonele dragă? Să continuăm. Eram la punctul trei, dacă nu mă-nşel. De ce, am montat eu, nescăpând din vedere nici un amănunt, spectacolul accidentului de maşină? Fiindcă ştiam că impostorii ăştia trei n-ar fi îndrăznit să iasă la lumină decât dacă aş fi crăpat. Să fim drepţi, dacă eu eram impostorul, aş fi fost oare nebun să-mi fac reapariţia în scenă, ştiind că jocul era încheiat? La ce bun? Cu un zâmbet obosit, făcu

semn, cu capul, înspre Jones: Doar ca să-l salvez pe un alt impostor?

– Mărturisesc că încep să mă intereseze declaraţiile celor trei prieteni ai noştri, zise Kramer, cu un aer meditativ.

Christiansen sări în picioare, tremurând de furie.

– O să afli chiar acum ce am de spus! Vă trage în piept, ne-a îmbrobodit pe toţi, minte de îngheaţă apele, iar voi sunteţi nişte cretini incapabili să vă smulgeţi vălul de pe ochi! Un sac de gogoşi...

– Destul! i-o reteză Kramer, cu o voce de gheaţă. Privirile i se întunecaseră. Vă semnaţi singuri condamnarea, cu asemenea declaraţii. Tot ceea ce a spus până acum ofiţerul ăsta este adevărat şi a adus probe. Hartmann, se adresă el sergentului de pază, dacă vreunul din ei mai scoate o vorbă, eşti în stare să-l amuţeşti, fără a-i închide gura pe vecie?

Hartmann îşi scoase din tunică un bastonaş din piele împletită:

– Vă puteţi bizui pe mine, domnule colonel, doar ştiţi asta.

– E-n regulă. Te rog să continui, domnule căpitan.

– Mulţumesc, n-am isprăvit încă, răspunse Smith, căruia îi ardea buza după încă un păhărel de coniac în cinstea biruinţei, sau măcar după o medalie pe care s-o prindă în pieptul lui Christiansen pentru lipsa de tact cu care pusese degetul pe fisura din armura lui Kramer, intelectualul rănit în orgoliul său, profesionistul de mâna întâi, umilit de chiar unul dintre cei care-l mai trăseseră pe sfoară şi altă dată. Ei bine, continuă Smith, exact din acest motiv

am poposit pe acoperişul cabinei de teleferic; dacă ăştia ar fi aflat că n-am murit, şi că o să mă revadă aici, n-ar mai fi cutezat să iasă din bârlog. Apropo, Kramer, te-ai gândit cumva că e imposibil să pătrunzi în Schloss Adler de pe acoperişul staţiei, fără ajutorul unei frânghii şi al unui colaborator aflat în castel?

– La naiba! exclamă Kramer, după ce Christiansen abia îl acuzase de naivitate. Întrebarea lui Smith îi zdruncină puternic încrederea în sine. Nu mi-a trecut prin minte să...

– Von Brauchitsch, îl lămuri Smith, fără emfază. Instrucţiunile Berlinului. Îşi lăsă paharul pe cămin şi făcu câţiva paşi, oprindu-se în faţa celor trei spioni: la să-mi spuneţi voi, acuma, de unde ştiam că Jones e un impostor, şi cum se face că voi n-aţi avut habar? Iar dacă eu nu sunt în realitate ceea ce am declarat că sunt, atunci de ce mă mai aflu aici, ai? Aveţi, cumva, ceva de zis?

Cei trei îi aruncară priviri grele, încărcate de ură, dar nu rostiră nici un cuvânt.

– Mda, poate că ar avea ceva de spus, zise Kramer, apăsat. Se ridică şi se apropie de Smith, fixându-i pe incriminaţi cu o expresie impenetrabilă, mai ameninţătoare decât orice manifestare făţişă de furie. După, o îndelungată tăcere, vorbi:

– Căpitane Schmidt, suficient.

– Încă n-am isprăvit...

– Pentru mine, este suficient, insistă Kramer.

– Ţi-am promis probe, ori, până acum, n-am făcut decât să dezvălui fapte. Deţin dovada care l-ar satisface pe adjunctul şefului Serviciului Secret German; demonstraţia constă din trei etape. Un răspuns ferm, colonele, te rog; da sau nu. Ştii sau nu

ştii cum se numeşte omul nostru numărul unu din Anglia.

Kramer dădu din cap afirmativ.

– Să-i întrebăm atunci şi pe ăştia?

Cei trei bărbaţi de pe canapea schimbară priviri, în tăcere. Thomas îşi umezi cu limba buzele arse, gest care nu-i scăpă lui Kramer. Smith extrase din buzunarul tunicii un carneţel roşu, legat cu un elastic, rupse o filă, apoi şi-l vârî, cu grijă, la loc, în buzunar. Scrise ceva pe foaia de hârtie şi i-o înmâna lui Kramer, care o citi, încuviinţând din cap. Smith îi luă hârtia din mână şi o aruncă în foc, în cămin.

– Mai departe, aşadar. Aici, la Schloss Adler, aveţi cea mai puternică staţie de emisie radio din Europa centrală...

– Eşti fantastic de bine informat, căpitane Schmidt, îl complimentă Kramer, crispat.

– Smith, sub numele ăsta activez şi respir. Joc rolul lui Smith, sunt în pielea personajului. Fă legătura prin radiotelefon cu cartierul general al feldmareşalului Kesselring, în nordul Italiei. Cere-l pe şeful spionajului militar.

– Prietenul de care pomeneai? întrebă Kramer, cu voce scăzută.

– A studiat, pe timpuri, la Heidelberg, încuviinţă Smith. Colonelul Wilhelm Wilner. Willi-Willi, completă el, zâmbind.

– Ştii şi asta? Atunci nu-i nevoie să-l chemăm.

– Amiralul Canaris ar fi de altă părere.

– Îl cunoşti şi pe şeful meu? întrebă Kramer, coborând şi mai mult vocea.

– Din orgoliu, aş fi tentat să răspund afirmativ... dar modestia şi respectul pentru adevăr mă obligă să recunosc că nu, îi răspunse Smith, pe

un ton dezarmant. Fac parte din echipa lui, asta-i tot.

– Da, da, nu mă-ndoiesc, m-ai convins, făcu Rosemeyer. Totuşi, fă cum îţi spune el, colonele, îl îndemnă mareşalul pe Kramer.

Kramer se conformă. Comandă convorbirea prin centrală, apoi puse receptorul la loc. Smith se lăsă comod într-un fotoliu, cu paharul într-o mână şi trabucul în cealaltă, într-o atitudine de perfectă relaxare şi nedisimulată încredere în sine, spre deosebire de Schaffer şi de cei trei bărbaţi aşezaţi pe canapea. Indiferent ce gânduri îl vor fi măcinat pe Rosemeyer şi pe Jones chipurile lor rămăseseră impenetrabile. Anne-Marie, care nu prea înţelegea ce se întâmplă, îşi căuta de lucru prin încăpere cu acelaşi surâs plin de anticipaţii în colţul buzelor. Era singura persoană care se foia de colo-colo, în răstimpul de aşteptare încremenită, şi asta numai fiindcă Smith îi făcuse semn, arătându-i cu mâna paharul gol de alături; tipul urcase atât de mult în ochii fetei, încât ea se supuse fără să crâcnească. Se întoarse cu paharul în care turnase o generoasă măsură de coniac, şi îl depuse pe măsuţă, cu un surâs cuceritor. Smith îi zâmbi, la rându-i. În tot acest timp, ce nu părea a se mai sfârşi niciodată, nimeni nu rosti nici un cuvânt.

În fine, telefonul sună. Kramer ridică receptorul şi prelua legătura:

– Alo, colonelul Wilhelm Wilner? Willi-Willi, ce mai faci, bătrâne? Odată încheiat schimbul de amabilităţi, Kramer continuă: Avem aici un agent care pretinde că te cunoaşte, un anume căpitan John Smith... aha, deci îl ştii? Perfect, perfect!... Vrei să mi-l descrii?

Ascultă cu atenţie, studiindu-l între timp pe Smith. Deodată, îi făcu semn să se apropie. Acesta se ridică, din fotoliu şi se îndreptă spre colonel.

– Dă-mi mâna stângă, îi zise Kramer. Da, îi lipseşte prima falangă de la degetul mic... Ce spuneai că are pe antebraţul drept? Smith îşi suflecă mâneca, fără a mai aştepta să i se facă semn. Da, aşa-i, continuă Kramer, două cicatrice paralele, la distanţă de trei centimetri una de cealaltă... Cum? E un trădător?

– Iar el e un renegat, spune-i, îl îndemnă Smith, zâmbind.

– Iar tu eşti un renegat, repeta Kramer, în receptor. Aha, Chambertin. Bine, îţi mulţumesc, dragul meu. La revedere, prietene, încheie el, punând receptorul în furcă.

– Amândoi preferăm vinuri franţuzeşti, îi explică Smith, pe un ton de scuză.

– Ia te uită, agentul nostru numărul unu în Mediterana, iar eu să nu fi auzit niciodată de dumneata, se minună Kramer.

– Poate tocmai de aceea, îi replică, sec, Rosemeyer.

– Am avut noroc, spuse Smith, dând din umeri, apoi adăugă, vioi: Deci cum rămâne cu scrisorile mele de acreditare, dacă pot să mă exprim astfel?

– Impecabile, zise Kramer, pe cinstea mea, sunt impecabile.

– Prin urmare, aşa. Şi acum, făcu Smith, pe un ton sumbru, să trecem şi la verificarea prietenilor noştri. După cum se ştie, Christiansen, Carraciola şi Thomas - adevăraţii Christiansen, Carraciola şi Thomas - în vreme ce lucrau pentru...

– Ce naiba îndrugi acolo? răcni Christiansen, care sărise în picioare, desfigurat de furie. „Adevăratul Christiansen...”

N-apucă să continue, că se şi prăbuşi la podea, sub lovitura vânei de bou.

– A fost avertizat, comentă Kramer, încruntându-se. Sergent, sper că nu l-ai pocnit prea tare.

– L-am amuţit pentru două minute, îl linişti Hartmann.

– Bun. Cred că poţi continua, acum n-o să te mai întrerupă nimeni, dragă Schmidt.

– Smith, îl corectă acesta. Cum spuneam, deci, adevăraţii agenţi ai Serviciului Secret German care au lucrat pentru contraspionajul britanic au reuşit nu numai să se infiltreze adânc în reţeaua britanică din Franţa şi Ţările de Jos, dar şi să creeze o excelentă organizaţie de spionaj în Anglia - organizaţie de mare eficienţă, fapt pe care Amiralul Canaris îl cunoaşte.

– Nu e teritoriul meu, dar bineînţeles că sunt şi eu la curent cu această chestiune; spuse Kramer.

Cu o voce de gheaţă, Smith se răsti la cei trei indivizi:

– În picioare, impostorilor! Aşezaţi-vă la masa de acolo! Sergent, sprijină-l pe ăla de pe jos, dă semne că-şi revine.

Neînţelegând nimic, cu mutre uluite, Carraciola şi Thomas executară ordinul. Cu un aer suferind, Christiansen se îndreptă şi el, şontâc-şontâc, spre masă şi se aşeză alături. Sergentul îl supraveghe îndeaproape ca să se asigure că nu se va prăbuşi de pe scaun, apoi făcu trei paşi înapoi şi încremeni ca o statuie, cu arma pregătită.

Smith le azvârli pe masă carneţele aduse de Anne-Marie, apoi îşi scoase propriul său carnet, legat cu banda de elastic şi îl aşeză pe măsuţa de lângă Kramer.

– Dacă, într-adevăr, n-au minţit, i se adresă Smith, pe un ton scăzut, ar trebui să fie în stare să scrie numele şi adresele agenţilor germani din Anglia, sau ale oamenilor lor de legătură, precum şi ale agenţilor britanici din ţările europene care au fost lichidaţi de ai noştri. Aşa ar fi logic, nu ţi se pare, Kramer dragă? Iar pe urmă, comparăm listele lor cu lista autentică din carnetul meu.

– Ai dreptate, ce mai, rosti rar, Kramer. Proba decisivă, dintr-o lovitură. Magistral, căpitane Schmidt, pardon, Smith. Se strădui să schiţeze un surâs. Mă tem că nu prea sunt în apele mele în seara asta. Dar spune-mi, căpitane, întrebă el, punând mâna pe carnetul de pe măsuţă, lista asta de agenţi... hm... faptul că o porţi asupra dumitale nu contravine regulamentului nostru?

– Ba bine că nu! Regulamentul poate fi însă încălcat, dar numai de către cel care l-a instituit. Crezi că ar fi îndrăznit cineva, fie şi eu însumi, s-o facă fără aprobarea lui? Amiralul Walter Canaris trebuie să fie la ora asta în biroul său din Berlin, încheie Smith, indicând, cu un gest al capului, telefonul.

– Drept cine mă iei? Kramer zâmbi şi se răsuci către masa la care şedeau cei trei prizonieri. Ei, aţi auzit.

– Se comite o... O cumplită eroare... bâigui Carraciola, cu disperare în glas.

– Oho, şi încă ce... i-o reteză Kramer, ameninţător.

– Nu mă îndoiesc de buna credinţă a lui Smith, acum sunt convins, reluă Carraciola, cu glas chinuit. Dar, pe undeva, e o greşeală îngrozitoare...

– Ai cărei autori sunteţi voi înşivă, i-o tăie Smith.

– Scrieţi! ordonă Kramer. Sergent Hartmann!

Acesta făcu un pas înainte, gata să intervină, la nevoie, cu vâna de bou.

# Capitolul 8

Sala de arme era de-acum aproape pustie. Cu puţin înainte, năvăliseră înăuntru doi sergenţi care, după ce s-au tot învârtit printre mese, au plecat luând cu ei vreo douăzeci de inşi, vizibil împotriva voinţei lor, pentru nişte misiuni misterioase. Pentru Mary însă, ele nu ascundeau nici un mister. Îşi furişă privirea pe ceas pentru a nu ştiu câta oară; apoi, masându-şi tâmplele cu un aer obosit, îşi forţă un surâs:

– Îmi pare nespus de rău, domnule căpitan. Regret, dar trebuie să plec. N-am încotro. Am o migrenă cumplită.

– Oh, regretul e de partea mea, Maria dragă. Zâmbetul pe care-l arbora permanent îi pierise. O privi îngrijorat. Trebuia să-mi fi spus, nu arăţi bine deloc. Călătoria asta obositoare, plus şnapsurile...

– Mă tem că nu sunt obişnuită, bâigui Mary. O să-mi revin, dacă mă-ntind în pat.

– Desigur, desigur, hai să mergem, draga mea, dă-mi voie să te conduc în odaia dumitale.

– O, nu! se opuse fata cu vehemenţă nefirească.

Dându-şi seama că făcuse o gafă, date fiind împrejurările, îi mângâie mâna şi-i surâse: O să-mi treacă, zău!

– Căpitanul von Brauchitsch ştie mai bine. Hai să mergem, insist.

După expresia gravă, deşi prietenoasă a ofiţerului, ca şi din tonu-i autoritar, nu lipsit de o inflexiune glumeaţă, Mary îşi dădu seama că n-avea loc de întors.

Căpitanul o luă de braţ, cu un aer protector, şi o conduse afară din salon.

Braţ la braţ, parcurseră împreună culoarul care ducea spre corpul central al castelului, acum pustiu. Mary remarcă deosebirea.

– Vrăjitoarele pe cozi de mătură, hohoti von Brauchitsch. Comandantul nu le-a prins încă, dar dacă o mai duce câţiva ani, s-ar putea să avem surprize. Amărâţii ăia pe care i-ai văzut şi dumneata, scoşi cu anasâna din local, sunt acum, probabil, căţăraţi pe burlane şi pe catargele de drapel. Nu mai ştii cum e cu spionii din ziua de azi.

– Observ că luaţi lucrurile cam în glumă, remarcă Mary.

– Ca ofiţer al Gestapoului, sunt plătit şi pregătit să fac apel la raţiune, şi nu la delirul imaginaţiei, îi replică el, dur. Iartă-mă, nu la dumneata mă refeream, ci la altcineva, o linişti el, strângând-o de braţ. Apoi, aruncându-şi ochii pe un geam care dădea în curtea interioară, se opri brusc. Ei, na, asta-i ciudat, de-a binelea!

– Ce? sări Mary.

– Elicopterul, o lămuri von Brauchitsch, cu un aer preocupat. Regulamentul prevede ca elicopterele înaltului Comandament să fie în orice clipă gata de decolare, iar ăsta e cu motorul demontat şi cu o prelată deasupra, ceea ce înseamnă că o decolare imediată este exclusă, nu crezi?

– Am impresia că şi elicopterele mai au nevoie de reparaţii, din când în când, ca orice altă maşinărie, îngăimă Mary, care-şi dorea acum să se ţină cât mai departe de von Brauchitsch, de teama ca acesta să nu-i audă cumva bătăile inimii, de mai-

mai să-i spargă pieptul. Ce-i aşa de ciudat? adăugă ea.

– Ei bine, faptul că la „maşinărie” nu lucra nimeni nici acum o jumătate de oră, când am mai trecut noi pe-aici, îi explică von Brauchitsch. E o situaţie fără precedent ca pilotul personal al unui mareşal al Reichului să-şi părăsească aparatul, lăsându-şi treaba făcută pe jumătate.

– Cum adică, fără precedent? Nu poate omul să-şi ia o piesă şi s-o repare înăuntru, la adăpost? întrebă Mary, cu glas suav. Ori poate că nu v-aţi uitat deloc la termometru, în seara asta?

– Deh, o iau şi eu pe urmele bătrânului comandant, vânătorul de vrăjitoare, oftă von Brauchitsch, clătind din cap. Porniră mai departe. Căpitanul continuă: Uite unde te-aduce rutina, ai în faţă un caz tipic. Pentru o minte întortocheată şi perspicace, soluţia limpede devine suspect de limpede. Să nu uit chestia asta până la noapte.

– Nu vă odihniţi creierul nici la noapte? susură Mary.

– Chiar aici am treabă, de fapt, îi mărturisi von Brauchitsch, arătându-i cu capul o uşă pe lângă care tocmai trecuseră. „Salonul auriu”, o lămuri el, uitându-se la ceas. Vai! mai am doar douăzeci de minute! Îţi mulţumesc pentru încântătoarea dumitale companie, domnişoară.

– Oh, eu vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, domnule. Aveţi aici o întrunire? Fata simţi cum inima-i începe să-şi dea iar în petec.

– O serată muzicală. Gestapoul nu-i lipsit nici el de un oarecare rafinament. Programul cuprinde un cântec de privighetoare. Sunt nevoit să mă scuz,

domnişoară, dar mai am de pregătit un raport, făcu el, grăbind paşii.

– Îmi pare rău că v-am reţinut de la treburi, domnule căpitan, rosti Mary, cu o excesivă politeţe, în vreme ce se întreba, în sinea ei, cu un fior de gheaţă: „Oare cât şi ce anume ştie şi, dacă are vreo bănuială, ce are de gând să facă, ce hotărâre o fi luat acum? În lumea de azi, indivizii de soiul lui von Brauchitsch n-au cum să-şi amintească pe neaşteptate de ceva, pentru simplul motiv că nu uită niciodată, nimic.” Aţi fost extrem de amabil, reluă ea, cu glas tare.

– Plăcerea a fost de partea mea, exclusiv a mea, îi replică ofiţerul, galant. Ajunşi în dreptul uşii de la odaia fetei, se opri, îi luă mâna într-a sa şi-i zâmbi: Noapte bună, Maria dragă, eşti, într-adevăr, fermecătoare.

– Noapte bună, îi zâmbi Mary, la rându-i. Mulţumesc, domnule căpitan.

– Trebuie neapărat să ne cunoaştem mai bine, încheie von Brauchitsch, deschizându-i uşa. Se înclină, îi sărută mâna, apoi se retrase, frecându-şi bărbia, gânditor. Neapărat, Maria dragă, murmură el, chiar aşa, scumpo.

Aplecaţi deasupra mesei, Carraciola, Thomas şi Christiansen scriau frenetic în carneţele - mai bine zis, doar primii doi, fiindcă prăpăditul de Christiansen, care nu-şi revenise încă de pe urma loviturii primite în ţeastă, era mult mai lent. Angajat în conversaţie cu Smith, Kramer îl urmărea de la distanţă, cu o uşoară nedumerire:

– Nu înţeleg motivul, dar par destul de inspiraţi, comentă el, prudent.

– Imaginea în carne şi oase a unui proaspăt evadat stimulează gândirea, replică Smith, cu cinism.

– Mă tem că nu prea înţeleg.

– Ştii ce se va întîmpla cu băieţii ăştia într-un sfert de oră?

– Sunt obosit, mărturisi Kramer, pe un ton ce nu lăsa nici o umbră de îndoiaia asupra adevărului. Lasă vorbăria şi exprimă-te clar, căpitane Schmidt, te rog.

– Smith. Sunt condamnaţi, iar ei o ştiu foarte bine, aşa că se cramponează de fiecare minut în plus; când ţi-a mai rămas atât de puţin timp, orice minut câştigat e ca un premiu smuls veşniciei, sau, dacă preferi, ca ultima miză disperată, a jucătorului ruinat.

– Văd că te-a apucat o criză de lirism, căpitane, cârti Kramer, care începu să se plimbe prin încăpere, ignorând masa „condamnaţilor”. Se proţapi apoi brusc în faţa lui Smith. Bine! M-ai perpelit destul pe jăratec, mărturisesc că m-am înşelat. Să încheiem povestea. Spune-mi odată, ce se ascunde în spatele afacerii ăsteia?

– Simplitatea caracteristică geniului, scumpe Kramer. Viceamiralul Rolland, şeful departamentului M.I.6. Şi, te asigur eu, Rolland este un geniu.

– Mă rog, e un geniu, îl îngână Kramer, nerăbdător. Aşa, şi?

– Adevăraţii Carraciola, Thomas şi Christiansen au fost prinşi acum trei săptămâni. Ei bine, după cum ai aflat, teritoriul lor de acţiune se limita la zona nord-vestică a Europei, aşa că aici erau practic necunoscuţi.

– Ba nu, după nume îi ştiam.

– Ei, atât şi nimic mai mult. Viceamiralul Rolland şi-a făcut socoteala că dacă trei indivizi cu un instructaj perfect ar împrumuta identitatea celor trei prizonieri şi ar fi trimişi aici sub un motiv plauzibil, ei ar deveni nişte „persona grata" de oarecare notorietate, oaspeţi bine primiţi şi acceptaţi fără rezerve. Şi, bineînţeles, odată acceptaţi de dumneata, ar fi putut acţiona în incinta castelului netulburaţi de nimeni şi nimic, în condiţii ideale de securitata.

– Ei, şi?

– Cum adică, „ei, şi"? Nu înţelegi? făcu Smith, pe un ton exasperat. Rolland ştia că dacă generalul Carnaby... În fine, impostorul ăsta care-l joacă pe Carnaby, ar fi adus aici, omologul lui din armata germană s-ar deplasa încoace ca să-l interogheze personal. Smith adăugă, cu un zâmbet: Până şi în Marea Britanie se ştie că Mahomed se duce la munte şi nu muntele la Mahomed, cu alte cuvinte, armata se duce la Gestapo, şi nu viceversa.

– Continuă, te rog, continuă!

– Ei, şeful de stat major al Wehrmachtului, Reichsmareşalul Julius Rosemeyer, ar fi, pentru Aliaţi, o captură la fel de preţioasă ca şi generalul Carnaby, în ceea ce ne priveşte pe noi.

– Reichsmareşalul însuşi! şopti Kramer, gâtuit de emoţie, îndreptându-şi privirea spre înaltul personaj. Auzi, să-l răpească pe Reichsmareşai!

– Mde, agenţii dumitale de colo, oamenii de încredere, completă Smith, turnând gaz peste foc.

– Dumnezeule mare! Păi, ăsta-i un plan de-a dreptul... diabolic!

– Ce-ţi spuneam?

Kramer se îndreptă brusc spre colţul unde se afla Rosemeyer şi se aşeză alături. Se consultară în şoaptă, preţ de două-trei minute, aruncând, din când în când, priviri în direcţia lui Smith. Acesta îşi dădu seama că, de fapt, vorbea numai Kramer; Rosemeyer asculta. După rapida succesiune de reacţii de pe chipul lui Rosemeyer - curiozitate, derută, uimire şi, în cele din urmă, şoc - Smith îşi zise că interlocutorul trebuie să fi fost foarte elocvent şi convingător. După o scurtă tăcere, cei doi bărbaţi se ridicară şi se îndreptară spre Smith. Reichsmareşalul arăta acum ceva mai palid; cu un tremur uşor în glas, roşu la faţa:

– Incredibil, căpitane Smith, incredibil! Şi totuşi, inevitabil. Nu se putea altfel. E singura explicaţie plauzibilă care oferă soluţia completă a jocului enigmistic, prin reconstituirea tuturor faptelor. Reichsmareşalul schiţă un surâs. Trebuie să recunosc că m-a tulburat, nespus de mult ultima etapă a dezlegării, adică însăşi cheia enigmei, ca să zic aşa, pentru a mă menţine în termenii metaforei. Îţi sunt pe veci îndatorat, căpitane.

– Germania îţi va fi veşnic recunoscătoare pentru imensul serviciu pe care i l-ai adus, completă Kramer. Nu vom uita fapta dumitale. Sunt convins că Führerul va dori să te răsplătească personal, într-un fel sau altul.

– Sunteţi extrem de amabili, domnilor, bâigui Smith. Răsplata mea este conştiinţa datoriei împlinite. Continuă, cu un surâs vag: Poate că Führerul îmi va acorda o permisie de două-trei săptămâni - după cum mă simt în seara asta, îmi dau seama că m-au cam lăsat nervii. Până una-alta,

domnilor, cu permisiunea dumneavoastră, misiunea mea nu s-a sfârşit încă.

Cu paharul de coniac în mână, Smith se îndreptă spre masa la care şedeau cei trei, aplecaţi peste carneţele. Se plimbă în sus şi-n jos, aruncându-le peste umăr câte o privire cinic-plictisită, a cărei semnificaţie nu scăpă celorlalţi, în dreptul lui Thomas, se opri şi dădu din cap, a mirare:

– Fantastic!

– Să isprăvim odată! exclamă Rosemeyer, nerăbdător.

– Nu vă supăraţi, domnule mareşal, trebuie să rezolvăm enigma până la capăt.

– Ai motive întemeiate?

– Absolut.

După ce Mary închise uşa, von Brauchitsch se îndepărtă în grabă, dar nu exagerat de iute, paşii săi milităreşti auzindu-se clar pe dalele de pe coridor. Cum dădu colţul, începu să alerge.

Ajunse în curte şi se repezi spre elicopter. Nimeni. Urcă în goană treptele şi se uită în carlingă. Cobora şi-i făcu semn unei santinele din apropiere, care veni spre el șontâcăind, trăgându-şi de lesă dobermanul.

– Iute, răcni von Brauchitsch. L-ai văzut pe pilot?

– Nu, domnule căpitan, răspunse soldatul, speriat. Omul depăşise de mult vârsta regulamentară pentru prima linie a frontului şi se temea cumplit de Gestapo. Nu l-am văzut demult, adăugă el.

– Cât de demult?

– Ştiu eu?... O juma' de oră. Ba nu, mai mult, vreo trei sferturi de ceas, după socoteala mea, domnule căpitan.

– Mama mă-sii! înjură von Brauchitsch. Aşa de mult! Spune-mi, pilotul are pe-aici, prin preajmă, vreun atelier unde se duce când trebuie să repare ceva?

– Da, domnule, sări soldatul, cu zel, oferindu-i, în sfârşit, o informaţie utilă. Uşa aia, domnule, de la fostul depozit de cereale.

– Acum e acolo?

– Nu ştiu, domnule căpitan.

– Ar trebui să ştii, îl repezi von Brauchitsch. Datoria dumitale este să căşti ochii. Ce-ai rămas aşa, du-te şi vezi!

Soldatul se îndepărtă tropăind, sub privirile furioase ale lui von Brauchitsch, enervat de incompetenţa bătrânelului. Căpitanul străbătu apoi curtea pentru a se interesa la cele trei santinele de la poartă, soldaţi din trupele de asalt, care, spre deosebire de militarul de pază, aveau ochi de vultur. Răspunsul însă fu acelaşi: nu ştiau nimic.

Von Brauchitsch se întoarse la elicopter, încrucişându-se pe drum cu bătrânelul care venea în pas alergător.

– Nu-i nimeni înăuntru, domnule căpitan, raportă el, gâfâind, neliniştit la ideea că-i aduce veşti proaste. Magazia e goală.

– Mda, logic, încuviinţă von Brauchitsch. Zâmbi şi-l bătu pe umăr. N-ai dumneata nici o vină, prietene, dar fii cu ochii-n patru.

Se îndreptă, de data asta agale, către uşa principală şi-şi scoase din buzunar o legătură de chei false. Avu noroc: prima uşă cedă imediat.

Pilotul zăcea mai departe pe podea, în stare de inconştienţă. Alături se afla capul de distribuţie defect, acoperit cu o salopetă - dovada mută a stratagemei prin care piesa fusese demontată pe furiş. Von Brauchitsch înşfăcă de pe raft o lanternă, îl dezlegă pe pilot şi-i scoase căluşul. Ieşi lăsând uşa larg deschisă în urma sa. Întrucât era un culoar de trecere, cineva tot avea să-şi facă la un moment dat apariţia pe-acolo.

Căpitanul urcă în goană scările, până la etajul de dormitoare; ajuns acolo, rări pasul. Trecu, fără să şovăie, prin faţa odăii ocupate de Mary şi în continuare, pe lângă alte patru uşi. În dreptul celei de-a cincea, se opri. Descuie cu una din cheile false şi aprinse lumina. Se duse apoi la fereastră şi trase în sus partea inferioară. Clătină din cap, constatând că presupunerea sa fusese corectă: pe pervaz, stratul de zăpadă era şters. Se aplecă în afară şi îndreptă lanterna în jos, spre acoperişul staţiei de funicular: urmele clare de pe omăt nu lăsau nici o umbră de îndoială asupra celor petrecute.

În încăpere, observă o schimbare ciudată: patul fusese tras în dreptul şifonierului. Îl dădu la o parte. Pe podea, se rostogoli un individ legat fedeleş, cu căluş la gură. Von Brauchitsch nu se miră de nimic. Pe faţă nu i se clinti nici un muşchi. Omul începu să scoată gemete înfundate, semn că avea să-şi recapete în curând cunoştinţa. Căpitanul îl dezlegă, îi scoase căluşul şi ieşi. Avea probleme mai urgente de rezolvat decât să corcolească tineri locotenenţi pe punctul de a-şi reveni din leşin, cu icnete şi gemete.

Când ajunse în dreptul odăii ocupate de Mary, îşi lipi urechea de uşă; linişte deplină! Privi prin

gaura cheii: întuneric. Bătu. Nici un răspuns, îşi scoase atunci cheile false şi găsi una potrivită. Intră, înăuntru, nimeni.

– Măi, să fie, murmură el. Extraordinar de interesant!

– Gata? întrebă Smith.

Thomas dădu din cap că da. Christiansen şi Carraciola îi răspunseră cu o privire ursuză. Smith le luă carneţelele şi le aşeză pe măsuţa de lângă fotoliul lui Kramer.

– Clipa adevărului, rosti el, calm. Unul singur e suficient.

Cam fără chef, Kramer luă carneţelul de deasupra şi începu să citească, întorcând lent, filă după filă. Smith îşi goli paharul şi se îndreptă, cu un aer firesc, spre bufet, îşi mai turnă nişte coniac şi înşuruba, cu grijă, dopul sticlei la loc. Mai făcu câţiva paşi prin salon, apoi se opri lângă soldatul de pază. Sorbi o înghiţitură.

– Ei, suficient?

Kramer încuviinţă din cap.

– Bun, atunci să confruntăm cu originalul.

– Cum ziceai, clipa adevărului, fu de acord colonelul.

Luă carnetul lui Smith, scoase zgârciul şi-l deschise. Prima filă, albă. Următoarea, la fel. Apoi încă una şi încă una... Încruntându-se, Kramer se uită nedumerit la Smith.

În clipa următoare, acesta zvârli paharul. Cu muchia palmei, îi izbi fulgerător pe Hartmann, în ceafă. Sergentul se prăbuşi ca retezat de secure, corpul său greu stârnind, în cădere, clinchetul paharelor de pe bufet.

Nedumerirea de pe chipul lui Kramer dispăru brusc, lăsând loc unei expresii de cumplită mâhnire. Înţelese, în sfârşit, cum stăteau lucrurile. Întinse mâna către butonul de alarmă.

– Ne-ne-ne, jos laba de pe sonerie, Mac! răsună scurt un ordin răstit, la fel de tăios ca fulgerul care-l doborâse pe Hartmann. Lungit pe burtă, pe podea, Schaffer se afla acum în poziţie de tragere, cu Schmeisserul recuperat aţintit asupra lui Kramer. Pentru a doua oară în acele ore, colonelul fu nevoit să-şi retragă mâna de pe butonul de alarmă.

Smith se aplecă şi luă carabina santinelei. Traversă încăperea şi o schimbă cu Lugerul silenţios. Schaffer se ridică în picioare, fără a-şi schimba ţinta, îi aruncă maiorului priviri furioase:

– American primitiv, un gunoi, ai? clocoti el de indignare. Habar n-am ce zi e azi?

– Ei, ce vrei, nu mi-a venit nimic altceva în minte în clipele alea, răspunse Smith, în chip de scuze.

– Asta-i şi mai grav, cârti Schaffer mai departe. Ce nevoie aveaţi să mă zugrăviţi în asemenea imagini?

– Păi, culoarea locală, ce te plângi? Uite c-a ţinut, zise Smith, băgându-şi în buzunarul din interiorul tunicii cele trei carneţele de pe măsuţa din dreptul lui Kramer. În ceea ce-i priveşte pe băieţi, continuă el, sper că s-au lămurit cum stă chestia... Ei, a sosit momentul s-o luăm la picior. Gata, domnule Jones?

– Şi încă iute, completă Schaffer. Trebuie să prindem tramvaiul... mă rog, funicularul.

– Păi, chiar dac-aş da de un gheţar în deşert, pentru mine ar fi tot una, mărturisi Jones, cu un aer

năucit. Teatru? Care teatru? Doamne, sunt total pe dinafară!

– Asta-i tot ce doreşti? Kramer îşi redobândise calmul şi sângele rece, caracteristic ofiţerului de carieră. Atât? Doar carnetele alea?

– Mda, cam atât. O listă frumuşică de nume şi adrese interesante, pentru lectura de seară a lui M.I.6.

– Deci, asta era. Prin urmare, indivizii de faţă n-au minţit când şi-au declarat identitatea?

– Erau suspecţi, îi verificam de câteva săptămâni. S-au produs scurgeri de informaţii secrete de mare importanţă, în vreme ce primeam date false, ori lipsite de semnificaţie. După două luni de cercetări, am reuşit să depistăm canalele de transmitere în ambele sensuri, şi astfel am ajuns la sectoarele de care răspundeau ei. Nu dispuneam însă de dovezi palpabile - nu eram nici măcar siguri dacă aveam de-a face cu un singur trădător sau cu mai mulţi, darămite care anume era vinovatul. Oricum, ar fi fost inutil să-l dăm în vileag fără a-i afla mai întâi agenţii de legătură din ţară şi din străinătate. Aşa că... hm... ne-am gândit la formula asta.

– Mai curând, ideea dumitale, aşa-i? interveni Rosemeyer.

– Are vreo importanţă? întrebă Smith, sec.

– Ce-i drept, n-are; mai există, totuşi, ceva, continuă Rosemeyer, cu un surâs vag. La întrebarea colonelului Kramer dacă numai carneţelele acelea te interesează, dumneata ai răspuns: „Mda, cam atât”, sugerându-ne că ar mai fi şi altceva la mijloc. Cu speranţa că ai prinde doi iepuri deodată, mă inviţi, cumva, să te însoţesc?

– Dacă asta e convingerea dumneavoastră, domnule mareşal, înseamnă că a venit momentul să predaţi ştafeta altcuiva, îl lămuri Smith, fără menajamente. N-am nici cea mai mică intenţie să vă leg fedeleş şi să vă car în spinare dincolo de Alpi. Singura modalitate de a vă lua cu mine ar fi sub ameninţarea armei, dar tare mă tem că sunteţi un om de onoare, pentru care patria e mai presus de propria-i piele. Dacă v-aş ameninţa acum cu împuşcarea în situaţia că n-aţi vrea să mă urmaţi, nimeni dintre cei de faţă nu se îndoieşte că aţi rămâne pe scaun, neclintit. Aşadar, suntem nevoiţi să ne despărţim.

– Curtoazia nu-ţi dezminte logica, îi răspunse Rosemeyer, cu un surâs amar. Regret că n-am dat dovadă de aceeaşi perspicacitate, în urmă cu câteva minute, când am discutat chestia asta.

– Nu ştiu dacă situaţia ar fi fost diferită.

– Dar... şi atunci, cum rămâne cu colonelul Wilner, şeful serviciului secret al mareşalului Kesselring? Doar nu-i... bâigui Kramer.

– Linişteşte-te! Willi-Willi nu-i în serviciul nostru. A fost de bună credinţă, fiind convins că sunt agentul vostru dublu numărul unu din Italia. Îi furnizez informaţii - false, inutile sau depăşite - de aproape doi ani. Fii, te rog, amabil şi transmite-i chestia asta din partea mea.

– Un soi de agent triplu, pricepi? interveni Schaffer, explicând: Mai mult decât un agent dublu, e un grad superior.

– Heidelberg? întrebă Kramer.

– Doi ani la universitate. Cu sprijinul... hm... Ministerului de Externe al Marii Britanii.

– Totuşi... nu văd cum...

– Regret, ne grăbim.

– De fapt, ne-am şi cărat, adăugă Schaffer. Veţi afla amănunte din memoriile lui Pimpernel Schaffer, care vor apare după război...

Tăcu, brusc. Uşa se dădu de perete şi în prag apăru Mary, ca o statuie a ameninţării, cu Mauserul pregătit de tragere. Cu un oftat de uşurare, lăsă braţul în jos.

– Cam târziu, o admonesta Smith. Începuserăm să ne facem griji din pricina ta.

– Iertaţi-mă, n-am putut să scap. Von Brauchitsch...

– Nu face nimic, domnişoară, sări Schaffer, cu un gest larg, ceremonios. Contaţi pe mine!

– Fetişcana cea nouă! şopti Kramer, uluit. Verişoara ăleia de la...

– Chiar ea, colaboratoarea mea veche în materie de informaţii plăcute urechilor lui Willi-Willi. Şi tot ea ne-a invitat înăuntru în seara asta, îl lămuri Smith.

– Şefule, îl întrerupse Schaffer, profund îngrijorat. N-aş vrea să vă zoresc, dar...

– Îndată. Smith se adresă lui Rosemeyer, cu un zâmbet: Aţi avut dreptate, carneţelele nu erau totul. Da, aşa e, doresc să fiu însoţit, dar nu de dumneavoastră, domnule mareşal, ci de nişte indivizi care-şi păzesc pielea mai presus de orice pe lume, fiind lipsiţi de orice sentiment al onoarei. Aşa că mă vor însoţi ăştia, explică el, indicându-i cu patul armei pe Carraciola, Thornas şi Christiansen, cărora le ordonă: Drepţi! Urmaţi-ne!

– Să ne urmeze? Unde, în Anglia? întrebă Schaffer, nedumerit.

– Pentru proces de trădare. Sarcinile mele nu o includ şi pe aceea de călău... numai Dumnezeu ştie câte sute sau mii de vieţi au până acum pe conştiinţă, ca să nu-i mai pomenim pe Torrance-Smythe şi Harrod. Smith îl fixă pe Carraciola cu o privire de gheaţă. Nu voi afla niciodată, dar cred că tu ai fost creierul operaţiunii. Tu l-ai ucis pe Harrod acolo în munţi. Dacă ai fi pus mâna pe codul transmisiilor radio, ne-ai fi distrus reţeaua din sudul Germaniei. Ar fi fost o mare reuşită, pentru ca acolo nu s-a infiltrat nimeni... numai că arcul capcanei n-a funcţionat! Aşa că i-ai venit de hac şi lui Smithy. Ai plecat din cârciumă imediat după ce am ieşit eu, iar el te-a urmărit, dar n-a izbutit să ţină piept unui...

– Jos armele! ordonă von Brauchitsch, din prag. Nu-l văzuse şi nu-l auzise nimeni intrând. Se apropie de Mary, ameninţându-i pe toţi cu un pistol automat de calibru mic. Smith se răsuci pe călcâie, cu Lugerul pregătit să secere intrarea, dar, într-o fracţiune de secundă îşi dădu seama că, din nefericire, fata era chiar pe traiectorie. Von Brauchitsch, în schimb, nu avu nici un motiv de reţinere. Cavalerul curtenitor de până atunci redeveni, brusc, profesionistul rece şi dur. Cu un zgomot surd, glontele trimis de el sfâşie mâneca rochiei lui Mary, deasupra cotului, iar Smith scoase un strigăt de durere; pistolul îi zbură din mâna-i rănită, izbindu-se, undeva, de o mobilă. Mary încercă să facă o mişcare, dar von Brauchitsch fu mai rapid şi mai puternic. Sări şi o imobiliza. Mary se zbătu, căutând să se smulgă din strânsoare. Gestapovistul îi răsuci mâna. Cu un ţipăt de durere, fata scăpă arma, care se rostogoli pe podea.

Neamţul era însă cu privirea aţintită asupra lui Schaffer. Acesta îşi azvârli automatul.

– N-ar fi trebuit să încerci o asemenea figură, îi spuse von Brauchitsch lui Smith. Mare prostie... În situaţia dumitale însă, şi eu aş fi procedat la fel. Îşi întoarse apoi privirea spre Kramer. Îmi cer scuze pentru întârziere, domnule colonel, dar domnişoara mi s-a părut cam prea neliniştită şi nervoasă, nu ştie mare brânză despre oraşul ei natal, Dusseldorf, după cum nu ştie nici că nu trebuie să se lase ţinută de mână când spune gogoşi, ceea ce face cam tot timpul. Dându-i drumul, o răsuci spre el şi-i zâmbi. O mână superbă, scumpo, dar ce fascinante modificări de puls!

– Nu înţeleg despre ce vorbiţi şi puţin îmi pasă, zise Kramer. Trase un căscat prelung - acum era calm şi relaxat. Bravo, tinere, bine lucrat! Dumnezeule, încă un minut şi... Se ridică greoi în picioare, se îndreptă spre Schaffer, ocolind, prudent, raza de bătaie a armei lui von Brauchitsch. Îl percheziţiona, pentru a se lămuri dacă nu are arme ascunse. Nu avea. Trecu apoi la Smith, operaţiunea soldându-se cu acelaşi rezultat. Ii întinse acestuia o batistă albă, pentru a-şi pansa mâna. Se uită apoi la Mary şi avu o ezitare; în fine, nu prea văd cum să fie ea... dar, ştiu eu? Anne-Marie?

– Desigur, domnule colonel. Va fi o plăcere. Ne-am cunoscut mai înainte, şi-mi ştie metoda, nu-i aşa, iubito? Cu rânjetul ei lupesc, de frumuseţe tipic ariană, Anne-Marie se repezi la Mary şi-i arse o palmă răsunătoare peste obraz. Mary ţipă de durere. Se clătină şi se propti de perete, sprijinindu-se cu palmele. În colţul gurii i se ivi o şuviţă de sânge. Ei? Ai vreo armă? răcni Anne-Marie.

– Anne-Marie! protestă Kramer. De ce trebuie tu să...

– Ştiu eu cum trebuie să mă port cu de-alte astea, spioane infame şi, pe deasupra, tâmpite! Se întoarse spre Mary. Se pare că nu le place să vadă pe viu cum obţin eu rezultate în muncă. Marş înăuntru!

O înşfacă de păr şi o târî după ea către o uşă laterală. Deschise şi o îmbrânci înăuntru. Se auzi bufnitura unui trup prăbuşit la podea, pe urmă un geamăt. Anne-Marie trânti uşa. Urmă o serie de buşituri şi icnete. Von Brauchitsch le ordonă cu un gest, lui Smith şi Schaffer, să se dea înapoi, iar el se aşeză pe braţul fotoliului. Zgomotele luptei ce se desfăşura alături îi făceau să tresară. Se adresă lui Kramer, pe un ton sec:

– Am impresia că juna ar fi preferat s-o percheziţionez eu. Falsa pudoare are şi ea o limită.

– Mă tem că în entuziasmul ei, Anne-Marie dă uneori drumul căruţei la vale, recunoscu Kramer, cu o grimasă de dezgust.

– Uneori? Von Brauchitsch tresări din nou la auzul celor ce se petreceau dincolo: un trup buşit de perete, un ţipăt, sughiţuri de plâns - după care se aşternu tăcerea. De fiecare dată, îl corectă el. Când te gândeşti că cealaltă fată e la fel de tânără şi de frumoasă ca ea...

– S-a isprăvit, oftă Kramer. Îşi întoarse privirea spre Smith şi Schaffer. O să ne ocupăm mai întâi de mâna rănită, pe urma... hm... Un avantaj al castelului nostru e că are temniţe berechet... Tăcu brusc, ochii i se îngustară, iar umerii i se lăsară. Rosti rar, cu voce scăzută: Căpitane von Brauchitsch, eşti un om mult prea capabil ca să te

pierdem. Se pare că ne-am irosit sentimentele de compasiune pe cine nu merita. La nici doi metri de dumneata, ai o armă aţintită în ceafă.

Cu mâna în şold, von Brauchitsch se răsuci lent şi privi peste umăr într-adevăr, o mână fermă ţinea un Lilliput 21 automat îndreptat asupra lui. Rămase ţintuit sub privirea ochilor negri care-l fixau cu răceală. De n-ar fi fost şuviţa minusculă de sânge de pe buza crestată şi părul ciufulit, Mary arăta ca-n zilele ei cele mai bune.

– Orice părinte are datoria sacră de a-şi încuraja copila să ia lecţii de judo, decretă, emfatic, Schaffer, confiscându-i lui von Brauchitsch pistolul. Îşi recuperă Schmeisserul, se duse la uşa cea mare a salonului şi o încuie. Prea mulţi indivizi îşi fac apariţia aici fără să bată, comentă el. Se întoarse şi aruncă o privire în odaia de alături. Fluieră a mirare şi-i zise fetei, rânjind: Bine că m-am orientat asupra alteia. Nu mi-ar plăcea să fiu însurat cu una ca tine, după ceea ce faci când îţi ieşi din sărite. Aici avem o veritabilă infirmerie. Pansează-l pe maior cum ştii mai bine, eu îi păzesc pe ăştia. Săltându-şi Schmeisserul pe umăr, zâmbi, încântat: Ohoho, frăţioare, şi cum am să ţi-i mai păzesc!

Se ţinu de cuvânt în timp ce Mary, în cămăruţa în care Anne-Marie tocmai păţise înfrângerea vieţii ei, se ocupa de rana lui Smith, Schaffer îşi adună muniţiile pe unul din fotolii. Luând ca post de observaţie un loc lângă cămin, îşi turnă puţin coniac, din care sorbi delicat. Din când în când, le arunca prizonierilor câte un surâs încurajator. Nimeni nu-i întoarse însă zâmbetul. Le era limpede că dincolo de nonşalanţa pe care o afişa şi de aerul său de zeflemist cumsecade, aveau de-a

face cu un tip sigur de sine, competent şi cu sânge rece, care, dacă împrejurările ar fi cerut-o, n-ar fi ezitat o secundă să apese pe trăgaci. Când te afli în bătaia unui pistol automat marca Schmeisser, e foarte greu să stabileşti relaţii cordiale cu posesorul lui.

Însoţit de Mary, care căra o tavă acoperită cu tifon, în salon îşi făcu apariţia Smith, palid, cu mâna înfăşurată într-un bandaj gros. Schaffer se uită, întrebător, la Mary.

– Cam urâtă, rana?

– Două degete zdrobite, degetul mare şi arătătorul. Am făcut tot ce-am putut, dar mă tem că va fi nevoie de intervenţia unui chirurg.

– Dacă voi supravieţui după primul ajutor dat de Mary, filozofă Smith, cu glas tare, înseamnă că pot să scap în orice situaţie. Avem însă o altă mică urgenţă de rezolvat legată de numele şi adresele din carneţelele astea, explică el, bătându-se cu mâna validă peste buzunarul de la piept. Într-o oră - două, le putem transmite în Anglia, încă pe atâta şi agenţii aflaţi acum vor fi ridicaţi. Cât despre voi, se adresă el celor de pe canapea şi din fotolii, întrucât aţi putea să-i avertizaţi pe trădători mult mai repede, trebuie să luăm măsuri pentru a ne asigura de discreţia voastră vreme de câteva ceasuri.

– Ne-am putea asigura pe vecie, şefule, sugeră Schaffer pe un ton alb.

– Nu-i neapărat necesar. După cum ziceai mai adineaori, avem la dispoziţie un veritabil dispensar, îi răspunse Smith ridicând tifonul de pe tava cu sticluţe şi seringi hipodermice. Luă o sticluţă şi citi, cu glas tare: neambutal. Nici măcar nu simţi înţepătura acului. Avem destul pentru gazde...

– Neambutal! Kramer se holbă la el. S-o credeţi voi c-am să mă las.

– Mă rog, dacă n-o să te laşi, o să crăpi, i-o întoarse Smith, cât se poate de convingător. Iar pe astea trei canalii le luăm cu noi...

# Capitolul 9

Ajuns în dreptul uşii cu inscripţia „RADIO RAUM”, Smith ridică mâna, ordonând linişte. Îi fixă cu privirea pe cei trei prizonieri furioşi şi le zise:

– Să nu vă faceţi vreo iluzie că veţi reuşi să transmiteţi informaţii sau da alarma. Nu ţin cu tot dinadinsul să vă car înapoi, în Anglia. Locotenent Schaffer, am impresia că le-am mai putea limita întrucâtva libertatea de mişcare.

– Ce-i drept, e drept, aşa e, încuviinţă Schaffer, trecând la acţiune. Rupându-le, fiecăruia, nasturii de sus ai tunicii şi trăgându-le-o, apoi, pe spate, în jos, până la coate, adăugă, suav: Asta o să le îngreuneze, pentru o vreme, mişcarea braţelor.

– Dar nu şi a picioarelor. Fereşte-te de ei, nu-i lăsa să se apropie, o sfătui Smith pe Mary. Sunt în stare de orice, căci nu mai au nimic de pierdut. E-n regulă; locotenente, eşti gata?

– Gata. Acum!

Tânărul apăsă clanţa încet, fără zgomot. Uşa se deschise într-o încăpere spaţioasă, bine luminată, dar sumbră ca înfăţişare. Singurele piese mai importante de mobilier erau o masă uriaşă, aşezată în dreptul ferestrei, şi pe ea un transmiţător radio, într-o carapace de metal strălucitor, ce ocupa aproape întreaga suprafaţă, în rest, două scaune şi un dulap de birou, cu sertare. Atât şi nimic altceva, nici măcar un covor. Ghinionul lor, fiindcă le-ar fi acoperit paşii. În clipa în care Schaffer se strecura, tiptil, în odaie, operatorul fuma liniştit, cu spatele la uşă, delectându-şi urechea cu vesele melodii vieneze. La auzul unui scârţâit de podea, sau, poate,

cine ştie, alertat de un al şaselea simţ, se răsuci brusc şi sări în picioare. Reflexele îi funcţionară ireproşabil. Concomitent cu ridicarea braţelor, în semn că se predă, se deplasă uşor spre dreapta şi apăsă cu talpa... Pe coridor, se declanşa urletul strident al soneriei de alarmă. Dintr-un salt, Schaffer fu lângă el. Sub lovitura patului de armă, operatorul se prăbuşi fără cunoştinţă. Prea târziu, însă. Alarma nu mai contenea.

– Taman ce ne lipsea, şuieră Smith, scos din minţi.

Ieşi în goană pe culoar, căutând soneria. O găsi la câţiva paşi mai încolo şi izbi, furios, geamul de protecţie cu tocul pistolului. Cioburile zăngăniră, iar urletul încetă brusc.

– Înăuntru, cu toţii! Repede! ordonă Smith, făcându-le semn spre camera de transmisii. Rotindu-şi ochii împrejur, zări o uşă laterală, la dreapta. Iute, Mary, vezi ce-i acolo! Schaffer, bagă de seamă ce faci!

– Am înţeles, prinţe, îngăimă Schaffer, postându-se în prag. Ne-am fi descurcat şi fără asta, şefule.

– Ne-am descurca noi mult mai bine fără multe alte chestii. Ei, ce-i acolo? întrebă pe Mary.

– Pare a fi o debara pentru aparatură radio, piese de schimb, cam aşa ceva.

– Tu şi Jones băgaţi-i înăuntru, acolo, pe ăştia. La cea mai mică mişcare, lichidaţi-i!

Jones îşi privi arma:

– Eu nu-s militar, domnule.

– Am o ştire caldă pentru dumneata: nici eu, îi replică Smith.

Se aşează iute în faţa transmiţătorului şi se apucă să cerceteze complicatul tablou cu cadrane, butoane şi mânere. Rămase aşa câteva secunde lungi, fără a scoate nici un cuvânt.

– Ştii să umbli la el, şefule?

– Ţi-ai şi găsit momentul să mă întrebi! O să aflăm în curând, nu? Răsuci butonul pe care scria „Emisie”, selectă banda de ultrascurte şi fixă scala pe frecvenţa de transmisie: Broadsword cheamă pe Danny Boy, Broadsword cheamă pe Danny Boy! Mă auzi? Mă auzi?

Nici un răspuns, nici un semnal. Smith modifică frecventa de transmisie cu o fracţiune şi repetă apelul. O nouă tăcere. Încă o dată şi apoi încă o dată. La a şasea sau a şaptea încercare, tresări şi se răsuci spre uşă, la auzul unei rafale. În prag, Schaffer se aruncase la pământ; din ţeava Schmeisserului ieşea un fir de fum.

– Am avut niscai oaspeţi, şefule, se scuză Schaffer. N-am ucis pe nici unul, vă rog să mă credeţi, dar un exces de adrenalină tot le-am provocat.

– Broadsword cheamă pe Danny Boy, insistă Smith, cu sufletul la gură. Broadsword cheamă pe Danny Boy! Pentru Dumnezeu, de ce n-or fi răspunzând?

– Ăştia de-aici n-au cum să dea colţul culoarului fără să-i sfârtec în două, îl lămuri Schaffer, cu nonşalanţă, de pe podea, unde rămăsese în incomoda poziţie culcat. Pot să-i ţin până la Crăciun, aşa că nu-i nici un zor.

– Broadsword cheamă pe Danny Boy, repetă Smith, pe un ton de parcă l-ar fi implorat pe Danny

să-i răspundă odată. Oare cât răgaz avem până nu ne întrerupe cineva curentul?

– Of, ce naiba, Danny Boy, de ce nu răspunzi? făcu la rându-i, Schaffer.

– Danny Boy îl cheamă pe Broadsword, ţâşni de-odată o voce din cutia de radio, atât de limpede, de parcă ar fi vorbit din odaia de alături. Danny Boy...

– O oră, îl întrerupse Smith pe Danny Boy. Mă auzi? O oră! Terminat.

– Te-am auzit. Ai obţinut ce trebuia, Broadsword? Terminat.

Smith recunoscu timbrul de neconfundat al viceamiralului Rolland.

– Da, tot.

– Eşti absolvit de păcate. Mama Machree o ia din loc chiar acum ca să-ţi iasă în cale. O nouă rafală îl nedumeri pe viceamiral. Ce-a fost asta?

– Rupere de nori, trăsnete, răspunse Smith, fără a se mai osteni să închidă aparatul. Terminat. Se ridică iute, se dădu puţin înapoi şi-şi descarcă pistolul în transmiţător. Din pricina reculului, chipul i se schimonosi de durere. Mâna zdrobită îl ardea cumplit. Nimeni nu va putea repara vreodată radioul ăsta. Îi aruncă lui Schaffer o privire furişă.

Deşi încordat, americanul avea o mină calmă. Era clar că nu făcea parte din categoria celor care au nevoie de vorbe de îmbărbătare, pentru a fi scoşi din apatie sau ajutaţi să-şi înfrângă spaima. Maiorul se duse la fereastră şi o deschise, folosindu-se de mâna stângă.

Luna era aproape complet ascunsă sub un nor negru. O rază anemică lumina, vag, valea. Începuse iar să fulguie. În frigul năpraznic, aerul îi dădu

senzaţia unei stranii materialităţi. În încăpere năvăli un ger polar.

Constată că se aflau tocmai în partea cealaltă a castelului, în aripa de răsărit, de unde nu se vedea staţia de teleferic. Poalele stâncii vulcanice erau învăluite în beznă, astfel că nu se zăreau nici patrule, nici câini de pază. Oricum, ce mai conta, n-aveau de ales, trebuiau să lupte pentru a se salva. Smith scoase din trusă frânghia de nailon şi-i legă strâns capătul de unul din picioarele metalice ale mesei pe care trona transmiţătorul radio. Aruncă apoi sulul pe fereastră, iar cu palma stângă şterse stratul de omăt de pe pervaz şi de pe zidul de dedesubt, până unde putu să-şi întindă braţul. N-ar fi fost deloc nevoie de un neobişnuit simţ de observaţie pentru ca urmele să le fie remarcate. Oare frânghia era suficient de lungă pentru a ajunge pe sol? Îşi reprimă, însă, gândul. Mai avea vreo importanţă?

Se depărtă de la fereastră şi se duse la uşa păzită cu străşnicie de Schaffer, rămas în poziţia culcat.

– Hai, e momentul să tragem obloanele, zise, constatând cu satisfacţie că broasca uriaşă, tip „Schloss Adler”, avea cheia pe dinăuntru.

– Doar o clipă, să se mai ivească o mutră-două şi să-i mai băgăm niţel în sperieţi, îl rugă Schaffer. Ultimul flăcăiaş a apărut în capătul culoarului acum două minute: Dacă mai vine unul să se holbeze încoace, mai arde băiatul o salvă şi mai câştigăm două minute - atât cât ne trebuie să ne dăm drumul pe sforicică şi să ne luăm tălpăşiţa.

– Mda, nu mi-a dat prin minte. O nouă rafală de aer polar pătrunse în odaie. Smith se zgribuli. Brr, năpraznic frig!

– Aţi pierdut sânge, îi reaminti locotenentul, după care adăugă, pe un ton lipsit de compătimire: Şi când mă gândesc la coniacul ăla pe care l-aţi turnat pe gât cu ghiotura! Când se deschid porii... Brusc, încremeni cu obrazul lipit de ţeava Schmeisserului. Daţi-mi lanterna dumneavoastră, rosti el, în şoaptă.

– Ce-i?

– Discreţie. Schaffer aprinse lanterna şi o împinse pe podea, cât putu de departe. Socot că dacă aş fi în pielea lor, m-as purta şi eu discret. De după colţ, manevrează un baston de care au fixat o oglindă, numai că n-au nimerit unghiul potrivit.

Din uşă, Smith îşi întinse, precaut, gâtul şi reuşi să zărească obiectul, doar cu o fracţiune de secundă înainte ca acesta să dispară după colţ, pesemne pentru a fi reglat din nou. Bastonul reapăru după câteva clipe, de data asta cu oglinda proptită la 45 de grade. Schaffer trase. Bastonul şi oglinda se făcură zob. Se ridică în picioare şi ţinti în unicul bec aprins de pe culoar. Acum, singura sursă de lumină rămăsese lanterna de pe jos, aşezată în aşa fel încât nemţii nu aveau cum să vadă camera de transmisii, din poziţia lor, nu se putea nici măcar distinge dacă uşa era închisă sau deschisă.

Cei doi se retraseră în încăpere. Schaffer răsuci uşor, fără zgomot, cheia, după care o îndoi cu patul armei, fixând-o, definitiv, în broască.

Se scurseră două minute de aşteptare. Auziră voci îngrijorate, urmate de tropăituri de cizme. Intrară iute alături, în cămăruţa cu piese de schimb,

lăsând uşa întredeschisă pentru a avea cel puţin un firicel de lumină;

– Mary, tu, împreună cu domnul Jones, veţi răspunde de Thomas, şopti Smith. Îl escortaţi cu pistolul la tâmple.

Pe Christiansen şi-l rezervă sieşi şi-l obligă să îngenuncheze, sub ameninţarea automatului proptit în ceafă. Schaffer îl avea în grijă pe Carraciola, pe care îl înghesui de perete, lipindu-i ţeava Schmeisserului de buze. Locotenentul rânjea, vesel, iar dinţii îi sclipeau în întuneric ca o dungă palidă de lumină. În odăiţă plutea o linişte de cavou.

Nici o asemănare între bătrânul soldat interpelat de von Brauchitsch în curte şi cei şase nemţi care năvăliseră la uşă. Erau nişte „duri”. Ca membri ai trupelor de elită ale vânătorilor de munte, fuseseră supuşi unor antrenamente speciale. Nimeni nu se apropie de clanţă. Eficienţa asaltului avea să demonstreze, cu prisosinţă, pregătirea lor, militară pentru a face faţă unor asemenea situaţii. Riscul fu eliminat.

La un semn al locotenentului major, unul din soldaţi făcu un pas înainte şi-şi descarcă pistolul în uşă, pe o diagonală şi pe cealaltă. Un al doilea decupa cu gloanţele un cerc şi împinse cu patul armei petecul de lemn din mijloc. Al treilea aruncă cu precizie, prin gaură, două grenade armate, în timp ce altul trase în broască. Soldaţii săriră în lături, de-o parte şi de alta a uşii, adăpostindu-se. Grenadele explodară aproape simultan, iar fumul se răspândi pe coridor. Se năpustiră înăuntru. Orice precauţie era, de-acum, inutilă, căci nimeni n-ar fi putut supravieţui unei asemenea explozii într-un

spaţiu atât de mic. După un moment de derută şi de confuzie generală, în fumul albăstrui, acru, din odaie, locotenentul se repezi la geamul deschis, prin care pătrundea un puternic curent de aer rece. Cercetă cu lanterna frânghia care atârna în gol şi se aplecă peste pervaz. Ochii-i lăcrimau, îşi frecă pleoapele şi-şi încorda privirea, străduindu-se să desluşească ceva în hăul de dedesubt. Fascicolul lanternei ajungea cam până la jumătatea stâncii vulcanice. Nu se vedea nimic. Smuci frânghia cu putere, efort inutil, căci se dovedi a fi uşoară. Observă atunci că zăpada fusese ştearsă de pe pervaz şi trase o înjurătură.

– Au şters-o! Trebuie că au şi ajuns jos. Iute, la cel mai apropiat telefon, răcni el.

– Aşa, vasăzică... Schaffer ascultă, atent, tropăitul repezit al cizmelor care se îndepărtau. Coborî arma. Bravo, băiete, ai fost cuminte, îl lăudă el pe Carraciola, cu un zâmbet aprobator, îmboldindu-l de la spate, cu arma, să iasă.

Trecură împreună alături, în camera de transmisii radio.

– N-o să le ia prea mult timp ca să descopere absenţa oricăror urme de paşi pe zăpadă, reflectă Schaffer.

– O să le ia şi mai puţin ca să vadă că a dispărut şi frânghia, completă Smith care, ignorând durerea chinuitoare din mâna rănită, se apucă să strângă nailonul la loc. O să avem nevoie de frânghiuţa asta, ca şi de alte niscai „distracţii” băieţeşti.

– În ce mă priveşte, eu m-am distrat straşnic şi până acum.

– Ia cu tine patru, cinci explozibile, pe care le poţi detona de la distanţe diferite. Amorsează-le în câteva camere de pe coridor.

– Sosesc „distracţiile”! Schaffer scoase nişte explozibile din trusă, tăie fitilele cu ardere lentă la lungimi diferite şi le fixă scăpărătoarele. Zis şi făcut!

Ieşi. Primele trei odăi erau încuiate, dar nu-şi irosi nici vremea, nici preţioasele muniţii ca să pătrundă în ele. În schimb, următoarele cinci uşi erau descuiate. În cele trei dormitoare, înşiruite la rând, plasă încărcătura într-o fructieră de porţelan de Dresda, sub un chipiu, de pe un fotoliu şi sub o pernă. În a patra încăpere - o sală de baie - o ascunse sub scaunul de closet, iar în a cincea, sus, pe un raft, lângă un teanc de cartoane ce promiteau să ia foc rapid.

Între timp, Smith îi scosese pe ceilalţi din fumul greu, înecăcios, pe coridor, unde aerul era ceva mai respirabil. Aşteptându-l pe Schaffer, ochii îi căzură pe materiale contra incendiilor instalate pe un podium, puţin mai încolo, lângă perete: un stingător mare, cu bioxid de carbon, câteva găleţi cu nisip şi o toporişcă, îl încolţi un gând...

– Dar ştiu că te strecori, domnule maior, îi zise Mary, sforţându-şi un zâmbet, printre lacrimile şiroaie. Avea ochii înroşiţi şi chipul palid ca o coală de hârtie. „Distracţii”, ziceai, nu? Până ce şi eu, care nu mă pricep deloc, m-am gândit la asta.

Smith schiţă cu greu un surâs. Mâna îl ardea cumplit. Încercă uşa de lângă echipamentul de pompieri, pe care se afla inscripţia „*AKTEN RAUM*”

– Arhiva. Era, evident, încuiată. Cu stânga, propti ţeava Lugerului în broască. Apăsă şi intră.

Aspectul încăperii justifica, întrutotul, inscripţia. Pereţii erau acoperiţi, de jur împrejur, cu rafturi până în tavan, pline de dosare şi documente. Smith trase în sus fereastra ghilotină, ca să se facă curent, apoi împrăştie pe jos conţinutul unor dosare şi scapără un chibrit. Hârtia se aprinse de îndată, iar văpăile se înălţară în câteva clipe.

– De ăsta aţi uitat, aşa-i? În prag apăru Schaffer, căznindu-se cu un stingător uriaş. Hop-hop, feriţi capetele! răcni, aruncând aparatul pe geam.

Flăcările se înteţiseră. Afumat ca un coşar, Schaffer îşi croi cu greu drum înapoi, spre uşă, se împleticea, iar părul şi hainele începuseră să miroasă a pârlit. De undeva, de departe, din fundul castelului, izbucni sunetul strident al unei sonerii de alarmă.

– La naiba, ce mai e şi asta? Brigada de pompieri? întrebă Schaffer, disperat.

– Cam aşa ceva, răspunse Smith, pe un ton sumbru. Cum de n-am verificat mai înainte? Acum ne-au reperat.

– Vreun dispozitiv de control al temperaturii conectat la sistemul de alarmă?

– Bineînţeles. Haidem.

O luară la goană pe coridorul principal, mânându-i pe prizonieri de la spate. N-apucară să coboare bine treptele până la primul palier când, din curtea castelului, răzbătură până la ei strigăte şi tropăituri. Soldaţii alergau spre clădire.

– Iute, intraţi aici! ordonă Smith, indicându-le o nişă din dosul unei draperii. Of,...am uitat ceva! Se răsuci pe călcâie şi fugi înapoi.

– Unde naiba s-a mai... Dar Schaffer îşi înghiţi, vorbele, fulgerat de gândul că în câteva clipe aveau să dea nas în nas cu gărzile. Îl împuse pe ostatecul de lângă ei cu ţeava armei: Mişcă, bagă-te colo, după perdea! În semi-întunericul din nişă, îşi schimbă Schmeisserul cu Lugerul silenţios. Să nu vă dea dracu prin minte să vă foiţi, îi avertiză el, sau măcar să atingeţi draperia, că vă lichidez, şi în hărmălaia asta, n-o să audă nimeni cum vă luaţi tălpăşiţa pe lumea aialaltă.

Stătură toţi smirnă. Gâfâind, soldaţii tropăiră pe lângă ei şi se năpustiră pe scări, în sus; se opriră, însă, brusc. După răcnetele care urmară, era clar că la vederea flăcărilor, fuseseră copleşiţi de dificultatea misiunii pe care o aveau de îndeplinit.

– Situaţie de urgenţă! Sergent, du-te la telefon! se auzi vocea locotenentului major care condusese operaţiunea de descindere în camera de transmisii radio. Detaşament, pas forţat! Aduceţi salopete şi stingătoare! Unde-o fi colonelul Kramer? Caporal, caută-l pe colonel!

Fără a-i mai da răspunsul regulamentar, caporalul o luă la goană pe scări, în jos, de-i scăpărau blacheurile. Zgomotul paşilor se pierdu în târâitul strident al soneriei de alarmă. Schaffer se încumetă să arunce un ochi printr-o crăpătură, a draperiei: Smith alerga în vârful picioarelor.

– Unde naiba aţi fost? şuieră tânărul, încrâncenat.

– Haideţi, ieşiţi de-acolo! ordonă Smith, agitat. Nu, Jones, nu pe-acolo, ţii neapărat să te războieşti cu tot regimentul de vânători de munte care urcă acum? O luară pe culoarul care ducea în aripa de vest. O să folosim scara de serviciu. Haideţi odată,

daţi-i zor! Peste câteva clipe, aici o să fie o îmbulzeală şi o forfotă ca la Piccadily Circus.

Schaffer îşi potrivi pasul cu al lui Smith şi repetă întrebarea, de data asta pe un ton de reproş plângăreţ:

– Ei, şi până la urmă, unde Dumnezeu aţi fost?

– Individul pe care l-am lăsat legat în biroul de lângă centrala telefonică. Arhiva e chiar deasupra. Mi-am amintit în ultima secundă. L-am dezlegat şi l-am târât afară, pe coridor. Ar fi ars de viu.

– Cum? De-aia v-aţi...!? Schaffer era uluit la culme. Nu vă scapă nici măcar amănuntele cele mai lipsite de importanţă, ai?

– Punctul tău de vedere. Amicul nostru care zace pe culoar nu ţi-ar împărtăşi părerea. Dreapta; copii, coborâţi treptele alea şi pe urmă o ţineţi tot înainte. Mary, ştii care-i uşa.

După cincisprezece paşi de la capul scării, Mary se opri. Smith aruncă o privire fugară pe fereastra din stânga sa. Flăcările şi trombele de fum care ieşiseră prin ferestre şi ambrazuri învăluiseră turnul dinspre nord-vest. Jos, în curte, zeci de soldaţi alergau învălmăşindu-se. Un singur om stătea nemişcat: pilotul elicopterului. Aplecat peste motor, îl studia cu maximă concentrare. Deodată, Smith îi surprinse un gest de furie, îndreptându-se din şale, pilotul îşi ridicase pumnul în direcţia turnului în flăcări.

Maiorul se întoarse către Mary:

– Eşti sigură că aici e odaia? Două etaje sub fereastra pe care am intrat?

Mary încuviinţă din cap şi şopti:

– Negreşit.

Smith încercă clanţa, încuiat. Cum nu mai aveau - timp pentru şperacle sau alte „manevre delicate”, propti ţeava Lugerului în broască şi apăsă pe trăgaci.

Caporalul trimis să-l caute pe colonelul Kramer se izbi de acelaşi obstacol: uşa „salonului auriu” era încuiată. Când ieşise ultima oară de-acolo, împreună cu Smith, Schaffer avusese grijă să întoarcă cheia şi apoi s-o arunce pe o fereastră din apropiere. Caporalul ciocăni respectuos. Nici un răspuns. Bătu mai tare. Tăcere, împinse puternic uşa cu umărul, dar zadarnic, aceasta nu cedă. Lovi broasca cu ţeava Schmeisserului, dar fără rezultat. Meseriaşii care construiseră castelul îşi făcuseră treaba temeinic. După o ezitare, apăsă pe trăgaci, rugându-se la toţi sfinţii ca glonţul să nu-l nimerească cumva pe colonel, dacă acesta, ferească Dumnezeu, aţipise în vreun fotoliu situat în linie dreaptă cu gaura cheii. Colonelul, ce-i drept, dormea tun, dar în afara traiectoriei glontelui. Zăcea întins, cât era de lung, pe covor, cu capul pe o pernă. Caporalul înainta, precaut, în salon, din ce în ce mai uluit de priveliştea incredibilă care i se desfăşura în faţa ochilor. Mareşalul Rosemeyer zăcea alături de colonel. Von Brauchitsch şi un sergent erau lungiţi, fiecare în câte un fotoliu, cu capetele spânzurând într-o parte. Anne-Marie, despletită şi smotocită bine, o Anne-Marie într-o ipostază inedită, „aţipise” pe o canapea.

Mişcându-se în transă, caporalul se apropie de Kramer şi îngenunche lângă el. Îl zgâlţâi de umăr, mai întâi uşor, apoi din ce în ce mai tare. În cele din urmă, îşi dădu seama de inutilitatea efortului.

Observă că bărbaţii erau fără vestoane şi că toate persoanele din încăpere, inclusiv Anne-Marie, aveau mâneca stângă suflecată până la cot. Rotindu-şi lent privirile în jur, zări, în sfârşit, tava cu flacoane şi seringi. Se dumiri şi o zbughi pe uşă cu viteza unui concurent favorit în proba olimpică de o sută de metri.

După ce legă strâns capătul frânghiei de nailon de piciorul patului, Schaffer trase în sus fereastra-ghilotină şi aruncă sulul peste pervaz. Contemplă valea cu un aer de deznădejde. În depărtare, la marginea satului, pâlpâiau, mocnit, ultimele rămăşiţe ale clădirii ce fusese, nu de mult, o gară. Luminile aşezării se vedeau clar. Jos, în dreapta, zări patru soldaţi care asigurau paza, fiecare însoţit de un câine. Kramer nu vorbise aiurea când le zisese că paza din jurul castelului fusese dublată. Ridicându-şi privirea, înţelese de ce putea distinge atât de limpede siluetele celor de jos: fulgii se cerneau rar, iar luna, ce-şi făcuse din nou apariţia dindărătul unui nor negru, înainta printre stele, pe o mare de cer senin.

– Mă simt ca mielul pierdut, şefule, se lamenta Schaffer, în vreme ce sub noi, colo, pândeşte o haită de lupi...

– Lupii ca lupii, dar chiar cu o baterie întreagă de reflectoare aţintite asupra ferestrei, tot trebuie s-o întindem, i-o reteză Smith. N-avem încotro, aşa că dă-i bătăi!

Schaffer încuviinţă din cap, posomorât, încalecă pervazul şi-şi dădu drumul pe frânghie, oprindu-se o clipă la auzul unei explozii înfundate, din aripa de est a castelului.

– Primul număr s-a încheiat! exclamă el, brusc înveselit. Bang! S-a dus şi fructiera de Dresda. Sper, adăugă el, în grabă, că nu se afla nimeni în toaleta de alături, unde s-a petrecut explozia.

Nervos, Smith dădu să-i răspundă, dar nu mai avu cui. Schaffer se oprise în picioare, pe acoperişul staţiei, la cinci metri mai jos. Maiorul se caţără, anevoie, peste pervaz, îşi înfăşură frânghia în jurul braţului drept, lăsându-şi toată greutatea pe stângul. Se uită la Mary. Fata îi răspunse cu un zâmbet încurajator, dar chipul ei trăda o cu totul altă expresie, când îşi întoarse privirea spre cei trei indivizi aliniaţi cu faţa la perete şi mâinile încrucişate la spate. Ce-i drept, îi mai păzea şi Carnaby, alias Jones, numai că, în mâinile sale, arma arăta ca un obiect gata-gata să se răsucească împotrivă-i şi să-l muşte.

Smith alunecă pe frânghie şi poposi alături de Schaffer. Se ghemuiră pe vine, pentru a reduce la maximum riscul de a fi observaţi. Pe o porţiune de circa trei metri de la zid, suprafaţa acoperişului era dreaptă, după care se cobora brusc, într-un unghi de treizeci de grade. Contemplând, gânditor, povârnişul abrupt, Smith rosti:

– N-aş vrea să mai trecem prin ce-am trecut când am „aterizat” aici. Ne-am descurca bine cu un piton zdravăn, pe care să-l batem în zidul castelului, colo, sau în acoperiş, să putem lega frânghia de el.

– Nu-i nevoie de nici un piton. Ia uitaţi-vă! Schaffer scormoni zăpada cu degetele, scoţând la iveală un mănunchi de cabluri subţiri, sub care se aflau bare de fier, deasupra unei plăci de sticlă, de circa 60 de centimetri pe 30. Cred că-i un luminator. Barele astea mi se par destul de solide.

Îşi încleştă ambele mâini de una dintre ele şi trase, cu toată forţa. Bara nu se clinti. Smith o apucă şi el, cu stânga. O zgâlţâiră împreună, dar nimic. Rânjind, încântat, Schaffer legă frânghia strâns, într-un nod sigur. Smith se aşeză şi puse mâna pe coardă, dar celălalt îl opri cu un gest autoritar, prinzându-l de încheietură:

– Nu, în nici un caz, protestă el, ridicându-i cealaltă mână, cu bandajul îmbibat tot de sânge. O să căpătaţi Crucea Reginei Victoria cu altă ocazie, că acum n-aveţi nici o şansă. De data asta, o s-o primesc eu. Parcă mirat de ce-i ieşise din gură, adăugă: Vorbeşti prostii, Schaffer, măi băiete!

Îşi scoase trusa pe care o purta la gât, se târî până la linia de unde acoperişul se înclina brusc şi-şi dădu drumul uşor, să alunece, ţinându-se de coardă. Ajuns la muchia acoperişului, se răsuci cu infinită precauţie, întorcându-şi capul în jos. Se mai lăsă să alunece puţin, doar câţiva centimetri, până ce reuşi să aibă în raza privirii întreg peisajul de dedesubt.

Descoperi că se aflau chiar deasupra unuia dintre cablurile de teleferic, la vreo şaptezeci de metri de sol. Zări, din nou, de data asta în stânga, santinelele şi câinii, cum îşi croiau anevoie, drum printre nămeţi, îndreptându-se spre intrarea principală a curţii castelului. Schaffer îşi dădu astfel seama că alarma fusese recepţionată peste tot şi că fiecare soldat era mobilizat, fie la stingerea incendiului, fie la acţiunea de urmărire, a celor care-l provocaseră. Prin urmare, raţiona el, apucaseră să cerceteze terenul de sub fereastra camerei de transmisii, radio şi constataseră, deci, absenţa urmelor pe stratul imaculat de nea...

Se uită în sus. După cum se aşteptase, la creneluri nu se profila nici o siluetă, din moment ce logica indica prezenţa duşmanului în interiorul castelului. Riscă, şi mai lunecă puţin la vale. Era musai să afle dacă în staţia telefericului se afla cineva, vreun maşinist sau paznic, şi dacă da, cum ar reuşi el oare să-l lichideze, în condiţiile în care trebuia să-şi menţină echilibrul, cu pistolul într-o mână, iar cu cealaltă, agăţat de frânghie? Nu-şi putea da seama. Serviciile strategice, unde făcuse antrenamente intensive, prevăzuseră tot soiul de situaţii năstruşnice, mai puţin însă ipostaza acrobatului de circ care merge pe sârmă, sub cupolă, legat la ochi. Cu gura uscată şi inima bătându-i de să-i spargă pieptul, spânzurat cu capul în jos, în pericol de a scăpa, de emoţie, coarda din strânsoarea mâinilor, tânărul îşi adună toate puterile, îşi încorda atenţia, străduindu-se să desluşească ceva prin geam.

Nu părea a fi nimeni în staţie, doar dacă nu se ascunsese cumva atât de bine, încât să nu poată fi zărit din afară. Logica excludea prezenţa oricărei persoane. Ce rost ar fi avut să se ascundă? După toate probabilităţile, fuseseră chemaţi cu toţii la castel, să dea o mână de ajutor pompierilor şi gărzilor. Dinspre partea asta, deci, nu era nicicum motiv de îngrijorare, îşi zise, nevăzând altceva decât cabina şi uriaşele maşinării, acţionate de baterii masive. Constată, în schimb, cu dezamăgire, că n-avea decât o singură posibilitate de a pătrunde în staţie. De coborât pe frânghie exclus pentru simplul motiv că acoperişul, cu cornişa atârnând în afară, în stilul arhitecturii alpine tradiţionale, depăşea latura podelei cu cel puţin doi metri. Unica soluţie rămânea

să-şi dea drumul mai întâi pe cabina telefericului şi, de-acolo, să plonjeze în interior. Schaffer n-avea vreme de pierdut, ca să-şi analizeze şansele de a face faţă efortului fizic cerut de o asemenea operaţiune. Cum-necum, trebuia să reuşească, n-avea de ales!

Cu o infinită precauţie, se caţără înapoi, pe coardă, târându-se încet de tot pe povârnişul acoperişului şi se opri cam la un metru de muchie, îşi desprinse tălpile de pe frânghie şi se răsuci într-un unghi de o sută optzeci de grade, astfel că ajunse din nou cu faţa în jos şi picioarele bălăbănindu-i în gol. Ridică ochii şi-l văzu pe Smith, ghemuit, cu chipul crispat de încordare. Desprinse o mână, făcu gestul izbânzii şi sări. Se propti apoi ţeapăn, cu picioarele larg depărtate, lăsă frânghia şi se întoarse cu burta în jos, agăţându-se cu unghiile de învelişul de zăpadă îngheţată. Din poziţia oblică în care se găsea, îşi ridică gâtul, ca să se uite pe cer. Priveliştea era infinit mai reconfortantă decât peisajul din prăpastia de şaptezeci de metri. Începu căţăratul, cu forţări cumplite, veşnic sub semnul nereuşitei. Doi centimetri în sus, unul înapoi. Luneca îngrozitor pe teaca de gheaţă murdară de lubrifiant, care mai era şi înclinată într-un unghi de treizeci de grade. În asemenea condiţii, înaintarea presupunea un efort aproape supraomenesc. Cu pumnii încleştaţi, Schaffer se ţâra sprijinindu-se pe coate, iar durerea devenise de-a dreptul insuportabilă. Pentru unul ca Smith, cu o singură mână validă, cazna ar fi însemnat curată sinucidere, dar nici Mary, nici Carnaby-Jones n-ar fi făcut faţă încercării. La un moment dat, după ce reuşise să parcurgă vreo patru metri, Schaffer îşi luă inima în dinţi,

încumetându-se să arunce o prjvire în jos, pentru a-şi cântări şansele. Dacă-şi dădea drumul să pice în linie dreaptă, pe podea, risca să-şi fractureze ambele picioare. Dacă nu nimerea drept şi devia în cădere, avea să se prăbuşească în vale, de la înălţimea celor şaptezeci de metri. Când, mai târziu, şi-a reconstituit clipa deciziei, şi-a dat seama ce stimulent uriaş fusese revelaţia momentului; parcă îi picase din cer încă o pereche de braţe. După câteva clipe de ameţeală, îşi reluă târâşul, gâfâind şi asudând ca un alergător de cursă lungă în pragul epuizării totale, şi al prăbuşirii. Zăcu apoi preţ de un minut, ca să-şi mai adune, cât de cât, puterile. Braţele îi tremurau, iar tâmplele şi le simţea zvâcnind, ca unui bolnav cu febră mare. După ce-şi mai recapătă niţel răsuflarea, îşi dădu drumul pe podea. Scoase pistolul şi-i ridică piedica. Se apucă să cerceteze locul, pentru a se asigura că înăuntru nu se afla nici un suflet. Se uită în dosul troliurilor, al generatoarelor: nimeni.

Următoarea sarcină fu să verifice riscurile unei apariţii nedorite. Uşile masive de fier de la capătul arcadei care ducea înspre curtea castelului erau larg deschise. Sub cerul liber, merse, cu paşi de pisică, pe pietrişul terasamentului până la ieşirea străjuită de o altă poartă de fier, de asemenea deschisă. Mai înainta puţin, grijuliu să nu iasă de sub cornişă şi să se expună primejdiei de a fi reperat, şi aruncă o privire în jur.

Curiozitatea îi fu din plin răsplătită, căci avea, într-adevăr, ce vedea. În alte împrejurări, mai propice, s-ar fi veselit nespus. În curtea interioară, forfota nebună continua, doar că acum totul părea a se desfăşura sub semnul eficienţei şi al unei

riguroase organizări. Gesticulând şi răcnind, supraveghetorii dirijau distribuirea salopetelor de pompieri, de cuplare a hidranţilor, de transmitere din mână în mână, a stingătoarelor şi găleţilor cu nisip. Porţile principale rămăseseră deschise şi nepăzite, căci până şi santinelele fuseseră mobilizate. Ce-i drept, nici nu se simţea îmbiat să se strecoare, agale, printre ele, călăuzindu-se după steaua strălucitoare a libertăţii. A cuteza să o şteargă traversând curtea împânzită de vânătorii de munte ce se foiau, tropăind, peste tot, însemna sinucidere curată.

În stânga, elicopterul părăsit arăta ca o relicvă. De pilot, nici urmă. Pe neaşteptate, de undeva din aripa de est a castelului răsună o bubuitură. Schaffer se uită într-acolo şi văzu o trombă de fum teşind printr-o fereastră de la etaj. Îşi zise că trebuia să fie una dintre exploziile pregătite de el însuşi, ca diversiune, dar care anume oare? Curiozitatea îi părăsi imediat. Instinctiv, întoarse capul spre dreapta, înlemni de-a binelea: pe poarta principală năvălise o hoardă de nemţi, însoţiţi de câini. Gâfâind, înaintau cu greu prin troienele până la genunchi. Din gură le ieşeau aburi. Schaffer se retrase, pâş-pâş. Cu nemţălăii s-ar mai fi descurcat el, cumva, dar ce se făcea cu dobermanii? Închise porţile, fără zgomot, trase cele două zăvoare şi o luă iute la picior înapoi, pe sub arcadă, încuie şi a doua uşă în urma sa, vârându-şi cheia în buzunar.

Tresări brusc la auzul unei alte bubuituri, urmate de zăngănitul unor cioburi de sticle, îşi răsuci gâtul în direcţia zgomotului, cu pistolul pregătit.

– Lasă arma jos! sună un ordin răstit. Schaffer desluşi clar mutra lui Smith lipită de barele de fier ale luminatorului. Cine credeai, mă rog, c-ar fi aici, deasupra: Kramer şi compania?

– Nervii mei sînt de vină, replică locotenentul, sec. N-aţi trecut prin ce-a trecut bietul Schaffer acum câteva clipe. Care-i situaţia acolo sus, la voi?

– Carraciola şi-ai lui sunt în poziţia „culcat", iar Mary îi supraveghează cu arma. Jones a rămas, nu vrea nici măcar să-şi arunce un ochi în jos, cică suferă de vertij. Am renunţat să-l conving. La tine, cum stau lucrurile?

– E linişte. Nu-s semne că s-ar fi gândit vreunul, fie şi pentru o clipă, la teleferic, se pare că nu le-a venit ideea. Porţile care dau în curte sunt încuiate. Ambele-s de fier, iar dacă i-ar trăsni cuiva niscai bănuieli, tot câştigăm timp până le vin ei de hac. Şefule, pot dară să zic că metoda prin care pătrunsei eu aici e numai pentru păsărele, fără glumă, îţi trebuie aripioare ca să ajungi. În halul în care arată mâna dumneavoastră, exclus. Idem, pentru Mary şi moş Jones. Imposibil şi pentru Carraciola sau ăilalţi, în fine, cui i-o păsa de ei.

– Cum funcţionează troliurile? întrebă Smith.

– Ăăă, păi să vedem. Pe o manetă scrie „Normal" şi „*Notfall*"...

– Baterii sunt? îl întrerupse Smith.

– Îhî, cu ghiotura.

– Răsuceşte spre „*Notfall*", adică alarmă. Ăia de la castel ar putea întrerupe curentul.

– OK, zis şi făcut. Aşa. Pe urmă, mai avem butoanele de oprire şi pornire, o frână mecanică de mână şi un schimbător de viteze, pe care scrie „înainte" şi „înapoi", cu o poziţie intermediară zero.

– Porneşte motorul, ordonă Smith. Schaffer făcu întocmai. Generatorul începuse să zumzăie uşor, dar după câteva secunde, când atinse rotaţia maximă, zumzetul se transformă în uruit. Acum ia mâna de pe frână şi întoarce spre „înainte”. Dacă funcţionează şi cabina o ia din loc, apasă pe „stop” şi încearcă direcţia opusă.

Schaffer lăsă frâna şi începu să manevreze maneta, cu scurte pauze. Cabina se urni lent, apoi luă viteză şi înainta până ieşi de sub acoperişul staţiei. Schaffer o mai lăsă puţin, după care răsuci maneta în direcţia opusă şi cabina lunecă înapoi.

– Merge straşnic, aşa-i? îl întrebă pe Smith, uitându-se în sus.

– Dă-i drumul mai jos, să ajungă exact în mijlocul sălii. Coborâm frânghia pe cabină şi ne lăsăm şi noi.

– Aşa minte, mai zic şi eu - brici - comentă junele, pe un ton admirativ. Puse telefericul în mişcare.

– Mai întâi, ţi-i expediez pe Carraciola, Thomas şi Christiansen. Crezi că poţi să-i ţii în frâu până ajungem şi noi?

– Nu cu insulte se susţine şi se ridică moralul ofiţerilor în subordine, făcu Schaffer, jignit.

– Nu ştiam dacă ai mai păstrat niscai rămăşiţe de aşa ceva. Cât te ocupi tu de ei, mai fac o încercare s-o conving pe Julieta noastră să coboare din balcon. Hai, dă-ţi drumul pe frânghie, îl îmboldi el pe Carraciola, însoţindu-şi vorbele cu o lovitură, deloc blândă, de picior.

Carraciola se lăsă în genunchi şi se uită în jos. Zări acoperişul în pantă şi prăpastia.

– N-o să mă forţezi să fac asta, în ruptul capului! Niciodată, se opuse el, cu îndârjire. Ochii-i negri aruncau fulgere de ură. Hai, ce mai aştepţi? N-ai decât să mă împuşti!

– Numai să încerci s-o ştergi, şi te lichidez, doar ştii, nu?

– Da, cum să nu. Dar n-o să mă ucizi tu cu sânge rece, pur şi simplu, fiindcă n-am chef să mă urnesc de-aici. Chestie de etică, maiorule, că eşti un tip cu principii, n-o să mă contrazici. Nătărăul tipic cu suflet nobil care-şi riscă viaţa pentru a-l salva pe soldatul inamic, gata-gata să ardă de viu. De ce nu tragi, domnule maior?

– Fiindcă nu-i neapărat necesar.

Smith îşi înfipse mâna stângă în chica lui Carraciola şi-i împinse capul pe spate până ce individul icni, cu ochii holbaţi spre cer. Maiorul slăbi strânsoarea şi ridică braţul celălalt în aer, cu degetele încleştate pe pistol. Gestul îi pricinui o durere şi o ameţeală cumplită, dar chipul îi rămase stană de piatră.

– Te fac knock-out, îţi leg frânghia de mijloc şi-ţi dau drumul în jos, pe acoperiş, vreo doi-trei metri, până ajunge cabina în dreptul tău. Schaffer o să intre prin uşa din spate, se va repezi la cea din faţă şi te va trage înăuntru. După cum vezi, mâna mea dreaptă nu e tocmai zdravănă, aşa că s-ar putea să nu fiu în stare să te leg prea strâns, sau să te susţin cu suficientă forţă. Şi cine ştie dacă Schaffer n-o să te scape în vale, în momentul în care te va târî în cabină. Dar nici că-mi fac eu mari griji dintr-asta, mă Carraciola!

– Şantajistule! Bestie! şuieră Carraciola, încărcat de venin. Îi dăduseră lacrimile de durere. Pe

Dumnezeul meu, o să te fac să-ţi muşti mâinile că m-ai cunoscut!

– Prea târziu, îi replică Smith, cu dispreţ, dându-i un brânci şi forţându-l, astfel, să se agate de coardă, ca să nu se prăbuşească în gol. Dorinţa ţi-a fost satisfăcută în clipa în care am aflat ce pui de lele îmi eşti. Vierme! Pfui! Mi se face greaţă numai la ideea că te-am atins. Mişcă odată, altminteri chiar că trag, la ce dracul mi-aş rişca pielea ca să te aduc înapoi, în Anglia.

Carraciola nu mai cârti, îşi dădu drumul pe frânghie şi ateriză, în patru labe, pe acoperişul funicularului. Cu un gest scurt, Smith îi făcu semn lui Thomas să coboare. Acesta se supuse, fără să crâcnească. Christiansen le urmă după câteva clipe. Maiorul urmări, atent, punerea în mişcare a cabinei în interiorul staţiei, şi-şi ridică privirile:

– Hei, Jones?

– Aici, tot aici sunt, răspunse Jones, zis şi Carnaby, cu voce tremurată, neîndrăznind să se uite în jos.

– Destul, domnule Jones, nu mai ai timp. Sunt pe urmele dumitale, îl avertiză Smith, pe un ton grav. Câteva clipe mai ai la dispoziţie, doar atât. Regret, dar e de datoria mea să te informez că, în eventualitatea că te înhaţă, vei fi tratat ca orice spion inamic: te vor tortura, dar nu cu metode simple, gen smuls unghiile de la picioare, ci într-un chip cumplit, pe care nu-mi permit a ţi-l descrie, cu domnişoara Ellison, aici, de faţă. Pe urmă, au să te azvârle într-o cameră de gazare. Asta, dacă vor mai considera necesar.

Mary îl înşfăcă de braţ:

– Chiar aşa! Vorbeşti serios!?

– Of, Sfinte Sisoie, sigur că nu! exclamă uluit de naivitatea fetei. Ce motiv ar avea? Îşi reluă argumentaţia, ridicând glasul: O să mori în chinuri cumplite, domnule Jones, mai rău decât în cele mai înfiorătoare coşmaruri. Reprezentaţia va dura ore, poate chiar zile în şir. Vei scoate urlete îngrozitoare...

– Vai de mine, ce mă fac? De sus, glasul disperat vibra ca un arc de canapea rupt. Ce trebuie să fac?

– Păi, să-ţi dai drumul pe frânghie, ce altceva, i-o reteză Smith, dur. Cinci metri, nu mai mult, ce Dumnezeu, ce mare scofală? Asta ai putea-o face şi dintr-un salt cu prăjina, domnule Jones.

– Nu pot, se tângui, pur şi simplu, nu pot!

– Ei, nu, pe naiba, apucă-te de funie în clipa asta, închide ochii, sări pervazul şi... hop-jos! Ochii închişi, nu uita! Te prindem noi.

– Ah, aoleu, mi-e imposibil!

– Ah, ah, Dumnezeule, făcu Smith, disperat, acum e prea târziu!

– Cum? Cum adică, prea târziu?

– Luminile de pe coridor s-au aprins una după alta, îi explică el, cu glasul gâtuit de spaimă. Ah, uite încă una. Şi ailaltă, de-alături! Vin după dumneata, Jones! Când o să te despoaie şi o să te întindă pe masa de tortură, doamne...

În două secunde, Carnaby-Jones sări pervazul şi alunecă pe funia de nailon, cu pleoapele strânse.

Mary rosti, admirativ:

– Eşti cel mai mare mincinos din istoria omenirii.

– Aşa zice şi Schaffer, tot timpul, recunoscu Smith. O fi adevărat, din moment ce sunteţi doi de aceeaşi părere. Doar n-oţi greşi cu toţii.

Cabina, pe al cărei acoperiş se aflau cei trei agenţi, cu mâinile încleştate de armătura de suspensie, ca să nu alunece în prăpastie, porni să urce lent din staţie, dar se opri brusc, cu o hurducătură. Cu pistolul, Schaffer le indică, pe rând, mişcarea următoare. Susţinându-se în mâini, săriră pe podea. Ultimul care ateriza fu Thomas, căzând pe o parte, cu un geamăt de durere. Se agăţă instinctiv de gleznele lui Schaffer, care-şi pierdu echilibrul şi ridică braţele să se apere. Nu mai apucă, fiind atacat, prin surprindere, de Christiansen, printr-o figură de rugby. Se prăbuşi pe spate, pe un generator. Izbitura îi tăie răsuflarea. Christiansen îl dezarma într-o clipită, şi-i propti ţeava Sctimeisserului în beregată. Carraciola se repezi la prima poartă de fier şi începu s-o zgâlţâie, furios. Ochii-i căzură pe lacătul zăvorât. Se răsuci pe călcâie şi fugi înapoi, la Schaffer. Îmbrâncindu-i de o parte pe Christiansen, îl înşfăcă de gât pe locotenent.

– Lacătul... unde ai pus cheia de la lacăt, ai? sâsâi el, ca un şarpe. Poarta, e încuiată pe dinăuntru. Numai tu puteai s-o faci. Unde-i cheia?

Schaffer se opinti cu greu să se ridice în capul oaselor, încercând să scape din cangea ghearelor înfipte în gât.

– N-am aer! Mă sufoc, gemu el, gâfâind sacadat. Nu... mai... pot... leşin.

– Unde dracu ai pus-o? răcni Carraciola.

– Ah, Doamne, mi-e rău! Adunându-şi puterile, Schaffer izbuti să se ridice în genunchi, cu grumazul în pământ. Din gât îi ieşea un soi de gâjâit. Scutură din cap, ca pentru a-şi reveni din ameţeală. Ridică lent, privirea:

– Ce vrei? Ce-ai zis? îngăimă, buimac.

– Cheia! Conştient de riscul de a stârni un tărăboi şi de a se face auzit, Carraciola se străduia din răsputeri să nu ragă de furie. În schimb, îi rase lui Schaffer, cu sete, câteva perechi de palme. Zi, unde-i cheia?

– Hei, mai domol, potoleşte-te! interveni Thomas, apucându-l de braţ. Nătărăule, ai uitat că vrei să-l faci să ciripească?

– Cheia, aha, da, cheia. Clătinându-se, Schaffer se ridică, în sfârşit, în picioare, îşi roti, lent, ochii întredeschisi, ca un beţivan care încearcă să se dezmeticească. Avea chipul pământiu, iar din colţurile gurii i se scurgea câte un firicel de sânge. Bateriile de colo, parc-am ascuns-o în dosul lor... nu, nu mai mi-amintesc, am o ceaţă pe creier... Ba nu, stai niţel, îngăimă, cu respiraţia întretăiată, începu să se scotocească prin buzunare, în cele din urmă, scoase cheia şi i-o întinse, cu o mână tremurândă.

Carraciola se repezi s-o înşface, dar Schaffer fu mai iute decât el. Se îndreptă brusc din şale şi cu o mişcare dibace o aruncă departe, în prăpastie, unde nimeni nu mai avea s-o găsească vreodată. Cu ochii ieşiţi din orbite, Carraciola urmări traiectoria obiectului mult râvnit dispărând în neant. Uimirea de pe chip lăsă loc furiei dezlănţuite. Apucă Schmeisserul de pe jos şi-l izbi, cu ură, în cap. Schaffer se prăbuşi ca un copac doborât.

– Ei, şi-acum, interveni Thomas, ironic, acum că am eliminat „elementul-cheie” din schemă, nu ne mai rămâne decât să tragem în broască.

– Adică sinucidere prin ricoşeu, porţile-s de fier, nenică, îl repezi Carraciola, care-şi redobândise calmul, pesemne că-şi scosese „elementul-cheie” din schemă. Mutra i se destinse. După o pauză, reluă, cu un rânjet: Ce-o fi în mintea noastră? Hai să jucăm inteligent, ce dracu'! Dacă spargem uşa, vom căpăta o rafală de gloanţe în piept, drept prim cadou. Nu uita că singurii care ştiu cine suntem, de fapt, zac fără cunoştinţă, sub efectul neambutalului, şi vor rămâne în halul ăsta încă multă vreme. Pentru toţi, ăilalţi din garnizoană suntem nişte necunoscuţi. Cât despre puţinii care ne-au zărit sosind... ne cred prizonieri. Prin urmare, şi într-un caz şi-n celălalt, vom fi trataţi, automat, drept inamici.

– Bun, şi? întrebă Thomas, pierzându-şi răbdarea.

– Păi, cum ziceam, concepem o schemă deşteaptă, dacă ne punem mintea la contribuţie. Coborâm cu cabina asta şi trecem la următoarea mutare: îi dăm telefon lui moş Weissner şi îi cerem să sune la Schloss Adler. Îi spunem cine-i Smith şi dacă ăsta, totuşi, izbuteşte să vină după noi cu cealaltă cabină, îl punem pe bătrân să-i trimită o delegaţie ca să-l întâmpine în staţia de jos. Pe urmă, ne ducem la barăci, unde nu se poate să nu găsim un radio, şi luăm legătura cu omul nostru. Ei, vezi vreo fisură în plan?

– Nimic, beton armat! rânji, încântat, Christiansen. „Ta-ta-ta, şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. He! He! Atunci, haidem, ce mai aşteptăm?

– Voi doi intraţi în teleferic, le ordonă Carraciola. După ce-i văzu înăuntru, se îndreptă spre mijlocul încăperii, oprindu-se chiar sub luminatorul cu geamul spart: Hei, şefule! strigă el.

Era înarmat cu pistolul silenţios al lui Schaffer. Sus, pe acoperiş, Smith se crispa. Pe Carnaby-Jones îl dădu în grija lui Mary. Actorul continua să tremure, încă neîndrăznind să-şi deschidă ochii. Maiorul făcu doi paşi spre luminator, dar se opri brusc. Radarul său interior, cel de-al nu ştiu câtelea simţ, de care pomenise Wyatt-Turner cu atâta admiraţie, îi lansă un semnal de alarmă, funcţionând cu o precizie şi o claritate demne de invidie, ca un dispozitiv ultra-perfecţionat.

– Schaffer, îl chemă el pe locotenent, cu glas mai mult şoptit. Băiete, mai eşti acolo?

– Aici, şefule.

Era Schaffer, negreşit, Schaffer în carne şi oase, cu accentul lui tipic de american din Vestul Mijlociu. Smith îşi îndreptă antena „radarului” înspre înalt. Dac-o mai ţinea aşa, avea toate şansele să rămână surd pe viaţă. Se târî, fără zgomot, până la buza luminatorului. Privirea-i căzu mai întâi pe un braţ întins, îl zări apoi pe Schaffer, prăbuşit pe podea. Se mai târî câţiva centimetri. Cu un instinct sigur, în fracţiunea de secundă în care zări un deget apăsat pe trăgaci în direcţia sa, se rostogoli într-o parte.

Glontele îi trecu razant pe deasupra creştetului, făcând să i se zburlească părul. De jos, se auzi o înjurătură.

– Asta ţi-e ultima şansă, Carraciola! îi strigă Smith. Din poziţia în care se afla, nu vedea decât

chipul lui Schaffer, mai bine-zis, o mască însângerată. După înfăţişare putea jura că-i mort.

– Iar ai dat chix. Nu fac decât să-mi amân o plăcere. Acum ne cărăm, Smith, pornesc motorul. Dacă ţii cu tot dinadinsul ca Schaffer să... ei bine, Schmeisserul lui l-a confiscat Christiansen. Lasă-te păgubaş.

– Dacă te apropii de panoul de control, primul pas pe care-l faci în raza mea de vizibilitate, îţi va fi şi ultimul. Îţi crap ţeasta, m-auzi? Schaffer e mort, văd clar de-aici.

– Mort, pe dracu'! E niţel terciuit, după lovitura cu patul armei, nimic mai mult.

– Îţi crăp ţeasta, repetă Smith, cu o voce albă.

– Ei, fir'ar să fie, ţi-am zis doar ca nu-i mort! răcni Carraciola, exasperat.

– Am să te omor! îi comunică Smith, calm. Dacă n-o fac eu, o să-ţi vină de hac santinelele de după uşă, fii sigur. Constaţi şi tu ce-am izbutit să realizăm în superbul lor Schloss Adler, o mare de lumină. Nu te duce mintea că ordinele au şi fost date? Se trage, fără somaţie, în orice persoană străină. Ordinul: „Să fie ucis!” Cum apare unul, pac! Iar tu, Carraciola, eşti un străin.

– Pentru Dumnezeu, dar n-auzi ce-ţi spun? insistă celălalt, de data asta cu o undă de disperare în glas. Dacă ţii morţiş, ţi-o dovedesc, individul e viu. Ce poţi tu să vezi de-acolo, de sus?

Ţiuiturile de alarmă emise de „radarul” mental al lui Smith începură să mai slăbească din intensitate.

– Îi văd capul şi mi-e de-ajuns.

– Ei, să-ţi arăt, atunci, na!

Cu o bufnitură, Lugerul căzu la câţiva centimetri de capul lui Schaffer, zvârlit de Carraciola care intră în raza de vizibilitate a lui Smith. Uitându-se în sus şi zărind ţeava pistolului îndreptată asupra sa, ameninţător, rosti:

– N-o să ai nevoie de el.

Se aplecă asupra lui Schaffer şi-l ciupi de nas astupându-i, în acelaşi timp gura cu palma. După câteva clipe, „mortul” dădu semne că-şi revine, în efortul disperat de a-şi recăpăta răsuflarea, începu să mişte capul, schiţând gestul de a-şi duce mâinile spre obraji. Carraciola îl lăsă în pace şi-şi înălţă ochii spre tavan.

– Nu uita, Christiansen e înarmat cu Schmeisserul vostru.

Cu pas vioi şi sigur, se îndreptă spre panoul de control. Descoperi butonul generatorului, eliberă frâna de mână şi porni motorul, împingând tare maneta până la capăt. Cabina porni brusc, cu o smucitură puternică. Sări din mers şi trase uşa.

Sus, pe acoperiş, Smith lăsă deoparte arma, devenită acum inutilă şi se ridică, greoi, în picioare, negru de amărăciune şi furie.

– Ei, şi cu asta, basta! comentă Mary, pe un ton nefiresc de calm. Gata, totul s-a isprăvit. Adio, operaţiunea „Overlord”... s-a terminat şi cu noi... În caz că mai are vreo importanţă.

– Pentru mine, are. Apoi adăugă, scoţându-şi pistolul silenţios: Ai grijă de flăcău!

# Capitolul 10

– Ceee? Mary se uită la el, total nedumerită. După câteva clipe lungi, ce nu se mai sfârşeau, îşi dădu seama, în sfârşit, de isprava pe care avea de gând s-o facă. Nu! Nu! ţipă ea. Ferească Dumnezeu, nu cumva să...

Ignorând glasul frânt de spaimă şi gestul ei disperat de a-l împiedica, Smith înainta până la capătul porţiunii plate unde acoperişul se înclina într-un unghi ascuţit. Zări partea din faţă a telecabinei, cuşca în care trei indivizi schimbau rânjete de satisfacţie, bătându-se, vesel, pe spate.

Smith îşi dădu drumul să alunece pe versantul acoperit de polei şi sări; telecabina se afla acum la mai bine de doi metri distanţă de el, în jos, din fericire, fiindcă, altminteri, şi-ar fi fracturat ambele picioare. Sub greutatea trupului prăvălit pe acoperiş, cuşca se zgudui, cu un scrâşnet asurzitor. Smith simţea că alunecă. Cum, cu dreapta-i rănită nu reuşi să se agaţe de armătura de suspensie, se folosi de stânga, dar, în efortul său disperat de a se apuca de ceva, fu nevoit să-şi azvârle pistolul în hăul văii. Îşi încolăci braţele în jurul armăturii, trăgând cu sete aer în piept. Ameţit de săritură, avea senzaţia că se sufocă.

Pasagerii dinăuntru, înlemniră, iar rânjetele le încremeniră pe buze. Christiansen rămase cu braţul întins în aer. Cum era de aşteptat, Carraciola se dezmetici primul. Smulse arma din mâna lui Christiansen şi ţinti în sus.

Cabina parcursese vreo cincisprezece metri şi se legăna puternic în vântul năpraznic. Extenuat de

forţare, de pierderea de sânge şi de durerea din degetele zdrobite, Smith se lungise de-a curmezişul, agăţat de braţul de suspensie. Avea senzaţia că un văl de ceaţă i se lăsase peste ochi.

O rafală de gloanţe străpunse acoperişul, la o palmă de el. Maiorul redeveni perfect lucid şi-şi făcu, rapid, o serie de calcule: la Schmeissere, în cutia încărcătorului încăpeau multe gloanţe, deci vor mai aştepta câteva clipe, ca să-i vadă, pe geam, cadavrul rostogolindu-se în prăpastie, după care vor trage din nou. Numai că vântul puternic imprimase cabinei o mişcare de pendul, care făcea imposibilă alunecarea vreunui corp de-a lungul suprafeţei. Ce ţintă îşi vor alege data viitoare? Vor trage la întâmplare, sau după o schemă anume? Imposibil de ghicit. Poate că în secunda aceea, ţeava era aţintită chiar în dreptul său. Gândul îl hotărî să se dea de-a dura, dincolo de porţiunea de acoperiş ciuruită. Era greu de crezut că individul va ţinti în acelaşi punct, dar presupunerea nu elimina nicicum riscul ca duşmanul să fi gândit la fel.

Se dovedi că nu, fiindcă următoarea rafală străpunse tavanul la circa un metru mai încolo, înspre partea din spate.

Ţinându-se strâns de armătura de suspensie, Smith se ridică în picioare şi se agăţă cu amândouă mâinile de cablu; astfel susţinându-se, înaintă iute şi fără zgomot până în partea din faţă a cabinei, care se legăna acum din ce în ce mai tare. Ca să-şi menţină echilibrul, trebuia să se bizuie pe forţa braţelor, mai bine zis, pe a mâinii stângi. Funicularul se balansa ca un derviş în spasmele finale ale unui dans ritual. Avea senzaţia că muşchii, încordaţi la maximum, erau pe punctul de a se rupe în fâşii. În

fine, asta s-ar mai putea drege, îşi zise, comparând, perspectiva cu imaginea unui cadavru ciuruit de gloanţe. Prin urmare, şansele de supravieţuire se prezentau cu mult mai optimiste din poziţia în care se afla, decât dacă ar fi rămas întins pe burtă, după metoda tradiţională a călătorilor clandestini care se ţin să nu alunece de pe acoperişul vagonului.

Calculul său se dovedi a fi corect. Alte trei rafale găuriră tavanul la o distanţă apreciabilă, apoi nu se mai trase. Smith ştia perfect că acum trebuia să revină la poziţia iniţială, de sprijin pe armătura de suspensie, şi încă rapid. Cum forţa braţului stâng îi slăbise, fu nevoit să se lase pe dreptul. Durerea îl scutură din creştet până în tălpi, ca un şoc electric. Era musai să-şi schimbe poziţia. Imploră cerul ca rezerva de gloanţe din Schmeisser să se fi epuizat.

Altceva, însă, îl făcu să-şi dea seama că speranţa îi fusese zadarnică. Uşa din faţă a cabinei se deschise, iar din dosul ei apărură un cap şi un braţ înarmat: Carraciola. Fireşte, îl reperă pe Smith imediat. Individul îşi răsuci arma pe umăr şi apăsă pe trăgaci. În condiţiile date ar fi fost imposibil să nimereşti cu precizie o ţintă, dar de la distanţa de un metru şi ceva, chestiunea nu mai avea importanţă. Smith se desprinse de cablu şi sări înapoi. În aceeaşi frântură de secundă, epoletul stâng îi fu smuls de un glonte; un al doilea îi zgârie umărul, dar celelalte îi trecură pe deasupra capului. În cădere, Smith căută orbeşte o armătură de suspensie. Reuşi, în sfârşit, să agaţe de una, încolăcind-o cu braţele şi picioarele, ca un crab.

Carraciola îl vâna. Mai avea, pesemne, foarte puţine gloanţe şi nu intra în planurile lui să le irosească. Smith îl văzu înălţându-se ca într-un

număr de acrobaţie - susţinut de Thomas şi Chistiansen - după care plonja în echer pe acoperişul cabinei.

„Curată sinucidere”, îşi zise Smith, răsuflând uşurat, căci individul comisese o greşeală fatală: fără nici un sprijin în mâini, pe suprafaţa acoperită de polei, avea să alunece în prăpastie la prima smucitură. Satisfacţia nu dură decât o clipă; Carraciola nu făcuse nici o greşeală. Cunoştea un amănunt care lui Smith îi scăpase; un punct sigur de sprijin. După câteva clipe găsi, pipăind în jur, o canelură ce fusese făcută de una din rafalele anterioare, îşi înfipse zdravăn degetele în ea şi se târî mai în faţă, în genunchi.

Cu un gest disperat, Smith dădu să înşface cu mâna-i rănită o grenadă din raniţa de pe umărul stâng, trăgându-se în acelaşi timp îndărăt, atât cât să poată rămâne cu braţul stâng agăţat de armătură - singurul său sprijin. Dar, la o asemenea distanţă, explozia grenadei era la fel de periculoasă pentru aruncător, ca şi pentru ţintă. Picioarele îi alunecară şi icni, pălit - brusc de o durere cumplită. Simţi nişte cange de oţel în jurul gleznelor, de parcă cineva sau ceva, cu o forţă extraordinară, se străduia să i le smulgă de trup. Întoarse capul, şi în lumina palidă a lunii, zări două mâini care-l ţineau strâns, cu articulaţiile albite de efort. Ce putere supraomenească, se minună Smith, nici un tip, oricât de solid, nu i-ar fi putut pricinui o durere atât de groaznică, în atare condiţii. Trebuie că-l susţine de mijloc cei din cabină, pentru a-i uşura efortul şi a-l ajuta să nu-şi piardă echilibrul, în secunda în care Smith ar fi căzut în vale. Cum-necum, situaţia era aceeaşi. Maiorul încercă să scape de încleştare, dar

cu o astfel de contragreutate, mult mai mare de o sută de kilograme, şansele erau nule.

Se uită în faţă. Carraciola nu făcuse însă nici o mişcare, preocupat să-şi menţină echilibru, întrucât cabina, care străbătuse între timp jumătate din distanţa dintre staţie şi primul pilon, se legăna înfiorător. Smith renunţă la ideea de a scoate grenada care, oricum, nu i-ar fi servit la nimic, şi trase cuţitul, îl apucă de mâner cu cele trei degete zdravene ale mâinii drepte, se răsuci şi se căzni să ajungă la ghearele duşmane, ca să scape de menghina care-i sfârteca trupul. În zadar: îl mai despărţeau vreo treizeci şi cinci de centimetri de ţintă.

Simţea cum i se frâng mădularele şi că puterile îl lasă. Era perfect conştient că mai avea doar câteva clipe la dispoziţie şi că viaţa îi atârna de un fir de păr. Arunca cuţitul în sus, izbutind să-l prindă din nou, de lamă. Se răsuci şi, concentrându-se din răsputeri ca să nu rateze, în halul de slăbire în care se afla, cu privirile împăienjenite de durere, îl aruncă cu mâna rănită. Totul se petrecu fulgerător: cangea se desprinse de glezne, se auzi un răcnet, iar Christiansen rămase cu ochii holbaţi la cuţitul înfipt în încheietura mâinii sale drepte. Thomas, care izbuti să-l târască înăuntru, făcu aceeaşi mutră tâmpă.

Pentru Smith, secunda aceea marcase o victorie, dar şi o înfrângere, căci rămăsese fără nici un mijloc de apărare. Carraciola, care aşteptase momentul potrivit, plonja înainte şi apucă armătura de suspensie un sprijin sigur. Se ridică apoi în picioare, cu braţul stâng încolăcit în jurul armăturii şi cu ţeava Schmeisserului aţintită asupra lui Smith.

– Mai am un glonte, rânji el, aproape cu simpatie, doar unul. Trebuia să mă asigur, pricepi?

„Poate că nu e chiar totul pierdut”, îşi zise Smith. Din pricina „menghinei” de la glezne, care-l ţintuise atâta vreme, nu observase că-i era cu mult mai lesne să-şi menţină echilibrul pe suprafaţa sticloasă de gheaţă, dar în clipa aceea îşi dădu seama că legănatul cabinei aproape încetase. Carraciola nu părea a fi conştient de noua situaţie, poate şi din cauză că-şi schimbase poziţia. Cu un efort de voinţă, căci rămăsese ca hipnotizat, Smith îşi smulse privirea de pe ţeava Schmeisserului îndreptat asupra sa, fixând un punct în depărtare, peste umărul celuilalt. Primul pilon se afla la mai puţin de şapte metri distanţă.

– Păcat, Smith, ce să-i faci, deh, aşa-i soarta, nu cruţă pe nimeni, rosti Carraciola, potrivind pistolul automat. Adio!

– Uită-te în spate!

Carraciola zâmbi dispreţuitor, din colţul buzelor, surprins de obrăznicia cu care i se întinde o capcană veche de când lumea. Smith mai privi odată spre pilon, apoi închise ochii şi-şi întoarse capul. Râjetul ironic dispăru ca prin farmec de pe faţa celuilalt, de parcă, prin răsucirea unui buton, i se declanşase brusc o reacţie de înţelegere sau intrase în priză un al şaselea simţ. Îşi răsuci gâtul şi scoase un răcnet de groază - ultimul din viaţa sa. Armătura de oţel a pilonului îl izbi din plin în spinare. Pârâitul oaselor zdrobite se auzi limpede pe o rază de treizeci de metri. În clipa următoare, cadavrul fu măturat de pe acoperiş, sub ochii îngroziţi ai lui Thomas şi Christiansen care urmăriseră scena, din dreptul uşii din spate a cabinei.

Târâş-târâş, tremurând ca un bolnav de friguri, cu mişcări nesigure şi greoaie, de bătrân somnambul, Smith reuşi să se proptească în capul oaselor, încolăcindu-şi un braţ şi un picior în jurul armăturii din spate. Sforţându-se să-şi limpezească privirile, cercetă valea. Cabina de pe cablul paralel tocmai trecuse de primul pilon şi-şi continua urcuşul. Cu puţină baftă, cabina lui ar fi putut ajunge prima în dreptul pilonului din mijloc. Da, numai cu un dram de noroc, deşi, în situaţia în care se găsea, acest factor nu mai intra, de fapt, în calcule. Ce altă soluţie îi mai rămăsese?

Scoase din săculeţ două pachete de exploziv şi le fixă între acoperişul cabinei şi cele două braţe dinapoia armăturii de suspensie, având grijă ca scăpărătorile să fie descoperite şi la îndemână. Apoi, aşa cum şedea, în capul oaselor, ancorat de armătura de suspensie, îşi adună puterile, aşteptând ca furnicularul să-şi amplifice arcul de pendul, pe măsură ce se apropia de jumătatea distanţei până la pilonul central.

Îşi dădea seama perfect de riscul nebunesc la care se expunea, din pricina poziţiei în care se aşezase. Nu mai ningea; în lumina argintie a lunii pline, ce scălda întreaga vale, putea fi lesne zărit, atât de la castel, cât şi de la staţia de jos. N-avea, însă, ce face; cum pe bruma de forţă ce-i mai rămăsese în braţul valid nu se putea bizui, nu era în stare să se întindă pe burtă, aşa cum „călătorise”, împreună cu Schaffer, în cursa lor spre castel.

Chipul locotenentului îi apăru ca prin ceaţă - efortul, pierderea de sânge, ca şi frigul cumplit îl vlăguiseră într-atât, încât simţi foarte vag, încâlcit, îngrijorarea pentru soarta acestuia, îşi aminti şi de

ceilaiţi - omul în vârstă şi fata - rămaşi pe acoperişul staţiei de sus, dar şi de cei doi indivizi din cabină. Mary şi Carnaby-Jones erau total neputincioşi, iar Thomas şi Christiansen, neînarmaţi, n-aveau cum să pună la cale un atac; în plus, văzuseră cu ochii lor cum sfârşise Carraciola, cu tot Schmeisserul lui. „Mda, clar, îşi zise Smith, din cei care contau, a rămas doar Schaffer!”

Starea americanului era şi mai critică decât a maiorului, dar din alte motive. Capul şi-l simţea ca pe o boccea de câlţi. Începuse să-şi revină, încet-încet, din coşmar. În gură avea gust de sare. Urechile-i desluşiră un glas îngrijorat, de femeie, care-i repeta cu insistenţă numele. Altădată, ar fi sărit în sus de şapte coţi să se aducă chemat de o astfel de voce, fie ea şi înspăimântată, dar acum, acum îşi dorea să înceteze, ştia că vine din coşmarul care-i zdrobea ţeasta, după cum ştia că va scăpa de durerea atroce numai când se va trezi de-a binelea. Se propti, gemând, cu palmele de podea, şi dădu să se scoale. Cu mare chin, de parcă s-ar fi opintit să se smulgă de sub un pod prăbuşit, izbuti, în sfârşit, să se dezlipească de pământ, cu capul bălăbănindu-i pe piept. Mintea-i era tulbure, un şomoiog de câlţi. „Cum altfel, cu satârul ăla adânc înfipt între tâmple?” Făcu greşeala să-şi scuture capul şi avu imediat senzaţia că cineva îi retează calota. Văzu stele verzi. Deschise ochii, iar luminiţele multicolore începură să pălească, treptat. În cele din urmă, peisajul înconjurător prinse contur. Reuşi să-şi recunoască propriile mâini.

Deşi treaz, continua să trăiască aievea coşmarul. În gură simţea acelaşi gust sărat de

sânge, capul îl durea înfiorător, cu senzaţia că la cea mai mică mişcare i se va rostogoli la pământ, iar glasul disperat nu contenea a-i striga pe nume.

– Locotenente! Schaffer! Schaffer, trezeşte-te! Mă auzi?

Sigur că da, mai auzise el cândva vocea asta, dar unde anume, nu-şi putea aminti. Trebuie să fi fost demult, tare demult. Îşi răsuci gâtul în sus, în direcţia din care i se păru că vine glasul. Vârtejul caleidoscopului de luminiţe îl înghiţi din nou. „Nu, hotărât nu, orice mişcare a capului trebuie evitată!” îşi zise Schaffer. Îşi aduncă cu greu genunchii sub el, se târî spre o maşinărie oarecare, în penumbră şi, sprijinindu-se de ea, se ridică încet în picioare.

– Locotenente! Sunt aici, sus!

Schaffer se răsuci lent şi-şi îndreptă privirile, cu infinită precauţie. De data asta, luminiţele strălucitoare i se înfăţişară grupate doar în două-trei constelaţii. Recunoscu glasul îndepărtat: era al lui Mary Ellison, ba, mai mult, i se păru că-i zăreşte chipul palid, încordat, dar nu putea fi sigur, simţurile nu-i mai funcţionau ca odinioară. Ce dracul făcea fata aia acolo, sus, de ce se holba la el prin gratiile unui luminator, că aşa arăta, ca un luminator, dar spart? Mintea-i mergea cu viteză de melc ca un nenorocit de înotător ce înainta printr-un râu de melasă.

– Te... te simţi bine?

Schaffer medita o vreme, înainte de a răspunde la întrebarea ridicolă a fetei:

– Sper că... ăăă... O să-mi revin, mărturisi el, prudent. Ce s-a întâmplat?

– Te-au lovit în cap cu arma ta.

– Aşa mi-am zis şi eu, încuviinţă Schaffer, regretând pe loc gestul concret de aprobare făcut cu capul. Îşi pipăi un cucui de pe ceafă. M-au pocnit peste faţă, probabil că m-am lovit la cap când... dar ce e asta? întrebă el, îndreptându-şi, cu greu, privirea către uşă.

– Câine! Lătrat de câine!

– Aşa ziceam şi eu, bâigui Schaffer împleticindu-se ca un beţiv, se apropie de uşa de fier şi-şi lipi urechea de ea. Câini, o haită întreagă de câini! Şi o hărmălaie cumplită. Sunt pe urmele noastre. Unde-i maiorul?

– S-a dus după ăia... a sărit pe acoperişul funicularului, răspunse Mary, cu o voce albă.

– Aşa? S-a dus, deci, comentă Schaffer, pe tonul cel mai firesc din lume, ca la auzul unei veşti oarecare. Cum a făcut?

– Cum a făcut? repetă Mary, cu un aer consternat, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Tonul sec al întrebării o scosese din sărite, dar îşi reprimă furia. Păi, s-au luat la bătaie, iar unul a căzut de pe acoperiş, dar nu ştiu cine.

– Ei, unul dintre ăia, o lămuri Schaffer, cu convingere.

– Ceee? Dar de unde ştii tu, mă rog?

– „Tipii ca maiorul Smith nu se prăbuşesc de pe stânci” - citez din declaraţiile viitoarei doamne Schaffer. „Ei nu cad de pe acoperişul de teleferic” - decreta aceeaşi persoană mai sus-citată.

– Văd că-ţi revii, îl repezi Mary, cu un aer înţepat, dar mai-mai că ţi-aş da dreptate. Văd o siluetă acolo, pe acoperiş, nu cred să fie vreunul din indivizii ăia, ce zici?

– Da' de unde ştii tu că-i cineva pe acoperiş?

– Fiindcă-l văd cu ochii mei, îi replică ea, enervată, e lună plină, uită-te şi tu.

Schaffer îi ascultă îndemnul, ridicându-şi anevoie braţul şi frecându-şi pleoapele care-l ardeau:

– Am nişte noutăţi pentru tine scumpo: nu văd nici măcar afurisitul ăla de funicular.

Până la pilonul central, cabina mai avea de parcurs vreo trei metri. Smith se îndoi din şale şi smulse fitilele explozibilelor, se îndreptă la loc şi, ţinându-se cu stânga de cablu, se plasă pe porţiunea din mijloc a acoperişului. În ultima secundă, îşi desprinse mâna şi-şi întinse braţele înainte, pentru a nu-şi strivi trupul de armătura de suspensie. Cealaltă cabină care urca, ajunsese cam la aceeaşi distanţă de pilon. Şansele se arătau infime.

Izbitura îl năuci, tăindu-i răsuflarea; de n-ar fi stat cu braţele întinse, şi-ar fi rupt nişte coaste, negreşit. Se forţă din răsputeri să ignore durerea şi nevoia acută de aer. Răsucindu-şi tălpile, şi le propti de una din barele transversale şi se agăţă cu mâinile de cealaltă. Spre norocul său, îşi recăpătase mobilitatea membrelor, dar pojghiţa de polei îl împiedica să-şi găsească un punct de sprijin în tălpi. Telecabina paralelă urca de-acum pe sub armătura de suspensie, dar Smith nu reuşise să depăşească linia de mijloc a acoperişului cabinei pe care se afla. Pentru prima oară în noaptea aceea, binecuvânta clarul de lună. Mai făcu doi paşi şi fu cât pe-aci să cadă, din pricina lunecuşului. Apoi sări pe învelişul strălucitor poleit cu gheaţă al cabinei ce mergea în sens invers.

Reuşi să se agate de cablu. Deşi îşi calculase corect poziţia braţelor, alunecarea din pornire îi modificase întrucâtva traiectoria, astfel că izbitura pe care o luă în torace fu foarte puternică şi puţin lipsi să nu fie decapitat. Picioarele îi fugiră de sub el şi căzu pe spate, întinzându-se cât era de lung. Îşi desprinse mâna stângă de pe firul de oţel, se răsuci pe burtă şi se târî, orbeşte, în patru labe, până ce izbuti să se apuce de una dintre armături. Încremeni aşa o vreme, străduindu-se să-şi biruie senzaţia de vomă şi respiraţia dureroasă; apoi, treptat, începu să-şi vină în fire. Cabina telefericului se legăna din ce în ce mai tare, pe măsură ce se îndepărta de pilonul central. Lui Smith însuşi nu-i venea să creadă că, în halul în care se afla, îşi mai descoperise resurse fizice şi o rămăşiţă de instinct de conservare pentru a nu se rostogoli de pe tabla aia nenorocită, lunecoasă ca un săpun ud.

După câteva secunde de încordare, lungi cât veşnicia, simţi că-şi recapătă vlaga. Se ridică anevoie în capul oaselor şi aruncă o privire în jos.

Cabina de pe care sărise, cu câteva minute mai înainte, se apropiase acum de ultimul pilon; îi mai rămaseră de parcurs doar vreo cincisprezece metri. Thomas şi Christiansen şedeau ghemuiţi în mijlocul podelei. Christiansen îşi înfăşurase mâna rănită într-un bandaj improvizat. Uşile fuseseră lăsate deschise, căci nici unul nu îndrăznise să se mai aventureze până-n prag, după ce văzuseră cu proprii ochi cum eşuase atacul asupra lui Smith - ceea ce dovedea că maiorul le inspira acum teamă şi respect.

Pe acoperiş, izbucni pe neaşteptate o flacără albă, strălucitoare. Urmară, aproape simultan, două

explozii. Suporţii din spate, ai armăturii de suspensie, s-a rupt, iar cabina, suspendată doar de cei doi din faţă, se înclină primejdios de tare.

Podeaua se aplecă şi ea brusc, într-un unghi de cel puţin treizeci de grade. Christiansen îşi căută iute, alături, un punct de sprijin; se propti, însă, în mâna rănită şi alunecă peste pragul uşii deschise, rostogolindu-se în gol. Dispăru în beznă, fără a mai apuca să scoată un cuvânt, fără un strigăt, ca şi cum n-ar fi existat.

Thomas, teafăr şi cu reflexe bune, reuşi să se salveze - cel puţin pentru moment. Îşi ridică privirea şi văzu cum parte din acoperiş începuse să se încovoaie sub greutatea cabinei, suportată acum doar de bracheţii din faţă; din cauza sarcinii duble, butoanele ameninţau să se frângă dintr-o clipă într-alta. Thomas se târî spre uşă. Unghiul de înclinaţie a podelei se mărise la patruzeci şi cinci de grade. Dintr-un salt, se agăţă cu mâinile de cablu. În secunda următoare, cabina se prăbuşi în prăpastie, rostogolindu-se de câteva ori.

Eliberat de greutate, cablul se destinse, dar Thomas izbuti să rămână agăţat, balansându-se în aer. Zări însă braţul de suspensie al ultimului pilon şi încremeni de groază. Gura i se strâmbă, iar mâinile i se albiră. Degetele i se desprinseră de pe cablu, iar trupu-i dispăru în abis, urmat de un urlet al cărui ecou se stinse şi el, curând.

În vreme ce cabina înainta către staţia de sus, Smith se târî până la buza acoperişului. De-acolo, nu avea cum să vadă aripa de răsărit a castelului, dar, judecând după trombele groase de fum care pluteau în vale, incendiul nu fusese încă potolit. Luna

dispăruse iarăşi după o perdea de nori, ceea ce era şi bine, şi rău: bine, pentru că se puteau feri mai lesne de ochii inamicului, şi rău, fiindcă, în beznă, flăcările ce mistuiau clădirea străluceau mai intens. O chestie de timp, îşi zise Smith, până ce fumul şi văpăile aveau să atragă atenţia vreunuia din sat sau de la barăci. În plus, îşi continuă el gândul cu amărăciune; la castel exploziile se ţineau lanţ. Cine să le fi declanşat oare, căci Schaffer n-avusese răgazul necesar să pună la cale tot spectacolul ăsta?

Acoperişul telecabinei ajunse la acelaşi nivel cu baza staţiei. Smith răsuflă uşurat, când recunoscu silueta lui Schaffer, în picioare, lângă manivelă. Da, era chiar el în carne şi oase, deşi, ce-i drept, nu arăta deloc înfloritor, cu obrazul tumefiat, cu privirile tulburi şi căutătura nesigură, în efortul de a se concentra asupra unui punct anume. Oricum, era Schaffer în persoană, nu încăpea nici o îndoială, iar restul nu mai conta. Smith se simţi brusc înviorat, când îşi dădu seama cât de mult se bizuia pe americanul ăsta! Ce revelaţie! Cu un asemenea partener, duşmanul va avea de furcă înzecit.

Se uită în sus; acoperişul staţiei se vedea acum clar. Mary şi Carnaby-Jones erau tot acolo, sprijiniţi cu spatele de zidul castelului. Flutură cu mâna un salut, dar nu-i răspunse nici unul. „Stafiile evadate din lumea tăcerii nu cunosc gestul”, cugetă Smith, cu mâhnire.

În ciuda stării sale fizice precare, Schaffer părea a fi pe deplin stăpân pe manete. Cum-necum, cu norocul de partea sa - altfel nu se explică reuşita - fixă maneta în poziţie neutră şi frână la ţanc, în secunda în care cabina intrase, pe jumătate sub acoperiş. Mary se lăsă în staţia telefericului pe

frânghie; urmă Carnaby-Jones, care tot nu cuteza a-şi deschide pleoapele. Nimeni nu scoase o vorbă, nici măcar atunci când Schaffer îi împinse spre cabină.

– Haideţi odată! Intraţi cu toţii, repede! îi zori Smith, din pragul uşii din spate a telecabinei. Culese pistolul lui Schaffer de pe jos; se răsuci, apoi, brusc pe călcâie, la auzul unor lătrături furioase şi al unor lovituri grele, ca de baros, în porţile de fier ale staţiei. Nemţii reuşiseră, deci, să doboare prima poartă.

Mary şi Schaffer se aflau în cabină. Jones încremenise însă în uşă cu mâna încleştată pe Schmeisserul lui Smith, ignorând, parcă, zgomotele din ce în ce mai puternice. Bâigui a scuză:

– Eu sufăr de rău de înălţime; dar de data asta e altfel.

– Vino încoace! şuieră Smith printre dinţi.

– Nu, se încăpăţâna bătrânul, v-am spus. Ăştia vor năvăli aici într-o secundă. Eu rămân.

– La naiba! înjură Smith, exasperat.

– Am cu douăzeci de ani mai mult ca voi!

– Mă rog, deci asta era. Domnule Jones, îţi urez noroc, făcu Smith, aplicându-i un croşeu de stânga, după care îl trase, mai pe sus, mai pe jos, prin uşă. Se repezi la mecanismul de pornire, împinse maneta şi fugi înapoi, sărind din mers în telecabina care se pusese în mişcare.

Asaltul asupra uşii se înteţise. La Schloss Adler, nu dispun de ciocane pneumatice şi nici de aparatură cu oxiacetilenă, căci n-ar fi avut de ce, îşi zise Smith. Oricum, asta nu mai avea importanţă: două biete zăvoare de fier nu puteau să reziste prea

mult la asemenea lovituri. Închise, încet, uşa telecabinei.

Schaffer şedea cu coatele pe genunchi, cu capul sprijinit în mâini. Mary, în genunchi, pe jos, contempla frumosul cap cărunt-argintiu al lui Jones, care i se odihnea în poală. Deşi nu-i putea vedea chipul, Smith nu se îndoia că trebuie să fi purtat o expresie de dojana la adresa brutelor care maltratează actorii americani vârstnici şi lipsiţi de apărare. După două minute de tăcere deplină, Carnaby-Jones dădu semn că-şi revine. Mary se uită la Smith. Spre uimirea acestuia, schiţă un surâs:

– E-n regulă! Am numărat până la zece. În situaţia asta, era singura metodă ca să-mi pot da seama... Tăcu, apoi reluă, cu glas schimbat: Atunci... am crezut c-ai pierit.

– N-ai fost numai tu care ai gândit aşa. După ce terminăm, mă pensionez. Mi-am epuizat fondul de baftă al unei vieţi întregi în ultimul sfert de ceas. Dar nici tu nu arăţi prea grozav.

– Nici nu mă simt prea bine. Mary se străduia să se ţină dreaptă, sfidând legănatul năpraznic al telecabinei. Chipul îi era palid şi încordat. Dacă vrei să ştii, mi-e o greaţă, de parcă aş avea rău de mare. Nu mă dau în vânt după genul asta de călătorie.

Smith ciocăni cu degetele în acoperiş.

– Poate te tentează să-l încerci? Nu te-ai mai plânge în viaţa ta de călătoriile cu clasa întâi. Oho! Ne apropiem de pilonul al doilea; am parcurs drumul aproape jumătate.

– Atâta doar? Şi ce se întâmplă dacă ăia sparg uşa?

– Vor răsuci maneta şi ne trag în sus.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

Carnaby-Jones se ridică, lent, în capul oaselor, cu o privire buimacă. După ce, în sfârşit, se dumiri unde se află, rosti, frecându-şi bărbia:

– M-ai tras în piept.

– Aşa-i, recunoscu Smith. Îmi pare rău.

– Mie unul, nu! răspunse Jones, cu o umbră de surâs pe chipu-i vlăguit. N-am stofă de erou.

– Nici eu, frăţioare, dar deloc, se jelui Schaffer, care-şi dezlipise palmele de tâmple şi-şi rotea acum lent ochii în jur. Privirea-i încă era sticloasă, nu şi-o putea fixa asupra unui punct anume. Obrajii mai căpătaseră puţină culoare - mai bine-zis, obrazul drept, nevătămat. Da... da' cei trei prieteni ai noştri, unde-s? Ce-i cu ei?

– Morţi.

– Morţi? Schaffer gemu, clătinând din cap. Să-mi povestiţi şi mie cum s-au petrecut faptele, dar nu acum. Altădată.

– Habar n-are ce pierde, comentă Smith, pe un ton lipsit de compasiune. El nu sesizează niciodată tragismul unei situaţii, ceea ce poate că n-are importanţă, la urma urmei. Porţile alea de sus or mai fi întregi, sau se prăbuşesc din balamale? Vede careva vreo siluetă năpustindu-se spre manete...

– Termină! i-o reteză Mary cu glas ascuţit şi tremurat, ca în pragul unei crize de isterie. Nu mai vorbi aşa!

– Iartă-mă, făcu Smith, pocăit, bătând-o pe umăr. Fluieram şi eu în pădure, să-mi dau curaj. Uite, ne apropiem de ultimul pilon. Încă puţin şi suntem acasă, bine mersi.

– „Acasă, bine mersi”, aşi! îl îngână Schaffer, prost dispus. Când o să mă văd la „Savoy Grill”, cu

lista de bucate pe masă, abia atunci o să mă simt acasă şi ferice.

– Unii se gândesc numai la burtă, remarcă Smith, aducându-şi aminte de propriul stomac. Senzaţia nu era plăcută deloc: parcă avea o ghiulea de plumb, pe care nişte gheare îngheţate se sforţau să i-o smulgă afară din trup. Inima îi bătea anevoie şi pieptul îl durea. Gura i se uscase, îşi dădu seama, deodată, că instinctiv se lăsase pe spate, pentru a preîntâmpina şocul provocat de eventuala smucitură a telecabinei înainte de a o lua înapoi, în sus, la schimbarea manetei. Voi număra până la zece, iar dacă în intervalul ăsta nu se întâmplă nimic, o să reiau numărătoarea, dar până la nouă...

Privirea îi căzu pe chipul răvăşit de spaimă, alb ca hârtia, al fetei; îmbătrânise, sărmana, peste noapte, cu cincisprezece ani. Copleşit de ruşine, se aşeză pe bancă şi o strânse de umeri.

– Scăpăm noi, nu-ţi fă griji, o îmbărbăta el, recăpătându-şi siguranţa, ca prin farmec. Doar ţi-o spune nen-tu John, nu? Ai să te lămureşti tu că am dreptate.

Mary îl privi în ochi, încercând să surâdă.

– Unchiul John nu greşeşte niciodată!

– Niciodată, rosti el, apăsat.

Se scurseră douăzeci de secunde. Smith se ridică, se duse în faţă şi se uită pe geam. Cu toate că luna intrase în nori, reuşi să distingă, vag, silueta clădirii care adăpostea staţia din vale. Se întoarse spre ceilalţi şi răspunse privirilor lor întrebătoare:

– Vreo treizeci şi ceva de metri, nu mai mult. Peste un minut, nici atât, peste câteva secunde, o să deschid uşa. Până atunci, vom fi cam la cinci-şase metri deasupra soiului, hai să zic şapte. Dacă

se opreşte cabina, sărim. Stratul de zăpadă are cam un metru grosime, aşa că nu riscăm să ne rupem mădularele în cădere.

Schaffer dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Îşi cuprinse, la loc, tâmplele în palme, cu o mină mahmură. Smith trase în lături uşa din faţă, înfruntând, viteaz, viscolul. Privi în jos: fusese exagerat de optimist când calculase distanţa ce-i separa de sol. Se aflau, de fapt, la vreo şaptesprezece-optsprezece metri înălţime, aşa că, în cel mai fericit caz, se puteau aştepta la niscai fracturi de femur sau de tibie - veselă perspectivă! Atenţia îi fu răpită, căci sirenele urlau în depărtare, iar lămpile de mină ale urmăritorilor licăreau tot mai aproape. Schaffer, căruia îi trecuse ameţeala, dar nu şi migrena, interveni, vioi:

– Stânga, vin întăriturile! Asta nu era în program, şefule. Radio, nix, telefon, nix, helicopterul pa şi pusi...

– Ei, metodele clasice, spanac! comentă Smith, indicându-i fereastra din spate. Na, au recurs la semnalizarea cu trombe de foc.

– Măiculiţă! exclamă Schaffer. Nu ştiam că piatra arde atât de bine!

Nu exagera câtuşi de puţin. Spectacolul era, într-adevăr, uluitor. Castelul, cu zidurile sale groase, fusese cuprins de flăcări uriaşe şi ardea fără fum. Contururile clădirii aproape că nu se mai puteau distinge dintre limbile înalte de foc; văpăile se ridicaseră până la vârful turnului circular din nord-est. De-acolo, de sus, de pe ţăruşul vulcanic, unde fusese zidit, la jumătatea piscului Weisspitze, pe fundalul de negură al înălţimilor nevăzute, edificiul

strălucitor lumina întreaga vale, într-o privelişte de basm.

– Ăştia trebuie că au încheiat o asigurare frumuşică, zice Schaffer, care se ridicase în picioare şi scruta orizontul, înspre direcţia staţiei. Cât mai avem, şefule?

– Vreo zece metri, poate chiar mai puţin, cinci şi coborâşul. Reuşim, locotenente Schaffer, adăugă Smith, încurajat de farurile maşinilor din fruntea convoaielor ce se scurgeau pe lângă rămăşiţele fumegânde ale gării, fără să se oprească.

– Reuşim, repetă Schaffer, dar trânti imediat o înjurătură, când telecabina se opri brusc, cu o scuturătură violentă. Mai bine zis, era cât pe-aci să reuşim.

– Săriţi! Toată lumea, jos! urlă Smith.

– Iar s-a pronunţat şeful sindicatului, comentă Schaffer. Daţi-vă înapoi, mâinile mele-s zdravene şi întregi...

Dintr-un salt, abia ocolindu-l pe Smith, se propti în dreptul uşii, o înşfacă pe Mary de talie, o trase înspre el şi o prinse imediat de încheietura mâinii, lăsând-o în jos, peste prag, atât cât îi permitea lungimea braţului; îi dădu drumul, la nici un metru şi jumătate de sol. În trei secunde, procedă la fel cu Carnaby-Jones. Încă o smucitură, şi cabina o porni înapoi, în sus. Schaffer îl împinse pe Smith peste bord ca pe un balot, şi făcu o grimasă de durere, căci nu-i lesne pentru nimeni să se lupte cu nouăzeci de kilograme; apoi, în sfârşit, îşi dădu şi el drumul, proptindu-se în mâini de muchia podelei. Ateriza, clătinându-se, în troienele de nea proaspătă, de la o înălţime de şase metri.

Smith, care căzuse alături, îi întinse un explozibil, cu fitilul pregătit.

– Ţine, braţul tău drept „funcţionează”!

– Mda, aşa-i! Nu m-oi descurca eu la cai, da' la baseball sunt as. Ţinti cu precizie şi aruncă explozibilul în telecabina care se îndepărta. Corect?

– Corect. Acum haidem.

Smith o apucă pe Mary de braţ şi, împreună cu Schaffer care-l împingea de zor pe Carnaby-Jones, o luară la goană pe lângă staţie şi se refugiară sub acoperişul primei case întâlnite în cale, taman când îşi făcu apariţia un convoi de camioane pline cu soldaţi. Maşina din faţă, a comandantului, opri cu alunecare. Soldaţii săriră jos, urmându-şi şeful, care se şi năpustise pe trepte. Era însuşi colonelul Weissner.

Castelul ardea năpraznic, devenise clar că incendiul nu mai putea fi stăvilit. Deodată, răsună o explozie, iar telecabina izbucni în flăcări; se răsuci în aer şi-şi continuă urcuşul pe cablu, până ce dispăru în văpăile uriaşe de la castel.

Schaffer, ghemuit sub streaşină, îl trase de mânecă pe Smith.

– Chiar nu vreţi să dăm foc la staţie?

– Haidem în garaj, i-o reteză maiorul.

# Capitolul 11

Aşezat pe scaunul copilotului, colonelul Wyatt-Turner se aplecă într-o parte, îşi lipi obrazul de hublou şi se uită în jos, cu un aer nefericit. Mosquito, o alcătuire de motoare şi placaje, era, după cum o ştia foarte bine, cel mai rapid avion de acest fel din lume la ora aceea, dar o asemenea viteză îl ului până şi pe el.

Fireşte că într-un zbor obişnuit, viteza nu se simte, numai că de data asta, misiunea locotenent-colonelului Carpenter se deosebea de celelalte; lui Wyatt-Turner i se părea că participă la o cursă de-a dreptul nebunească, ce risca a se sfârşi, dintr-un moment într-altul, într-o catastrofă. Carpenter efectua manevre spectaculoase la joasă înălţime, trecând razant peste vârfurile arborilor şi măturând, în picaje, colinele din cale. Asta îi displăcea nespus colonelului, dar ceea ce îl neliniştea încă şi mai mult era viteza ameţitoare cu care umbra avionului îi urmărea, în lumina clarului de lună, ajungând adesea atât de aproape, încât avea senzaţia că ar putea-o atinge cu mâna. Încercă să-şi alunge din minte dezastrul iminent, în situaţia în care avionul şi umbra acestuia s-ar fi suprapus perfect. Îşi dezlipi cu greu ochii de pe hublou şi se uită la ceas.

– Douăzeci şi cinci de minute, rosti către pilotul ce şedea relaxat, în scaunul de alături, cu o mutră plictisită, ce contrasta bizar cu podoaba impresionantă a mustăţilor roşcate, tip „ghidon”. Reuşeşti să ajungi la timp?

– Eu, da, răspunse Carpenter, sigur de sine. Mă întreb însă dacă şi ceilalţi vor reuşi.

– Dumnezeu ştie, eu, unul, nu prea văd cum. Amiralul, a cărui părere de altminteri o împărtăşesc, e convins că băieţii au rămas acolo, la Schloss Adler. În afară de asta, întreaga ţară este, acum mai mult ca sigur, mobilizată până în dinţi. Ce şanse ar mai avea?

– De aceea v-aţi ostenit să veniţi?

– Doar i-am trimis cu mâna mea, răspunse Wyatt-Turner, sec. Se uită în jos. Văzu, cu groază, cum avionul şi umbra lui erau gata-gata să se suprapună, în zborul razant deasupra unei păduri de pini. E musai să te menţii chiar atât de aproape de sol, ce naiba?! se tângui el, retrăgându-şi privirea.

– Ne ferim de radarul duşmanului, bătrâne, îl consolă Carpenter, suntem mai în siguranţă aici, printre tufişuri.

Smith, Mary, Jones şi Schaffer se strecurară, în şir indian, prin dosul caselor dinspre răsăritul uliţei principale a satului, croindu-şi drum, tiptil-tiptil, printre hârburile de automobile, către porţile duble, din spate, ale garajului lui Sulz. Smith, cu cheile la îndemână, dădu să potrivească una din ele în broască dar uşile se deschiseră, fără zgomot, înspre interior. În prag îi întâmpină Heidi, care se uită la ei ca la nişte arătări de pe altă lume. Zărind apoi castelul în flăcări, îi adresă lui Smith o întrebare mută.

– Am totul aici, în alb-negru, o lămuri el, pipăindu-şi tunica. Hai, vino la autobuz!

Îi aşteptă pe toţi să intre, apoi închise uşa garajului. Se îndreptă către o ferestruică cu gratii ce dădea în uliţă, şi aruncă o privire prudentă.

Afară se formase un adevărat furnicar, în majoritate cătane care ieşiseră în goană din cârciumi să prindă spectacolul incendiului de la Castelul Vulturilor. În preajmă, însă, se vedeau destui militari înarmaţi - două camioane pline, la nici zece metri de garaj, fără a mai pomeni de alte trei camioane oprite ceva mai sus, lângă staţia de teleferic. În faţa localului „La cerbul sălbatic”, câteva patrule îşi parcaseră motocicletele. Singurul obstacol cu adevărat serios îi constituia un mic automobil de campanie, staţionat chiar în dreptul porţilor de la garajul lui Sulz, cu şoferul la volan. Cântărind atent situaţia, Smith decise că o soluţie tot s-ar găsi. Se retrase de la fereastră şi se duse înapoi la uşă, să verifice dacă cele patru zăvoare fuseseră trase de-o parte.

Mary şi Jones, alias Carnaby, se şi instalaseră în autobuz. Când Heidi puse piciorul pe scară, Schaffer o apucă de umeri, pe neaşteptate, şi o sărută iute, surâzându-i şăgalnic. Fata îl privi, uluită.

– Ei cum, nu te bucuri că mă vezi? Doamne sfinte, măi fetiţo, prin ce încercări cumplite am trecut eu acolo, sus... era cât pe-aci s-o mierlesc.

– Nu mai arăţi chiar aşa de frumuşel ca acum două ore, îi zâmbi Heidi, mângâindu-l uşor pe obrazul vânăt „opera de artă a lui Carraciola” gândi el - adică, taman de când ne cunoaştem. Şi se urcă în autobuz.

– Ei, două ore! În seara asta am îmbătrânit cu douăzeci de ani. Nu-ţi dai seama, deci, de când îţi trag clopotele? Păi ce, asta-i puţin? Vai de capul meu! Cu o mină de mâhnire resemnată, îl urmări cu privirea pe Smith, care se urcase între timp la volan

şi răsucea cheia în contact. Na, acum ne aşteaptă alţi douăzeci de ani. La podea, toată lumeal

– Dar tu? întrebă Heidi.

– Cine, eu? făcu Schaffer, sincer mirat de întrebare. Cu patul armei, sparse parbrizul jos, apoi se lăsă în genunchi, cu Schmeisserul în poziţie de tragere. Eu sunt conductorul, deci e împotriva regulamentului.

Cu mâna rănită, înfăşurată în bandajul pătat de sânge, Smith apăsă pe demaror. Puternicul motor diesel porni imediat. Dădu în marşarier, spre fundul garajului, ignorând cele două maşini din cale, un Mercedes şi un Opel în perfectă stare, pe care le transformă într-un maldăr de fiare, aidoma rablelor din curtea din dos. Autobuzul ţâşni înainte, prinse viteză şi spintecă porţile, ca pe un perete de mucava. În troznetul aşchiilor de lemn ce se răspândiră în aer ca o ploaie de confeti, Smith vira brusc spre dreapta, croindu-şi drum prin mulţimea de gură-cască ce contempla fostul Schloss Adler, acum un rug în flăcări.

Din cauza uruitului infernal al motorului ambalat la maximum şi al zgomotului produs de uşile sfărâmate, oamenii fură, totuşi, preveniţi să se dea în lături; cei din automobilul de campanie - sergentul de la volan şi maiorul care şedea alături, cu un radiotelefon într-o mână şi un trabuc subţire, fumat pe jumătate, în cealaltă - n-avură, însă, nici o şansă, înainte de a se dezmetici, maşina lor fu luată pe sus, fulgerător, de plugul de zăpadă. O târî apoi câţiva metri şi ateriză, ca prin minune, tot pe cele patru roţi. Maiorul nu avusese nici măcar răgaz să scuture scrumul.

Motocicliştilor din trupele de vânători de munte, care urmăriseră scena din pragul cârciumii „La cerbul sălbatic”, nu le veni să-şi creadă ochilor. Se gândiră întâi ori că şoferul autobuzului poştal, Zep Salzman, pe care-l cunoşteau ca pe un cal breaz, îşi pierduse minţile, ori că i se blocase acceleratorul la podea. Curând constatară, cu dezamăgire, că se înşelaseră. Auziră urletul motorului căruia i se schimbau vitezele, iar în maşină îi zăriră pe Smith, aplecat peste volan, în spate, pe locul din dreapta, şedea, ghemuit, Schaffer, cu ţeava Schmeisserului proptită pe fereastra spartă. Farurile din faţă se aprinseră şi autobuzul se îndepărtă. Oricum, se lămuriseră. La o comandă scurtă, patrulele se năpustiră spre motociclete.

Nu-i mai puţin adevărat că şi Smith le văzuse. După un claxon de avertisment, răsuci volanul şi întoarse în viteză autobuzul. Intuindu-i planul, membrii patrulelor se hotârâră, într-o fracţiune de secundă, că retragerea era de preferat unui act de vitejie egal cu sinuciderea, aşa că descălecară iute şi urcară în goană treptele de la intrarea în cârciumă ca să-şi salveze pielea.

Sub tăvălugul plugului de zăpadă, motocicletele se transformară, cu un scrâşnet asurzitor, într-un maldăr de fiare şi de aşchii de lemn. Când Smith se îndreptă din nou spre mijlocul străzii, se prăbuşiră pe trotuar, bucăţi informe, dar o motocicletă rămase agăţată de lama distrugătoare.

Apăsă pe accelerator până la fund şi alternând faza lungă cu faza scurtă a luminii, porni a goni nebuneşte. La urletul sirenei, pietonii înspăimântaţi se dădeau la o parte în ultima secundă, cu mişcări

dezordonate de electrocutaţi. În fine, rămaseră în urmă ultimii.

Pe drumurile alpine, autobuzul poştal are prioritate absolută asupra oricărui alt vehicol, anunţându-şi supremaţia, zi şi noapte, la orice oră, prin intermediul claxonului ce emite un triolet de neconfundat. La auzul semnalului sonor, mai înainte ca vehicolul să apară în zare, toată suflarea omenească, fie ea pe jos, pe capră sau la volan, se fereşte în lături, într-atât de înrădăcinată este în minţile localnicilor, din fragedă pruncie, ideea că autobuzul poştal e regele necontestat al drumurilor, de neînfruntat nici cu o baghetă magică. Aşa a fost şi de data aceasta. Zidurile caselor îi atrăgeau pe toţi, instantaneu, cu forţa unui magnet puternic. Cum oamenii se dădeau în lături automat, luaţi prin surprindere, chipurile lor nu exprimau mânie sau ciudă, căci evenimentul, pur şi simplu, îi depăşea. Autobuzul ajunse la capătul uliţei, dar nu răsună nici o împuşcătură.

În stânga, la marginea drumului, motocicleta agăţată se desprinse din încleştarea plugului, sfărâmându-se de un perete scund, de piatră. O nouă achiziţie sigură pentru cimitirul de maşini din dosul garajului lui Sulz, gândi, fără să vrea, Smith. În faţă, drumul se întindea drept, ca tras cu rigla, paralel cu malul întunecatului Blau See. Închise butonul claxonului, dar se răzgândi şi îl răsuci la loc: o asemenea urlătoare făcea, oricând, cât două mitraliere.

– Alte melodii nu mai cunoaşteţi? întrebă Schaffer, scos din sărite. Locotenentul dârdâia de frig şi se aşezase pe jos, pentru a se feri, cât de cât, de aerul îngheţat ce năvălea prin geamul spart.

Daţi-mi un telefon când aveţi nevoie de servicii speciale, cam peste o milă, după socotelile mele.

– Cum peste o milă?

– Porţile cazărmii. Tipul din automobilul de campanie avea radiotelefon.

– Ia te uită, chiar aşa? făcu Smith, privindu-l cu coada ochiului. Şi de ce nu l-ai împuşcat?

– Deh, m-am schimbat, am devenit alt om, şefule, zise Schaffer, cu un oftat. În viaţa mea s-a petrecut un eveniment nemaipomenit.

– Şi, în afară de asta, n-ai avut loc de întors.

– Întocmai.

Locotenentul se răsuci la loc şi se uită pe geamul din spate, să vadă dacă îi urmărea cineva. Drumul era pustiu. Oricum, meritase osteneala, îşi zise, căci priveliştea nu era deloc lipsită de interes: Schloss Adler, complet înghiţit de uriaşele văpăi stacojii, îl făcu să-şi închipuie cam cum trebuie să arate iadul. Flăcările luminau terenul pe o rază de jumătate de milă, iar contrastul izbitor cu albeaţa strălucitoare a zăpezii îi întări convingerea că fortăreaţa nu mai avea nici o şansă de salvare. Din orice perspectivă ar fi privit lucrurile - visul de glorie al incendiatorului maniac sau coşmarul pompierului - era clar că se terminase cu Castelul Vulturilor. Înainte de revărsatul zorilor, nu se va mai alege din el nimic. Va rămâne doar un morman de ruine triste, fumegânde, ce vor spulbera, pentru generaţii la rând, legenda celei mai splendide văi de pe faţa pământului.

Schaffer se smulse din reverie şi-i căută cu privirile pe ceilalţi trei pasageri, pitiţi pe sub scaune. Trase o înjurătură când, la un viraj brusc, fu aruncat

şi izbit de uşa din dreapta. Ochii-i căzură pe tabloul de bord, luminat.

– Suntem salvaţi! exclamă el, în al noulea cer. Nouăzeci!

– De kilometri, nu mile, îl lămuri Smith.

– Oh, se dezumflă tânărui, observând cum Smith îşi mută iute talpa de pe accelerator, pe frână. Fluieră în surdină când prin parbrizul făcut ţăndări, zări porţile cazărmii, de care nu-i despărţeau nici două sute de metri. Îndărătul lor, cabina de pază şi careul de defilare se scăldau într-un potop de lumini. Zeci de soldaţi înarmaţi mişunau ca bezmeticii, încoace şi încolo, într-o învălmăşeală de nedescris, dar Schaffer îşi dădu seama, într-o clipită, că lucrurile stăteau cu totul altfel. Indivizii se năpustiseră spre nişte camioane şi automobile de campanie, conformându-se unor ordine precise şi neirosind timpul.

– Zumzăie ca într-un stup, dar nu aiurea, ca sa se afle în treabă constată locotenentul, cu glas tare. Mă-ntreb dacă...

N-apucă să-şi încheie fraza când, de după cabina pazei, se ivi, uruind pe şenile, un tanc uriaş. Efectua o întoarcere de o sută optzeci de grade şi bloca drumul de-a curmezişul. Turela se răsuci lent spre autobuz, aţintindu-se în direcţia farurilor.

– Ei drăcie! exclamă Schaffer, în şoaptă, modelul „Tiger”, păi, ăsta are un tun cu calibrul de 88 de milimetri, şefule!

– Mda, ce-i drept, nu-i o jucărie, recunoscu Smith. Culcat!

Se aplecă peste bord, trase de o manetă, iar acul semnalizatorului porni să oscileze. Închise mai întâi faza lungă, apoi renunţă la faruri complet.

Parcurse ultimii metri numai cu luminile de poziţie şi imploră zeii ca tanchistului de pe cumplitul vehicol al uciderii să nu i se năzare să tragă.

Prin nu se ştie ce miracol, degetele acestuia nu se atinseră de butonul infernal. Smith încetini, intră pe poartă şi opri în dreptul cabinei de pază. Lăsă în jos geamul, ascunzându-şi cu grijă mâna bandajată şi, cu braţul stâng proptit, urlă la cele trei santinele care, în frunte cu un sergent, toţi înarmaţi până în dinţi şi pregătiţi de tragere, îi înconjuraseră, în goană:

– Telefonaţi, imediat! Să vină urgent un chirurg la infirmerie! Arătă cu degetul peste umăr şi adăugă, iute: Colonelul Weissner, l-au nimerit de două ori - în plămâni. Fir-ar să fie, ce stai acolo, ca o momâie?

– Da'... păi... autobuzul poştal... Ne-au zis la telefon că... bâigui unul.

– Beat mort, mama lui! înjură Smith, cu năduf, după care rosti, pe un ton ameninţător: Mâine în zori, îl aşteaptă Curtea marţială, dar şi pe tine, dacă moare colonelul. Mişcă odată!

Apăsă pe ambreiaj şi o luă din loc lent, păstrând apoi o viteză mică. Convins de uniforma de maior, dar şi de atitudinea sigură a lui Smith, care conducea încet autobuzul în curtea cazărmii, în sunetul autoritar al claxonului binecunoscut în Alpi, sergentul se repezi, în pas alergător, spre cel mai apropiat telefon.

Tot în viteza întâi, ocoli cu grijă un grup compact de oameni şi maşini, trecu de un şir de motociclişti, în cizme şi cu mâinile încleştate pe ghidoane, gata să ţâşnească, apoi de mai multe vehicule blindate, cu motorul mergând - unele se şi

îndreptaseră spre ieşire, dar, ce plăcută surpriză, nu cu viteza pe care o anticipase. În faţă se afla acum un grup de ofiţeri, majoritatea grade superioare, care comentau aprins, încetini şi mai mult. Aplecându-şi capul pe fereastră, răcni:

– I-au încercuiţi sus, la etaj, la „Zum Wilden Hrisch”! L-au luat ostatec pe coloneiul Weissner! Mişcaţi-vă odată, pentru Dumnezeu!

Amuţi însă, când recunoscu, pe dată, mutra unuia dintre ofiţeri - însuşi căpitanul cu care se „întreţinuse”, la cârciuma cu pricina numai câteva ceasuri mai înainte, sub identitatea sa temporară de „maior Bernd Himmler”. După o clipă, fu la rândul lui, recunoscut. Căpitanul căscă gura, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, dar, până s-o închidă la loc, Smith şi apăsase pe accelerator până la fund. Autobuzul ţâşni către porţile dinspre sud, croindu-şi drum, fulgerător, printre mănunchiurile de soldaţi care se aruncau în părţi, plonjând în zăpadă, pentru a se salva de secera necruţătoare a uriaşului plug. Manevra fu atât de neaşteptată încât reuşiră să parcurgă vreo treizeci de metri, înainte ca rafalele mitralierelor să le ciuruie geamurile din spate. Zgomotul cioburilor se amestecă cu răpăitul gloanţelor. Răsucind cu disperare volanul, Smith izbuti să iasă din curte, cu un viraj care îi ferea, cel puţin pentru câteva minute, de trăgătorii de elită de pe terenul de paradă.

Din păcate, aşa cum se contura noua situaţie, săriseră din lac în puţ. În locul duşmanului de care scăpaseră, provizoriu, apăruse unul şi mai cumplit, în faţa căruia erau total descoperiţi. Smith fu cât pe-aci să scape controlul volanului când simţi o izbitură puternică în partea de jos a portierei din dreptul său

şi imediat, un bubuit. La nici cincizeci de metri în faţa lor, izbucni flacăra albă a unei explozii.

– Tancul „Tiger”, 88 de milimetri! răcni Schaffer, fir'ar al dracului de...

– Jos! Smith plonja în echer, pe podea, de-o parte a volanului. Latura de jos a parbrizului de-abia de-i trecea de nivelul ochitor. Asta a izbit jos. Următoarea...

Următoarea trecu prin uşa dn spate, sus, traversă interiorul autobuzului şi ieşi prin acoperiş, chiar deasupra parbrizului, dar nu se soldă cu o explozie.

– O fi un obuz rebut!? presupuse Schaffer, optimist. Sau poate... un exerciţiu cu obuze oarbe...

– Pe dracu! Reaşezat pe scaun, Smith conducea în zigzag, nebuneşte, în tentativa de a-l deruta pe tanchistul care-i lua la ochi. Obuze anti-blindaj, băiete, făcute să străpungă cinci centimetri de oţel dintr-un tanc, mai înainte de a exploda. Se chirci brusc, când un al treilea obuz rase ferestrele de pe partea stângă; se treziră, amândoi, cu o ploaie de cioburi peste ei. Dacă vreunul din alea loveşte saşiul, sau blocul motor, sau plugul...

– Vă rog! Lăsaţi-mă să mor prost, nu-mi mai explicaţi nimic! îl imploră Schaffer. După o pauză, reluă: Da' ştiu că-i calm individul, nu se zoreşte, parc-ar sta la rând în biserică, la cuminecătură.

– Aş! După ce privi în oglinda retrovizoare, Smith îndreptă volanul. Nu mi-aş fi imaginat niciodată c-o să ajung să-mi doresc a fi urmărit de haite de vânători de munte. Ei bine, de data asta, chestia mă încântă! Slavă Domnului!

Schaffer întoarse capul şi se uită în spate. Numără cel puţin trei perechi de faruri, iar alte două

se şi iviseră în pragul porţilor. Din cauza luminii orbitoare, tanchistul nu mai putea vedea autobuzul.

– Mă încântă, ha! îl îngână Schaffer. Mă simt în al noulea cer! Camionaşele astea prăpădite nu se iau la întrecere cu un „Tiger”, nici vorbă. Se năpusti printre scaune, trecând pe lângă Mary, Heidi şi Carnaby-Jones, care se căznea să se ridice, şi se opri în dreptul lăzilor îngrămădite pe locurile din spate. Şase lăzi! Şi noi, care cerusem doar două! Iubito, se adresă lui Heidi, m-ai făcut cel mai fericit om de pe lume! Deschise uşa din spate şi se apucă să golească lăzile, aruncând sticlele pe drum. Câteva se rostogoliră, lent, în zăpadă, dar când Smith acceleră, majoritatea se facură ţăndări.

Primul din cele două vehicole de urmărire, aflat la ceva mai puţin de trei sute de metri de ei, intră cu roţile în stratul de cioburi. Fără a vedea clar ce se petrece, Schaffer aprecie, totuşi, că spectacolul era mulţumitor. Farurile luminau când la stânga, când la dreapta drumului, iar scârţâitul frânelor acoperea uruitul motorului diesel al autobuzului lor. Mai tare se auzi însă un zăngănit metalic, atunci când maşina din frunte fu izbită în bara din spate. După şocul coliziunii, maşinile se separară - prima, cu botul în şanţul din dreapta, în vreme ce a doua alunecă cu roţile din spate în şanţul din stânga. Farurile li se stinseseră îndată după ciocnire, dar fascicolele emise de vehicolele din urmă luminau suficient de tare pentru ca oricine să-şi dea seama că drumul era complet blocat.

– Curăţel, se lăudă Schaffer, bravo, băieţaş, lucraşi bine! Şefule, asta o să-i ţină pe loc!

– Mda, o să-i ţină, încuviinţă Smith, pe un ton sumbru, dar numai un minut. Cauciucurile groase de

camion nu se sparg cu una cu două, iar obstacolele pot fi lesne măturate din drum. Heidi!

– Prezent! Dârdâind de frig, fata făcu un pas înainte.

– Cât mai e până la cotitură?

– Un kilometru jumate.

– Şi până la podul de lemn, ăla, cum se cheamă, Alten Brucke?

– Încă atât.

– Deci trei minute, cel mult. Ridică vocea. Locotenente, ai auzit? Trei minute! Te ţin curelele?

– Da, zise tânărul, care se şi apucase să arunce pachetele cu explozibile, lipite între ele cu fâşii de bandă adezivă. Abia azvârli ultimul pachet, când o frână bruscă îl trânti la podea. Autobuzul ieşise din şoseaua paralelă cu Blau See şi înainta printr-un desiş de pini. Coti apoi la stânga, pe un drum lateral.

– Iartă-mă, te rog, îi strigă Smith, era cât pe-aci să ratez curba. Locotenente, ne-a rămas aproape un kilometru.

– Nici un motiv de panică, făcu Schaffer, vesel. Scoase un cuţit ca să taie fitilele. Elanul îi scăzu însă subit, când se uită mai atent în urmă. Nişte faruri puternice, cu fazele schimbate alternativ, se apropiau vertiginos. În fine, poate că avem, totuşi, un motiv mititel de panică, dacă-i pe-aşa, comentă el. Şefule, e groasă!

– Da, văd şi eu în oglinda retrovizoare. Heidi, cât mai avem?

– Prima.

Schaffer lucra de zor la fitile, străduindu-se să le reteze cât mai scurt. Smith, încordat, se concentra din răsputeri să nu rateze locul. În sfârşit,

trecură şi de asta. Încă o sută de metri, sau chiar mai puţin, şi ajungeau la pod.

Podul... deh, nu l-ar fi trecut nici cu bicicleta, darămite cu un autobuz de şase tone. Mă rog, dacă ar fi trecut peste un râuleţ cu cotituri domoale, s-ar fi descurcat ei cumva, dar un pod ca ăsta, lung de cincisprezece-şaisprezece metri, improvizat din traverse de cale ferată neprinse între ele şi suspendat deasupra unei prăpăstii de şaptezeci de metri... Iar pilonii vechi, de lemn, atât cât se puteau vedea de la distanţă, păreau atât de putrezi, că nu valorau mai mult decât picioarele şubrede ale unei mese de grădină, Smith intră pe podul prăpădit cu patruzeci de mile la oră. Ar fi fost, poate, mai indicat să meargă încet de tot, dar se gândi că viteza va reduce considerabil riscurile. Roţile grele, cu lanţuri antiderapante, muşcau traversele, dislocându-le una după alta, cu un uruit îngrozitor; autobuzul hurducăia pe podul ce se legăna greoi, ca un crucişător în luptă cu hula. Îl fulgerase la început ideea să se oprească la mijlocul podului, dar odată pornit, n-ar mai fi făcut-o nici în ruptul capului, aşa cum nimănui nu i-ar trăsni să culeagă o floare de colţ, pe o cărăruie în Alpi, fugind de o avalanşă iminentă. Frână; autobuzul se opri, lunecând într-o parte, la câţiva metri de muchia prăpastiei. Avură din nou pământul sub roţi.

Schaffer îşi pregătise două pacheţele de explozibile şi deschisese, din mers, uşa din spate. Când se opri vehiculul, sări jos, imediat, şi se avântă, orbeşte, înapoi pe pod, alunecând pe traversele dislocate, până la pilonii centrali. În câteva secunde, fixă câte un pachet pe fiecare pilon, de-o parte şi de cealaltă. Auzi motorul unei

maşini ce se apropia în viteză. Ridică ochii şi zări farurile în clipa când lua curba, spre pod. Rupse fitilele şi alergă înapoi, la autobuzul care şi demarase. Sări în spate, iar fetele îl ajutară să se caţere. Se răsuci iute şi se aşeza pe podea cu picioarele atârnate în afară. Văzu atunci că maşina ajunsese la nici o sută de metri de pod, iar şoferul continua să accelereze. Pe moment, fu cuprins de panică: tăiase, oare, fitilele cât trebuia de scurt? Nu-şi dăduse seam că urmăritorii se aflau chiar atât de aproape. După chipurile încordate ale celor din jur, văzu că şi ei îi împărtăşeau spaima.

Exploziile, precedate, fiecare, de flacăra strălucitoare, caracteristică „plasticelor", izbucniră la o secundă una de cealaltă. Grinzi de lemn şi traverse smulse din trupul podului se împrăştiară în aer, răsucindu-se într-un dans bizar. Se prăbuşiră înapoi pe construcţia ce se clătina şi troznea din toate încheieturite. Pilonul central se desprinse, iar podul dispăru. Pe malul opus, fascicolele de lumini ale farurilor trădau manevrele haotice ale şoferului, care răsucea volanul nebuneşte, când spre stânga, când spre dreapta, ca să nu se rostogolească în prăpastie. Prăbuşirea părea inevitabilă, dar maşina derapa brusc, izbindu-se de un pietroi uriaş. Se dădu de două ori peste cap şi se opri la câţiva paşi de buza văii.

Schaffer se uita uluit. Se ridică, închise uşa din spate şi se aşeză pe un scaun, aprinzându-şi o ţigară. Aruncă chibritul pe geam şi constată:

– Mare baftă aveţi cu mine.

– Păi, cum de nu, dacă punem la socoteală şi modestia, făcu Heidi, chipurile admirativ.

– O combinaţie rară, aprobă Schaffer. Am şi alte surprize plăcute în tolbă, pentru tine, până ce o să îmbătrânim. E departe aerodromul?

– Opt kilometri. Vreo opt minute, doar că ăsta-i singurul drum care duce într-acolo. Cum însă podul a sărit în aer, n-avem nici un zor.

– Poate da, poate nu. Schaffer abia aşteaptă s-o şteargă de-aici. la spune, scumpo, sticlele alea de bere erau chiar toate goale?

– Cele pe care le-ai aruncat, da.

– Ah, ah, pur şi simplu nu te merit! îi zise, galant.

– În sfârşit, gândim şi noi odată la fel, îi replică Heidi, din vârful buzelor.

Schaffer rânji, înşfacă două sticle şi trecu în faţă ca să-l înlocuiască la volan pe Smith, care se simţea la capătul puterilor. Bandajul se îmbibase de sânge, iar chipu-i era cumplit de palid. Locotenentul observă toate acestea, dar nu rosti un cuvânt.

În trei minute, ieşiră din pădure şi o luară pe un drum în plin câmp. După alte cinci minute, la indicaţiile lui Heidi, Şchaffer vira brusc la stânga. În lumina farurilor, apărură, pe rând, două hangare mici, o pistă îngustă şi, la capătul ei, un avion tip „Mosquito”, ciuruit de gloanţe şi cu un tren de aterizare prăpădit.

– Frumuşică privelişte, nu-i aşa? comentă Schaffer. Ăsta-i „mijlocul de transport” al lui Carnaby-Jones?

Smith dădu din cap:

– Mosquito, la dus, Mosquito la întors sau, mă rog, aşa sperăm. Ne aflăm pe aerodromul de la Oberhausen, cartierul general al piloţilor salvamont din Bavaria.

– Ura, ura, ura, de trei ori ura pentru piloţii bavarezi salvamont! Schaffer opri motorul şi stinse farurile. Rămaseră pe întuneric, aşteptând în tăcere.

Colonelul Wyatt-Turner aruncă o privire prin hublou. Respiră uşurat când, slavă Domnului, pentru prima oară în noaptea aceea, avionul luă, pe neaşteptate, altitudine.

– Ţi-ai pierdut răbdarea, domnule locotenent-colonel? întrebă, sarcastic.

– Ei, mi s-a întâmplat şi la trei septembrie, o mie nouă sute treizeci şi nouă, îi răspunse Carpenter, cu voioşie. E musai să urcăm, altfel nu pot repera nici un semnal din stufărişul ăla.

– Eşti sigur de direcţie?

– Absolut sigur. Priviţi colo, Weisspitze. Trei minute de zbor. După o pauză, adăugă: la uitaţi-vă jos, parc-am fi în noaptea lui Guy Fawkes, nu vi se pare?

Locotenent-colonelul de aviaţie Carpenter nu exagera întru nimic. Silueta muntelui se profila vag în depărtare, dar pe la jumătatea distanţei dintre poale şi vârf, se înălţau văpăi uriaşe. Când creşteau în intensitate, flăcările se avântau în văzduh cu scântei de un roşu aprins, aidoma unui magnific spectacol de focuri de artificii.

– Explozibile sau cutii de muniţii aruncate în aer, aş zice eu, îşi dădu cu părerea Carpenter. Ăsta trebuie să fie Schloss Adler, negreşit. Băieţii dumneavoastră au luat cu ei şi chibrituri?

– Se prea poate, altfel nu văd cum, răspunse colonelul, cu o figură impasibilă. O privelişte impresionantă, în orice caz.

– Da, în toate privinţele, încuviinţă Carpenter, făcându-i semn să se uite drept în faţă. Iată, colo, în vale, una şi mai frumoasă, poate cea mai desfătătoare pentru ochi din câte mi-a fost dat să văd.

Colonelul se uită în direcţia indicată de pilot: la nici 200 de metri sub ei, şi cam la trei kilometri depărtare, o pereche de faruri se aprindeau şi se stingeau alternativ, semnalizând la intervale regulate de câte două secunde. Cu un efort de voinţă, reuşi să-şi smulgă privirea hipnotizată dintr-acolo, dar numai pentru o clipă, cât să tragă cu coada ochiului spre Carpenter. Clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă că imaginea era aievea.

Schaffer conducea cu faza lungă. Autobuzul poştal rula pe pistă, în timp ce bombardierul negru, greoi, cu frânele aerodinamice scoase, se pregătea de aterizare. Tânărul acceleră, schimbând rapid vitezele. Mosquitoul trecu razant pe deasupra lor şi se lăsă lin pe pistă, fără nici o hurducătură.

Câteva clipe mai târziu, autobuzul frână la doar câţiva metri de avion. În treizeci de secunde, cei cinci fură cu toţii sus, înăuntru. Carpenter întoarse aparatul într-un unghi de 180 de grade, ambalând motoarele la maximum şi apăsând puternic pe frâne. Bombardierul prinse viteză. Goni atât de tare, că se înalţă cu două sute de metri înainte de capătul pistei. La început, se îndreptă spre castelul în flăcări, care ilumina întreaga vale, ca un rug uriaş, apoi vră înspre nord-vest, spre patrie. Schloss Adler se pierdu în zare, pentru totdeauna.

# Capitolul 12

Locotenent-colonelul Carpenter menţinea avionul la o altitudine de o mie şapte sute de metri. Zborul în zigzag, aproape de sol, printre tufişuri, era de acum un capitol încheiat. La plecarea din ţară, singura-i obsesie fusese să evite prezenţa un timp prea îndelungat a avionului în raza de detectare a vreunui radar german, pentru a nu stârni nici cea mai vagă bănuială asupra destinaţiei. Acum, însă, îi păsa cât negru sub unghie de toate radarele nemţeşti la un loc. Se ducea acasă, în Anglia, cu misiunea îndeplinită; numai să fi îndrăznit vreun avion de vânătoare din orice colţişor al Europei să-l urmărească şi să-l doboare! Locotenent-colonelul trăgea, cu infinită satisfacţie, din pipa-i urât mirositoare. Era nemaipomenit de încântat.

Noii săi pasageri, în schimb, nu-i prea împărtăşeau starea de spirit. Ei n-aveau parte de scaune comode, tapiţate. Interiorul Mosquitoului nu oferea nici un dram de confort. Sumbru, rece şi strâmt, căci pentru transportul a două tone de bombe (încărcătură maximă) nu trebuia cine ştie ce spaţiu, era lipsit de orice piese de mobilier de acest fel. Cei cinci - trei bărbaţi şi două fete - se aşezaseră pe nişte saltele subţiri de paie, iar pe feţele afanisite li se citea clar pricina insatisfacţiei. Colonelul Wyatt-Turner, pe scaunul copilotului, se răsuci într-o parte, într-o poziţie care-i permitea să se adreseze atât lui Carpenter, cât şi celorlalţi. Continua să-şi ţină pe genunchi carabina automată Sten ce-o avusese anume pregătită, în eventualitatea unui eveniment nedorit la sol - un pericol neaşteptat, o cursă întinsă

de inamic. N-ar fi fost exclus ca semnalizarea cu faruri să provină de la un camion nemţesc, bunăoară. Acceptase, fără să ceară alte lămuriri, şi aparent cu indiferenţă, explicaţia lapidară a lui Smith în legătură cu prezenţa fetelor în mijlocul lor: „Să ne ajute să scăpăm de braţul lung al Gestapoului.” Avea el alte probleme pe cap, infinit mai complicate.

Smith îşi studie mâna rănită, cu pansamentul schimbat de Mary, din echipamentul de prim-ajutor de la bord, apoi îşi ridică privirea către colonel:

– Apreciez amabilitatea dumneavoastră de a veni personal să ne întâmpinaţi, sir.

– Câtuşi de puţin, mărturisi Wyatt-Turner, pe un ton sincer. Nu mai puteam rămâne la Londra nici o clipă, simţeam că înnebunesc. Ţineam morţiş să aflu adevărul, că eu v-am trimis, cu mâna mea, în misiunea asta. Tăcu o vreme, apoi reluă, cu solemnă mâhnire: Torrance-Smythe, mort; sergentul Harrod, mort; şi acum, după cum aud de la voi, au mai căzut Carraciola, Christiansen şi Thomas. Toţi au pierit. Un preţ cumplit, Smith, un preţ îngrozitor. Cei mai buni oameni ai mei.

– Chiar toţi, sir? întrebă maiorul, aproape în şoaptă.

– Am îmbătrânit, zise colonelul, clătinând din cap, cu un aer obosit. Îşi lăsă, o clipă, fruntea în palmă. Aţi aflat cine...?

– Carraciola.

– Carraciola?! Ted Carraciola?! Imposibil! Nu-mi vine să cred.

– Şi Christiansen şi Thomas, completă Smith, cu o voce egală, lipsită de inflexiuni. Ei fuseseră trădătorii.

– Christiansen şi Thomas... cum, şi ei? Îl cântări cu privirea: Ai trecut prin grele încercări, domnule maior, nu arăţi bine!

– Nu mai sunt eu cel de odinioară, recunoscu Smith, dar m-am simţit perfect în formă, zdravăn şi sănătos, când i-am ucis.

– Ceee? Dumneata... dumneata i-ai ucis?!

– Am mai lichidat eu un trădător la viaţa mea, după cum bine ştiţi.

– Dar... ai zis „trădători”! Cum adică, toţi trei? Nu se poate! De necrezut!

– Atunci poate o să vă convingă chestia asta, sir. Smith scoase din veston un carneţel şi i-l întinse: Numele, adresa şi omul de legătură al fiecărui agent german infiltrat în sudul Angliei, precum şi numele tuturor agenţilor britanici din nord-vestul Europei care au obţinut informaţii de la nemţi. O să recunoaşteţi scrisul lui Carraciola. Lista a întocmit-o sub ameninţarea cu arma.

Cu mişcări lente, ca în transă, Wyatt-Turner luă micuţul bloc-notes şi se apucă să-l răsfoiască. Ultimele pagini le parcurse aproape în silă. După câteva minute, îi puse deoparte, oftând.

– E cel mai important document din Europa, cel mai preţios document pe care l-am ţinut vreodată în mâini, zise el. Poporul îţi este profund îndatorat, domnule maior.

– Vă mulţumesc, sir.

– Sau, în fine, aşa s-ar cuveni. Din păcate, nu va avea niciodată şansa de a-şi exprima recunoştinţa. Îndreptă spre Smith carabina: Sper că n-ai să faci vreun gest nesăbuit, maiorule!

– Ce Dumnezeu se... Carpenter se răsuci pe scaun. Tresări şi se holbă la Wyatt-Turner, cu ochii cât cepele.

– Concentrează-te asupra zborului, stimate domnule locotenent-colonel, îl soma acesta. Ajunge cât ne-am plimbat. Schimbă cursul, ca să aterizăm la Lille, în cel mult o oră.

– Tipul şi-a pierdut minţile! exclamă Schaffer, în şoaptă.

– Şi le-o fi pierdut, dar în nici un caz în clipa de faţă, ci cu ani în urmă, îl lămuri Smith, sec. Doamnelor şi domnilor, vi-l predau pe cel mai periculos spion din Europa, cel mai abil agent dublu din istorie. După o pauză, în care toţi păstrară o tăcere mormântală, reluă: Colonele Wyatt-Turner, vei fi deferit curţii marţiale chiar în această după-amiază. Vei fi condamnat, dus în Turnul Londrei şi executat prin împuşcare mâine dimineaţă, la orele opt.

– Ştiai, deci? Wyalt-Turner renunţă brusc la tonul său de falsă politeţe şi siguranţă de sine; cu o voce abia perceptibilă în uruitul motoarelor, repetă întrebarea: Aşadar, ştiai?

– Aflasem, încuviinţă Smith. Îţi cunoşteam cu toţii biografia, nu-i aşa, domnule colonel? Trei ani, după spusele dumitale, ai activat în spatele liniilor germane, apoi în Wehrmacht, pentru ca, în cele din urmă, să te infiltrezi în înaltul comandament. Când însă balanţa războiului s-a înclinat do cealaltă parte şi n-ai mai putut furniza Puterilor Aliate rapoarte false sau derutante în legătură cu aşa-zisele proiecte de ofensivă ale nemţilor, te-au „lăsat” să evadezi în Anglia, ca să le transmiţi lor, nemţilor, rapoarte precise despre adevăratele planuri ale

Aliaţilor, precum şi toate informaţiile necesare pentru a se trece la lichidarea întregii reţele de agenţi britanici din zona de nord-vest a Europei. Câte milioane de franci ai în contul dumitale secret din Zürich, colonele?

Carpenter rosti, pe un ton scăzut, fără să-şi desprindă privirea de pe aparate:

– Pe cinstea mea, bătrâne, chestia e ridicolă!

– Dar nu şi o carabină automată Sten, amice; ia încearcă să faci o mişcare şi ai să te lămureşti. Se întoarse din nou spre Wyatt-Turner: Mă tem că l-ai subapreciat pe viceamiralul Rolland. Suspiciunile lui în legătură cu persoana dumitale şi cu şefii de secţie din Departamentul C datează de câteva luni bune. S-a înşelat doar în privinţa lui Torrance-Smythe.

– Dă-i înainte cu speculaţiile, îi replică Wyatt-Turner, care-şi redobândise calmul şi stăpânirea de sine, o să ne treacă timpul mai iute, până la Lille.

– Din nefericire pentru dumneata, speculaţiile sunt excluse. Viceamiralul Rolland ne-a rechemat, pe mine şi pe Mary, din Italia. La Londra nu mai avea încredere în nimeni. Ai idee cum se răspândeşte corupţia? Foarte inteligent a jucat viceamiralul, deştept de tot. Ţi-a mărturisit că se îndoia de unul dintre şefii în subordine, fără a şti precis care anume trădează. Aşa că la prăbuşirea avionului în care se afla falsul Carnaby, ţi-a sugerat să trimiţi imediat la faţa locului ofiţerii din secţie, în misiunea de salvare. În felul ăsta, se asigura că nu vei avea prilejul de a discuta cu niciunul din ei între patru ochi, înainte de plecare.

– De-asta... de-asta m-aţi chemat şi pe mine? întrebă Schaffer, dezumflat de-a binelea. Doar pentru că n-aţi avut încredere...

– Tot ce ştiam noi, era că M.I. 6 nu dezlegase misterul... Ei bine, colonele, n-ai sărit în sus de bucurie decât atunci când Rolland ţi-a încredinţat dumitale personal sarcina de a-l desemna pe şeful misiunii. Iar dumneata m-ai ales pe mine. Rolland îţi anticipase reacţia. Ne văzuserăm o singură dată, dar apucaseşi să afli de la şeful spionajului militar al lui Kesselring, prin intermediul vechiului dumitale camarad, amiralul Canaris, că eu eram agentul lor dublu numărul unu. Sau, cel puţin, aşa credeai. Din tabăra cealaltă, doar Rolland îmi cunoştea cu certitudine adevărata identitate. Din punctul dumitale de vedere, eu reprezentam, deci, persoana ideală. Amiralul a luat toate precauţiile ca să nu ţi se ofere prilejul de a vorbi nici măcar cu mine, dar n-ai dat semne de îngrijorare. Asta, fiindcă te bizuiai întru totul pe competenţa mea. Smith surâse amar: Sunt bucuros să declar că am făcut tot ceea ce se cuvenea să fac. Presupun c-ai avut un şoc, azi după-amiază, când ţi-a spus cine sunt, în realitate.

– Cum, ai aflat-o şi pe asta? Simţind că pierduse din nou controlul situaţiei, Wyatt-Turner coborî vocea. Îşi înălţă, lent, carabina. Ce se petrece aici, Smith? întrebă el, ameninţător.

– Un plan pus la punct dinainte, anume ca să-ţi forţăm mâna. Ştiam tot adevărul despre dumneata, dar n-aveam dovezi. Le-am obţinut în seara asta. Colonelul Kramer era la curent cu sosirea noastră, fusese prevenit că venim să-l scoatem pe generalul Carnaby. Făcu un semn cu capul înspre Jones: Apropos, ţi-l prezint pe Cartwright Jones, actor american.

– Cum?! făcu Wyatt-Turner, cu glas sugrumat, de parcă o cange de fier l-ar fi încleştat de beregată.

– Generalul Carnaby, adevăratul general Carnaby, îşi petrece sfârşitul de săptămână la reşedinţa viceamiralului, în Wiltshire, pentru a se reface. Ca dublură, domnul Jones s-a descurcat admirabil în rol. I-a păcălit pe toţi, inclusiv în figura cu prăbuşirea simulată... că, până acum, v-oţi fi lămurit în legătură cu falsa aterizare forţată. Wyatt-Turner dădu să zică ceva, dar nu reuşi să scoată un sunet; gura i se uscase, iar sângele îi pierise din obraji. Ei, dar cum a aflat Kramer? Simplu: dumneata ai informat Berlinul, de îndată ce Rolland şi-a expus planul - plan cu care nu mai era la curent nimeni altcineva. Iar Kramer ştia la fel de precis că vom poposi la „Zum Wilden Hrisch”. De unde? De la mine, căci eu însumi şi-am comunicat locul prin radio, azi-dimineaţă. Iar dumneata n-ai pierdut vremea şi ai transmis mai sus veştile bune.

– Eşti sigur? întrebă Heidi. Poate că informatorul a fost unul dintre cei trei - Carraciola, Christiansen, sau Thomas - adică ucigaşul lui Torrance-Smythe. Lângă han se află o cabină telefonică.

– Ştiu. Nu, individul n-a avut răgazul necesar. Am lipsit din local şapte minute, după ceas. Torrance-Smythe a plecat la trei minute după mine, în urmărirea unuia dintre ei, pe care tocmai îl zărise ieşind. Cu flerul lui, Smithy mirosise că era ceva necurat la mijloc. El...

– Bine, dar el, el cum s-o fi prins?

– Nu vom afla niciodată precis. Vom descoperi, poate, cândva, că ştia să citească vorbele de pe buze, ca surzii. Oricum, l-a surprins pe individul respectiv în cabina telefonică din faţa oficiului poştal, înainte ca ăla să fi obţinut legătura cu

Weissner sau Kramer. A urmat a luptă crâncenă, în care Smithy şi-a găsit moartea. Ucigaşul l-a târât în spatele clădirii şi s-a întors la cabină, dar aceasta, între timp, fusese ocupată de altcineva, un tip pe care l-am văzut eu însumi. Aşa că asasinul a trebuit să se întoarcă în cârciumă. Weissner ştia totul de la Kramer, iar Kramer, la rândul lui, de la colonelul nostru, aici de faţă.

– Foarte interesant, făcu Wyatt-Turner, ironic, pe un ton dezminţit însă de expresia de adâncă nelinişte de pe chip. O poveste de-a dreptul palpitantă, aş zice. Ai isprăvit, domnule maior?

– Da, am isprăvit, răspunse Smith, cu un oftat. Ai venit, pur şi simplu, să ne întâmpini, nu-i aşa, colonele? Asta ţi-era singura portiţă deschisă. Când am transmis ultima oară, i-am comunicat viceamiralului că „m-am documentat integral”, iar el ţi-a decodificat mesajul meu - toate numele, toate adresele. Nu te-am fi descoperit niciodată cu ajutorul lui Carraciola, Christiansen sau Thomas colaboratori mult prea apropiaţi în cadrul Departamentului M.I.6; pe de altă parte, dumneata erai, prin grad, foarte izolat, iar ei n-au avut habar pentru cine lucrează. Te-ai folosit de intermediari, iar numele lor se află în carneţelul ăla. Ti-ai dat seama că, în cele din urmă, ei te vor deconspira. În definitiv, între drumul spre ocnă şi mărturisiri complete, aş zice că n-ar prea fi de ales, nu?

Wyatt-Turner nu răspunse. Se întoarse spre Carpenter şi-i ordonă:

– Îndreaptă-te spre aeroportul din Lille!

– Nu te obosi în zadar, i-o tăie Smith.

– Oferă-mi un singur motiv plauzibil care să mă împiedice să te lichidez în secunda asta, rosti el, aţintindu-şi arma asupra maiorului.

– Simplu: de ce-ţi închipui, oare, că viceamiralul Roland însuşi te-a condus la aeroport? Că doar n-o mai făcuse înainte.

– Continuă, în ciuda durităţii din glas, ochii lui Wyatt-Turner exprimau spaima de înfrângere şi moarte.

– Păi, ca să se asigure că iei cu dumneata carabina asta şi nu vreo altă puşcă. Ia spune, observi două semne paralele pe ţeavă, lângă încărcător?

Colonelul îl fixă îndelung, apoi cercetă arma. Cele două zgârieturi pomenite se vedeau clar, exact în locul indicat. Chipul i se schimonosi de groază.

– Da, chiar aşa, îi lămuri Smith, eu însumi am scurtat percutorul, cu treizeci şi şase de ore în urmă.

Folosindu-se de stânga, îşi scoase, cu efort, de sub pulpana vestonului, Lugerul silenţios. Îl despărţea mai puţin de un metru. Wyatt-Turner apăsă pe trăgaciul carabinei. Repetă mişcarea de câteva ori, dar nimic; de fiecare dată, se auzi doar un pocnet sec. Stupefiat, o aruncă şi se răsuci vijelios, în scaun. Trase hubloul şi azvârli în gol micul bloc-notes.

– Cel mai preţios document european, parc-aşa am declarat! rânji el, sumbru.

– Da, chiar aşa ai zis, dar... uite-aici! Smith scoase dintr-un buzunar alte două carneţele. Două exemplare identice!

– Două exemplare?! Rânjetul încremeni pe mutra cu fălci masive. Două exemplare! repetă el, gâjâit. Îşi roti lent privirea asupra tuturor, oprindu-

se, în cele din urmă, la Smith, care, între timp, luase de la Schaffer carabina automată Sten, pe care acesta o culesese de pe jos, o aşezase lângă el şi ţinea pregătit Lugerul. Ai de gând să mă împuşti?

– Nu.

Wyatt-Turner deschise larg uşa avionului.

– M-ai vedea pe mine în Turnul Londrei? întrebă el, din prag.

– Nu, fu de acord Smith.

– Ai grijă să nu te-mpiedici, îl sfătui Schaffer, cu o voce de gheaţă şi un chip ca de cremene.

– Aşa... acum a venit momentul să efectuăm o transmisie. Smith trase uşă la loc şi se strecură, anevoie, pe scaunul copilotului. Se uită la Mary: Viceamiralul trebuie să fie îngrijorat.

– E momentul să efectuăm o transmisie, repetă Mary, mecanic, holbându-se la el ca la o stafie. Cum poţi să şezi acolo... când abia de... cum de-ţi păstrezi calmul?

– Simplu: pentru mine, n-a fost nici o surpriză. Ştiam c-o să crape.

– Da, desigur, ştiai, cum de nu, tu le ştii pe toate! murmură fata.

– Ei, şi-acum, continuă Smith, pe un ton ce se voia vesel, luându-i mâna într-a sa, îţi dai seama de implicaţiile poveştii, nu?

– Dacă-mi dau seama?! făcu Mary, cu chip de cenuşă.

– Noi doi am ieşit din scenă. Piesa s-a isprăvit, adio Italia, adio Europa de nord-vest. În ce mă priveşte, n-o să capăt aprobarea pentru întoarcerea pe front nici măcar ca simplu soldat fiindcă, dac-aş cădea prizonier, risc să fiu împuşcat ca spion.

– Mă rog, şi? Mai departe.

– Păi, pentru noi doi, războiul s-a încheiat, aşadar. În sfârşit, a sosit clipa să ne gândim şi la viaţa noastră, ce zici de asta? O strânse de mână, iar ea îşi forţă un surâs.

– OK, domnule locotenent-colonel, îmi permiteţi să folosesc aparatul dumneavoastră de transmisie radio?

La Cartierul general al Serviciului de operaţiuni din Londra, viceamiralul Rolland stătea în picioare lângă uriaşul aparat de transmisii. Arăta îmbătrânit şi obosit.

– Prin urmare, aşa ne-a părăsit, comentă el. Poate că a fost soluţia ideală, Smith. Ai, deci, toate informaţiile cerute?

– Toate, sir, cârâi vocea lui Smith în receptor.

– Splendid, splendid! Am pus în alertă forţele de poliţie din întreaga ţară. De îndată ce ne parvine carneţelul... La aeroport o să vă aştepte o maşină. Ne vedem peste o oră.

– Da, sir. Ar mai fi ceva, un amănunt: vreau să mă însor azi.

– Ceee? Repetă!

Viceamiralul ridică din sprâncenele-i stufoase, cărunte.

– Vreau să mă însor azi, repetă Smith, clar şi răspicat. Cu domnişoara Mary Ellison.

– Imposibil! Azi?! Exclus! Ai nevoie de acte, certificate, permise... Oficiul de căsătorii e închis astăzi...

– După tot ce am făcut pentru dumneavoastră... reluă Smith, cu reproş în glas.

– Şantaj, domnule! Profiţi de slăbiciunea unui biet moş care-ţi e obligat! Curat şantaj! Rolland trânti telefonul. Cu un surâs obosit, ridică un alt receptor. Alo, centrala? Fă-mi legătura cu secţia de documente false.

Cu pipa aprinsă şi alături cu o nouă ceaşcă de cafea aburindă, din termos, locotenent-colonelul Carpenter îşi redobândise calmul imperturbabil. Smith şi Mary discutau cu glas scăzut, iar Jones, cu ochii închişi, părea că aţipise. Mai încolo, spre capătul fuzelajului, Schaffer o ţinea pe Heidi pe după umeri. Fata nu se împotrivise.

– Buun! Aşa că diseară mergem la cârciuma asta, vedem...

– Parcă ai spus că la „Savoy Grill”, îi reaminti fata.

– „Iar trandafirului, alt nume de-i vei da...” Aşa că mergem la asta, de-ţi spuneam, şi comandăm pateu, păstrăv afumat, muşchi de vacă scoţian...

– Muşchi de vacă scoţian! Heidi îl privi, amuzată. Ai uitat că-i război? Ai uitat de raţionalizări? Muşchi de cal, poate!

– Iubito! Schaffer îi luă mâinile într-ale sale şi continuă, pe un ton sever, uitând de glumă: Iubito, să nu mai pronunţi cuvântul ăsta niciodată în prezenţa mea. Nu suport carnea de cal. Să nu mai spui „cal”.

– Cum? Heidi făcu ochii cât cepele. La voi, în Montana, mâncaţi carne de cal?

– Nu, dragă, nici vorbă, dar eu cădeam de pe cal tot timpul, o lămuri Schaffer, pe un ton de triste aduceri aminte. Nu reuşeam să mă ţin pe nici un cal, asta-i!

Contents

Contents.....292